

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvetekornet

Nr. 4

April
1986

Norge, Sveig
kr. 15.00
Danmark kr. 17.00

Dr. C. Peter Wagner:
**EN VISJONÆR
LÆRER**

Redaktør:

Rolf Erik Janøy

Redaksjonssekretær:

Ellen Ofte Jakobsen

Redaksjonsmedarbeidere:

Unni Flatha

Anne Hove Sunnarvik

Magne Vågnes

Spalteredaktører:

Jostein Janøy: «Hvete-kryss»

Pelle Karlsson: En menighet

Svein V. Korsgården: Økonomi

Bjørn Lindvig: Plateanmeldelser

Kjell Sjøberg: Gaveoppdagelse

C. Peter Wagner: Den tredje belte

Åge Åleskjær: Troen og Ordet

Grafisk form:

Svein Thorkildsen

Redaksjonell målsetting:

Hvete-kornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med og formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap til og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper.

Hvete-kornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.**Abonnent-tjeneste:**

Inger Svendsen

Kontortid: mand.-torsd. 9.00-14.00

Tlf: 033-44726

Abonnementpriser:

Kr. 140,- pr. år. (Til land utenfor Europa kr. 80,- i tillegg for luftpost). Kan bestilles pr. telefon eller ved å sende navn og adresse til:

Hvete-kornet, Boks 770, 3191 Horten

Bankgirokonto: 2450 07 10167

Norsk postgirokonto: 4 04 04 40

Dansk postgirokonto: 9 46 40 26

Svensk postgirokonto: 42 49-9

Abonnementet er bindende inntil skriftelig oppsigelse.

Regnskap:

Jan Jensen; 3090 Hillestad

Revisor:

Svein V. Korsgården; 3080 Holmestrand

Annonsekonsulent:

Tony Nilsen

X-Art reklamebyrå AS

Bilet 12

3080 Holmestrand

tlf. 033-52755

Faste annonsører kan kontakte redaksjonen direkte med forespørsler, avtaler og annonser.

Priser:

Kr. 3,50 pr. spalte mm.

Kr. 2500,- pr. helside.

Tillegg for fargeannonser.

Ettertrykk

av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

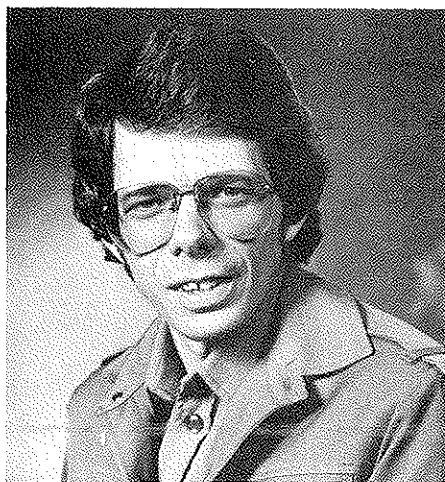
Sats, paste-up, repro og trykk:

Tangen-Trykk A/S, Drammen

ISSN 0800-3750

Hjertespråk

Gi Jesus menigheten tilbake!

Tekst: Rolf Erik Janøy

Vi venter på at Jesus skal komme tilbake, men jeg tror Jesus med enda større lengsel venter på at vi skal gi Ham menigheten tilbake.

Jesus gjenkomst er ikke knyttet til datoer, den er knyttet til fullførelsen av Guds plan. Hans plan er at Guds folk skal «være til pris og ære for hans herlighet». Det kan bare skje ved at vi «i ett og alt vokser opp til ham som er hodet», dvs. at vi mottar liv til vekst fra Jesus og underordner oss Ham som Herre over våre liv og dermed over sin menighet. Det vil innebære radikale endringer fordi vi alle tilhører en kirke-tradisjon som gjennom mange generasjoner har pålagt mennesker ansvaret for å bygge Guds rike. Men mennesker kan ikke bygge Guds rike. Vi kan bare samarbeide med Herren i det Han gjør.

Det Jesus gjør

Ønsker vi virkelig å gi menigheten tilbake til Jesus, kan det bare skje utfra et fornyet forhold til Ham selv. Han må komme i fokus for vår kjærlighet og i vårt hjerte på en slik måte at vi oppriktig kan si at vi ikke er interessert i å bruke tid og krefter på noe annet enn det Jesus gjør. Han har selv sagt: «Jeg vil bygge min menighet». La oss ikke streve og slite med å få Herren med på våre tiltak og menighetsopplegg. For alt som mennesker bygger, er alltid knyttet til avgrensede organisasjoner og samfunn.

Er ikke tiden nå inne for å søke Ham av hele vårt hjerte for å lytte oss til hva Gud bygger, slik at vi kan stille oss til disposisjon for Jesu planer? Resultatene blir langt større når vi kommer inn i Guds planer enn når vi søker å få Ham med i våre. Da befris vi fra egne ambisjoner og press for å lykkes med

vår virksomhet. Vi løses også fra den angreps- og forsvarsholdning som er så sterk der hvor mennesker kjemper for egne prosjekter og føler seg truet av andres.

Er det Jesus verk vi er engasjert i, er det lettere å overlate kritikk og motstand i Hans hender, slik at vi kan hengi oss helt i det positive og byggende arbeidet. Da er det heller ikke plass til en holdning som setter vår menighet, vårt fellesskap, vår organisasjon eller vårt samfunn i sentrum. Dette er bare ytre rammer som vi i større eller mindre grad har arvet fra tidligere generasjoner. De må ikke hindre oss i å regne oss like ett med alle andre som har Jesus som Herre, selv om de har vokst opp i andre sammenhenger enn våre.

Oppbrudd

Anerkjenner vi Jesus som Herre for sin menighet og søker med et åpent sinn Jesu tiltale inn i den situasjon vi lever i, er det naturlig også å handle på det Han viser oss. Skal Jesus få igjen sin menighet som et uttrykk for Guds lys og åpenbaring i en mørk verden, må vi være villig til å bryte opp fra mønstre og holdninger mange av oss har grodd fast i.

Jeg tenker ikke på ytre endringer vi gjør fordi vi tror at disse vil bringe fornyelse. Det er liten hjelp i å ta salmeboka fra en venneflokk og lyse opp nye lovsangskor på veggen når de helst bare vil syng de sangene som «var gode nok før». Det er like nytteløst som å danne husgrupper med folk som ikke er innstilt på å dele sitt liv som brødre og søstre i Herren. Noe helt annet er det med de endringer som liv og vekst naturlig fører med seg. Når vi har Jesus Kristus i fokus og er grepet av lengsel etter at Guds rike må fremmes, føres vi inn i et liv med stadige oppbrudd fra vår egen vilje for å følge Jesus som Herre.

Guds liv flyter ikke gjennom metoder, prinsipper eller mønstre, men gjennom hjerter som er overgitt til Herren. Når vi ser menighetsstrukturer som er preget av upersonlighet, spittelise, selvgodhet, isolasjon, aktivitetspress og foreningsliv, forstår vi at det må radikale endringer til for at vi kan bli et uttrykk for det *liv* og den herlighet som finnes i Jesus.

Vårt hjerte, vår lojalitet og vårt sinn må ikke bindes til noe som hindrer oss fra å være underlagt Jesu herredømme. Er vi knyttet til Jesus, blir det en hjertesak å følge Ham i nye steg mot fullførelsen av Hans planer. Da får Jesus sin menighet tilbake og kan gjøre oss til et profetisk uttrykk for Hans hjerte og sinn.

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

Hvetekornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

Omslagsfoto:
Rolf Erik Janøy

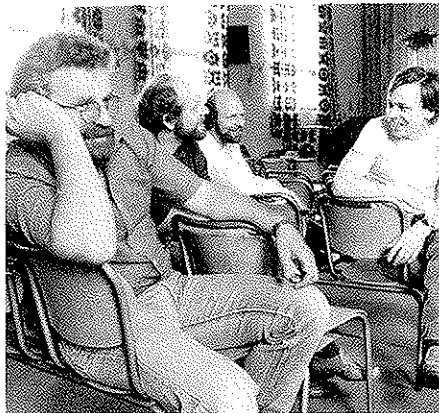
April 1986 – Årgang 3

ARTIKLER

- 4 Bare liv skaper vekst**
Hvetekornet intervjuer C. Peter Wagner.
- 8 Fornyelse et middel til å oppfylle misjonsbefalingen**
Vi møter Arne Nordahl, kjent fra UiO og OASE.
- 12 En visjonær lærer**
Hvem er C. Peter Wagner?
- 20 Klar målsetting**
Wagner underviser om nøkkelen til kirkevekst.
- 24 Evangelisering – en måte å leve på**
Inspirerende undervisning om et aktuelt emne.
Tekst: Rebecca M. Pippert
- 32 Afrika skal bli frelst**
Reportasje om Reinhard Bonnke, mannen som setter Afrika i brann for Jesus.
- 54 Vi tror på en ny vekkelse**
Intervju med finsk pastor.
- 60 Å vinne mennesker for Jesus er mitt kall**
Aril Edwardsen om høsten store bykampanjer.

Side 20

Side 24

SERIER

- 18 Alt tilhører oss**
Troen og Ordet
Tekst: Åge Åleskjær
- 42 En gavestrukturert menighet**
Gaveoppdagelse og kallsbevissthet
Tekst: Kjell Sjöberg
- 50 Verdensvid karismatisk vekkelse**
Den andre artikkelen om trender i dagens kristenhet

Side 51

FASTE SPALTER

- 2 Hjertespråk**
Tekst: Rolf Erik
- 11 Den gyldne regel**
Gud har bare én menighet
Tekst: Pelle Karlsson
- 30 Et seminar og dets følger**
Den tredje bølge
Tekst: C. Peter Wagner
- 38 Rødt, gult, grønt**
Kristenliv og økonomi
Tekst: Svein V. Korsgården
- 40 Verd å lese**
- 44 Hvetekryss**
Ved Jostein Janøy
- 48 Samfunn**
Kontaktforum
- 56 Speilet**
Nyheter fra kristenfronten
- 57 Neste nummer**
Kort presentasjon av noen artikler i mai-nummeret.

**Videre
inn i
80-årene**
Hvetekornet gir
innsikt i det som
skjer.

**BARE
LIV
SKAPER
VEKST**

Kirkevekstforskeren Dr. C. Peter Wagner

Alle som har interesse av misjon, evangelisering og menighetsliv vil nok før eller sener få høre om Peter Wagner. Han har etablert seg som en av de fremste sakkyndige på området misjon og kirkevekst i den internasjonale kristenhet. Hans bøker studeres på de fleste misjonsskoler, og gjennom sin sentrale stilling på Fuller påvirker han kommende kirkeleder fra hele verden.

Vi var heldige og fikk god tid sammen med Wagner under hans Norgesbesøk. Vi kunne derfor ta opp med ham mye av det som engasjer og særpreger Wagner og kirkevekstbevegelsen. I dette intervjuet gir han oss også del i mer personlige erfaringer og synspunkter. Her løfter han fram sannheter som enhver kristen med stort utbytte kan merke seg.

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Hvetekornet: - Kan du fortelle litt fra den bibelgruppen du leder i menigheten du tilhører? (Se omtale av «120-fellesskapet» i vår presentasjons-artikkel om Wagner og hans tjeneste.)

Peter Wagner: - Vi kaller det søndags-skole, men det er det samme som dere kaller lørdagsbibelskole e.l., dvs. bibelundervisning for voksne. Vi møtes kl. 7.30 på søndagsmorgen og spiser frokost sammen, 100-120 mennesker er vi vanligvis. Vi holder altså på noe lenger enn en time. Vi deler bønnebegjær, og ber Gud tale til oss gjennom kunnskapsord. Som regel gjør Han det. Det er forskjellige mennesker Han vil betjene. De kan ha forskjellige problemer eller sykdommer, ikke bare fysiske ting, men også andre ting. Sist uke viste Herren meg at det var noen i klassen som hadde seksuelle problemer, og Gud ønsket

å hjelpe dem.

Vi har også et bønneteam, en gruppe på ca. 25 spesielt utrustede mennesker, som fungerer med sterke gaver. Etter at klassen er over, kl. 9.15, går disse til et annet rom og ber for de syke i ca. en time etterpå. De som trenger forbønn for fysiske plager eller trenger hjelp på andre måter, og også de som blir nevnt i kunnskapsord, går dit.

Motstander

Hvetekornet: - Du kommer fra en svært tradisjonell evangelisk sammenheng. Hva har gjort at du har kommet fram til en slik åpenhet for f.eks. bruk av nådegaver?

Peter Wagner: - Den første undervisning jeg mottok som kristen, lærte meg at alt som står i Bibelen, er sant. Det gjelder også det om åndelige gaver og sykes helbredelse, men dette opphørte å fungere

etter at de første apostlene gikk bort. Vi kunne derfor ikke forvente noe slikt i vår tid.

Jeg aksepterte det for jeg aldri fikk høre noe annet. Da jeg dro til misjonsmarken, trodde jeg ikke at det kunne forekomme noen mirakler eller helbredelser i dag. Men så møtte jeg kristne i Bolivia som underviste at vi skulle be for de syke, og syke ble faktisk helbredet. Disse kalte seg for pinsevenner. Fordi jeg var opplært til å tro at dette ikke kunne skje, ble jeg anti-pinsevenn. Jeg var så sterk motstander av pinsevennene at jeg skrev offentlige artikler hvor jeg tok avstand fra deres virke.

Helbredet

- Men Gud arbeidet gradvis med meg. Det første som skjedde, var at den berømte Stanley Jones kom til Bolivia. Vi anså ham den gang som en liberal forkynner og bestemte oss for ikke å gå på hans møter. Men jeg gikk likevel på ett av møtene, og på dette møtet ba han for syke. Jeg hadde noen måneder tidligere hatt operasjon i nakken, men såret ville ikke gro, og legen hadde bestemt at jeg skulle opereres igjen uken etter.

Da det ble invitert til forbønn, ga Gud meg tro til å be om at såret måtte gro. Jeg gikk hjem, tok bandasjen av og ble momentant helbredet. Det begynte å forandre mitt syn på helbredelse. Men jeg fortalte det ikke til noen, for jeg skulle jo egentlig ikke ha vært på hans møter. Jeg gikk i all hemmelighet, lik Nikodemus som gikk til Jesus om natten. Bare min kone visste om det - hun var metodist. Denne opplevelsen fikk meg til å tenke.

Omtrent på samme tid ble min interesse for kirkevekst vekket. Når jeg studerte kirkevekst i Syd-Amerika, fant jeg bl.a. ut at disse pinsevennene hadde de hurtigst voksende kirkene. Like etter 2. verdenskrig utgjorde pinsevennene 20-25% av protestantene i Latin-Amerika, men ved midten av 1960-årene var de allerede 70%. De vokste enormt over hele Latin-Amerika, særlig i Chile. Siden Bolivia er nær Chile, begynte jeg å dra dit for å studere pinse-

Wagner underviser forkynnere fra ulike samfunn om kirkevekst under et seminar på Ansgarskolen arrangert av «Norsk kirkevekst forum».

vennernes vekst. Jeg begynte å bli glad pinsevennene. Tidligere var jeg imot dem, nå elsket jeg dem. Jeg likte fremdeles ikke pinsevennene i Bolivia, bare de i Chile.

De metodistiske pinsemenighetene i Chile, et samfunn med 90 000 medlemmer, operer små barn. En av grunnene til at dette pinsefunnet vokste, er at katolske foreldre må betale for at barnet skal bli døpt i en katolsk kirke, mens de her kunne få dåpen gratis. Og for det andre gikk det rykter om at mange barn som ble døpt i en pinsemenighet, ble helbredet. Jeg oppdaget at dette var sant. Det hevdes til og med at døde babier er blitt oppvekt fra de døde gjennom dåpen.

Jeg begynte å forstå at Guds overnaturlige kraft kunne åpenbares også i vår tidsalder. Det ble en viktig oppdagelse for meg.

Wimber

- Da jeg kom tilbake til USA, skrev jeg en bok om pinsevennene i Sør-Amerika, selv om jeg ikke visste så mye om dem. Jeg var bare en iaktager, en tilskuer som ikke deltok selv, men jeg var ikke negativ.

Det neste som skjedde var at jeg kom i kontakt med John Wimber. Vi ansatte ham i en organisasjon som ble kalt *The Fuller Evangelistic Assosiation*. Han var kvekerpastor, men ble nå min nære medarbeider i kirkevekstforskning to-tre år.

Men så ble han engasjert i å grunnlegge en ny menighet innenfor en retning de kalt Vinyard (vingården). Han sluttet på Fuller, men vi var blitt personlige venner og holdt

fortsatt kontakt. Da han startet denne menigheten, hadde ingen av oss interesse for å be for syke eller bruke nådegaver. Men Gud ledet ham til å begynne å be for syke. De ba for syke i 10 måneder, men ingen ble friske. Men plutselig begynte folk å bli helbredet.

Vi hadde på den tiden gjort bruk av Wimber som gjesteforeleser ved Fullers kirkevekst-fakultet. Jeg tror det var i 1981 han ringte og spurte om han kunne gi en forelesning i emnet «tegn og under og kirkevekst». Han hadde oppdaget denne sammenhengen da hans egen menighet begynte å vokse kraftig etter at nådegavene begynte å fungere. Et slikt emne hadde vi aldri undervist i på Fuller, men jeg ga ham grønt lys. Jeg fikk universitetets rektor med meg for å høre hans første forelesning om dette emnet, og den viste seg å være veldig bra. Klassen likte det. Alle likte det. John sa etterpå at Gud ga ham så masse stoff om dette emnet at det var nok til et helt semester-kurs. Vi tok dette opp med fakultetsledelsen og spurte hverandre hvordan dette eventuelt skulle legges opp. Vi diskuterte dette i timer og uker, for dette var noe nytt.

Da vi begynte å snakke om Guds kraft, fant vi at ingen av oss i sin misjonstjeneste hadde erfart å tjene i Den Hellige Ånds overnaturlige kraft, med helbredelse, utdrivelse av demoner osv. som vi leser om i Bibelen. Bare vår rektor hadde opplevd noe av dette. Han fortalte at han en gang ute på landet plutselig sto ansikt til ansikt med en demonisert pike. Han visste ikke hva han skulle gjøre, men han ba demonen

forsvinne i Jesu navn, og det gjorde den. Han prøvde det aldri om igjen, men han hadde denne ene opplevelsen.

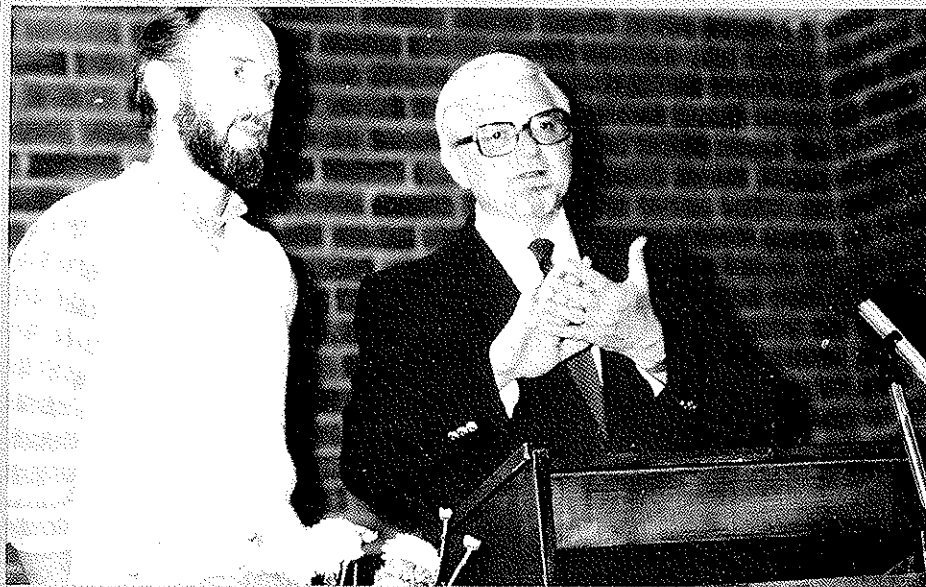
Vi bestemte oss for å si ja, og kurset startet i januar 1982. Jeg er ansvarlig for kurset, men John Wimber står for nesten all undervisningen. Og det var i disse forelesningene jeg gikk over fra å være en interessert tilskuer til å bli en deltager. For det første helbredet Herren meg for høyt blodtrykk i en av de første timene. John ba for meg, og Gud helbredet meg. Senere ga legen meg lov å slutte med medisinen. Det var slik det begynte og utviklet seg.

Fra da av visste jeg at jeg selv burde begynne å be for de syke, selv om jeg på den tiden ikke hadde helbredelsens nådegave. Så begynte jeg med «120 fellesskapet». Vi hadde ingen planer om å be for syke da vi begynte med denne klassen, men jeg visste jeg skulle undervise i Apostlenes gjerninger. Gud førte meg sammen med folk som var utrustet med åndelige gaver til helbredelse, profeti, kunnskap-sord og forbønnstjeneste. Og mens vi underviste fra Apostlenes gjerninger, begynte vi å praktisere det vi leste om. Vi gikk nye skritt etter hvert og Herren velsignet oss.

Enkel tro

Hvete-kornet: - Er det ikke vanskelig for deg med en så sterk akademiske bakgrunn å barnslig tro Gud for konkrete under?

Peter Wagner: - Jeg vet ikke hvordan jeg skal forklare dette psykologisk, men jeg

Wagner underviste ved flere teologiske fakultet under sitt besøk i Norge. Her taler han ved Baptistenes seminar, tolket av Per Midteide.

har ikke problemer med det. Helt fra min første tid som kristen har Gud gitt meg en enkel tro, og jeg har aldri vært en tviler. Når jeg forsto at Den Hellige Ånd som vi leser om i Det nye testamentet, er virksom i dag, var det ikke noe problem for meg å akseptere det.

Det som hjalp meg mest, var kilden dette kom fra: Fra mennesker jeg respekterte, spesielt John Wimber. John har en fin måte å nærme seg dette på, helt enkelt og rett fram. Da dette kom til meg, var jeg ikke redd for å snakke om det. Det har heller ikke vært stor motstand mot dette. De første fire årene var det ingen motstand.

I mange teologiske retninger godtar de at man kaster ut demoner, men de godtar ikke helbredelse. Lærerne jeg hadde, benektet ikke at demoner er aktive i dag, og at det kunne være nødvendig å kaste dem ut av mennesker i Jesu navn. Jeg praktiserte ikke dette, men intellektuelt var jeg klar over denne virkeligheten. Ved Fuller er det en del som er av den motsatte oppfatningen, de godtar helbredelse, men ikke demoner.

Befrikk

Hvete-kornet: - En fare ved å bli for opptatt av demoner, er vel at man kan se demoner nesten i alle og belaste andre med uviselig oppførsel.

Peter Wagner: - Jeg er redd for overdri-velser, men jeg vet ikke hvordan vi kan unngå det. Jeg kan ikke se at vi unngår det ved å unnlate å snakke om det. Det er å unngå sannheten. Det finnes en middelvei mellom det å se en djevel bak hver busk og det å ikke se djevelen bak noen busk i det hele tatt.

Jeg liker å peke på en middelvei her. Vi trenger sunn forkynnelse, Den Hellige Ånds ledelse og balanse mellom tjeneste- ne i Kristi legeme. Vi må innse som Ef 6 sier at vi ikke kjemper mot kjøtt og blod, men

mot makter og myndigheter... Dette er et ord til kristne. Vi har en kamp mot Satan, mot demoner og mørkets krefter. En av deres taktikker er å skremme kristne så de ikke tør ta en konfrontasjon med demonis-ke angrep.

Jeg ble befridd fra migrene som jeg hadde i 10 år. Den ble avslørt å være forårsaket av en ond ånd, og bare da jeg behandlet den som det, ble jeg befridd. Siden januar 1983 har jeg ikke hatt hodepi- ne, noe jeg stadig hadde tidligere. Jeg måtte gå imot denne demonen selv, og det måtte mot til å gjøre det. Men da jeg gjorde det, forsvant den. Jeg vil ikke så helt skrå- sikkert si at det var en ånd. Men det jeg vet, er at jeg hadde hodepine til jeg behandlet den på denne måten. Da stoppet det.

Jeg tror på gaven til å skjelve mellom ånder. Jeg tror at Gud reiser opp folk som kan avsløre om noe er ånd eller ikke. Disse menneskene ser ikke onde ånder bak en- hver busk, men de vet hvilken busk de onde åndene er bak. Vi har noen med denne gaven i vårt «120 fellesskap», men jeg har den ikke selv. Av og til gir Gud meg en anelse, men ikke så ofte.

Nådegaver

Hvete-kornet: - Hvilket syn har du på de åndelige nådegaver?

Peter Wagner: - På det punktet er Wimber og jeg litt uenige.

John Wimber sier at når vi mottar Jesus Kristus, mottar vi fylde av Den Hellige Ånd, og hvilken som helst av disse gavene kan bli utløst i vårt liv ved Den Hellige Ånds kraft. Men de er ikke vår eiendommer, han kaller det *graces* («nåder»). Fordi du har del i Ånden, har du altså del i alle gavene, og Gud lar deg fungere i de forskjellige alt etter hva som er nødvendig i situasjonen.

Jeg derimot tror at hver og en av oss har en eller flere gaver, de fleste har mer enn én gave. Noe av vårt ansvar som troende er å oppdage hvilke gaver Gud har gitt oss, og så konsentrere oss om å bruke dem regelmessig til Guds ære. Jeg har identifi-

sert mine gaver: Jeg har kunnskapsord, en lærers gave, en misjonærs gave og nå i august 1985 ga Gud meg helbredelsens gave. Nå har jeg et ansvar for å bruke disse gavene. Det er ikke mitt ansvar å bruke gaver som jeg ikke har.

Hvete-kornet: - Du har skrevet en bok om de åndelige nådegaver. Hvor mange slike gaver mener du det er?

Peter Wagner: - Vi finner flere lister over gaver i Skriften, f.eks. i Rom 12, 1 Kor 12 og Ef 4. Her finner vi til sammen 20 gaver, men ingen av disse oppramsingene er komplette. Jeg har identifisert 27 gaver som jeg tror erfaringen viser fungerer. Noen mener det finnes enda flere, og jeg ser ikke bort fra det. Det viktig er at vi ikke ensidig blir opptatt med enkelte av gavene, slik at helheten blir borte.

Hvete-kornet: - Hvordan vil du definere de åndelige gaver?

Peter Wagner: - Åndelige gaver er spesielle egenskaper som gis av Guds nåde ved Den Hellige Ånd til ethvert lem på Kristi legeme for å brukes til å tjene hele Kristi legeme. Enhver kristen bør oppdage, bruke og utvikle de nådegaver Herren har gitt.

Åndelige gaver må ikke blandes med naturlig utrustning, selv om begge deler kommer fra Herren. Det blir heller intet resultat av å bruke nådegaver om vi ikke har Åndens frukt. Der Kristi kjærlighet ikke kommer til syne, kan ingen åndelige gaver forherlige Herren. Den onde kan også etterligne en hvilken som helst nådegave, derfor må vi lære å skille mellom ånder.

En dåp - flere fylder

Hvete-kornet: - Hva er ditt syn på Den Hellige Ånds fylde?

Peter Wagner: - Jeg tror at den som blir født på nytt, blir døpt i Den Hellige Ånd. 1 Kor 12:13 sier at vi er alle døpt med én ånd til ett legeme. Jeg tror at det her menes dåpen i Den Hellige Ånd. I løpet av en kristens liv kan vi flere ganger oppleve en fylde av Den Hellige Ånd. Åndens kraft blir da på nytt gjort aktiv i våre liv etter at vi en tid ikke har fungert som en åpen kanal for Guds kraft. Gud gjør noe nytt for oss. Mine karismatiske venner og pinsevennene kaller dette for Åndens dåp, mens jeg ser på det som Åndens fylde.

Hvete-kornet: - Du sier at du verken er karismatiker eller pinsevenn. Er det fordi du ikke er enig i det de forkynner?

Peter Wagner: - For meg er doktriner underordnet. Hovedpoenget for meg er å fokusere på den tjenesten Gud har gitt meg. Gud har gitt meg en spesiell tjeneste til å hjelpe menigheter som ikke er pinse-venner eller karismatiske, og som ikke ønsker å bli det. Disse åpner seg nå for Guds kraft. Det er det jeg kaller «den tredje bølgen».

Jeg har funnet at det er bestemte ting som folk har irritert seg over i årevis, og det forsøker jeg å unngå. Derfor tillater vi ingen

Forts. side 14

Arne Nordahl Ungdom i Oppdrag:

Fornyelse et middel til å oppfylle misjons- befalingen

Tekst og foto: Rune Aasen

Mange vil karakterisere ham som sindigheten selv, til tross for at han til sine tider må sies å være ganske høytflygende. For Arne Nordahl i Ungdom i Oppdrag ynder å sette seg i et av Hedmark Flyklubbs småfly, ta av og sveve mellom himmel og jord. Fra sin utkikkspost der oppe i det blå er han med på å forebygge brann, når han i sommer-halvåret er med og flyr skogbrannvakt over Hedmarks skoger. Men ellers er han mest innstilt på å «tenne i brann», om enn i mer åndelig sammenheng.

Likevel, Arne er nok ikke prototypen på svevende karismatikere. De som måtte karakterisere den delen av norsk kristenhet som svermere, må nok justere sine oppfatninger etter å ha møtt Arne. Derfor har han fått være en av brobyggerne mellom fornyelsen og det såkalte etablerte kristenliv i Norge.

Allsidig

Nettopp her ligger en av Arne Nordahls visjoner. Selv om han har vært med i Ungdom i Oppdrag helt fra begynnelsen av, hadde han et kall til fulltidstjeneste i Guds rike før UiO var et faktum, og han har i stor utstrekning også involvert seg i fora utenfor UiO. Det gjør han utfra visjonen om å bringe fornyelsen inn blant de forskjellige kristne arbeidslag i Norge.

- Jeg mener det er vesentlig at en bevegelse som UiO har bred kontakt med andre kristne, understreker Arne. Av den grunn har han tatt imot utfordringen om å bli med i andre lederforum. I UiO sitter han i styret, og han var daglig leder inntil i fjor sommer da han ble avløst av Mogens Andresen.

I dag arbeider Arne med prosjekter som ikke er så tilknyttet de daglige gjøremål i

EN BROBYGGER FOR FORNYELSE

UiO. Men det må sies at han etter 13 år i UiO kjenner bevegelsen ut og inn, og han har arbeidet innen en rekke av de forskjellige arbeidsområdene som finnes der.

- Jeg ser det som en nåde fra Gud å få være involvert i en så allsidig bevegelse som UiO, sier Arne. Vi har tross alt 160-170 arbeidere og er på få år blitt større enn mange av de etablerte organisasjonene. Vi har topp kvalifiserte folk på flere områder. Tenk å drive med alt fra video og TV på kringkastingsnivå til gårdsdrift, team og misjon. Det har vært enormt lærerikt og utviklende. Spesielt setter jeg pris på den idealisme og satsing som preger UiO: Troen på en stor Gud.

OASE

Arne ser på forkynneroppdrag og kontakt med kristne ledere som en viktig del av sin tjeneste. Ved siden av UiO har OASE vært et av Arne Nordahls arbeidsfelt. Han har sittet i lederskapet der helt siden det første stevnet i 1980.

- Jeg tente på visjonen om å bringe fornyelse, utrustning, evangelisering og misjon inn blant norske lutherske kristne, forteller Arne. - Jeg følte meg med en gang hjemme i fellesskapet, og jeg gleder meg over samarbeidet i lederskapet. Det har vært stort å se hvordan dette arbeidet har vokst og hvordan det har vært med på å

formidle svaret på mye av den åndelige lengselen i vårt land. OASE-samlingen for prester i januar var fulltegnet lang tid i forvegen. Det gleder vi oss over. Samtidig er det gledelig å se at også kristne fra andre kirkesamfunn kommer, selv om de alle vet hvilken læremessig plattform vi har for vårt arbeid.

Kristen enhet

- Hvordan ser du så på kristen enhet, og hva mener du er veien å gå?

- Når det gjelder forholdet mellom kristne, er Norge et tilbakestående land. Det ligger på mitt hjerte at vi må få bort noen av de

gale barrierene mellom de troende. Jeg tror at vi i Norge har langt flere «rett-troende» enn «rett-elskende» kristne.

Når det er sagt, vil jeg si at jeg er positiv til en ordnet økumenikk der vi kan ha full respekt for hverandres teologiske ståsteder, uten å måtte gjøre forsøk på å forandre de andres oppfatninger for å kunne ha samfunn.

Jeg tror ikke at teologisk uenighet mellom evangeliske kristne behøver å være noe hinder for større enhet. Jeg er av dem som tror at læren og kjærligheten hører sammen i en enhet. Begge to er viktige. En forutsetning for enhet er etter min mening at vi står trygt på et læremessig fundament.

Fordi jeg selv opplever at jeg står trygt på et luthersk fundament, kan jeg være så åpen som jeg er.

ACTS 86

- Du er også med i Europakomiteén for den store ACTS 86-konferansen i Birmingham i England til sommeren. Hvorfor?

- Jeg har stor tro på denne form for konferanser. Vi i Norge trenger den inspirasjon det er å møte kristne fra andre deler av Europa slik at vi ser at vi tilhører en stor familie.

Forts. neste side

Jeg kom med i denne komitéen ved at jeg ble bedt om   ta Jens Petter Jorgensens plass da han dro til Amerika. OASE er nemlig norsk kontakt-organ for denne store konferansen.

Det er to ting jeg er spesielt glad for ved ACTS 86. For det første at man involverer kristne ledere fra  st-Europa, og derfor har et par av komit m tene vært lagt til  st-blokken. Jeg setter også stor pris på at det blir lagt vekt på evangelisering og misjon. For 100 år siden var Europa det kontinentet som sendte ut misjon ere, men nå er vi blitt et kontinent som trenger   motta misjon ere. Jeg vil si at selv om vi i Norge er rikt velsignet også åndelig, har vi mye   lære

- Jeg opplever det slik at vi har hatt og fremdeles har en del   lære av fornyelsen der borte. På den andre siden tror jeg også at amerikanerne har noe   lære av oss, og da særlig på områder som evangelisering og misjon. Ser vi på forholdene i Norge, så har vi sterke misjonsr tter, noe man ikke har i tilsvarende grad i fornyelsen i Amerika.

Vi studerte hovedsakelig fornyelsen innen de lutherske kirker i USA, og mesteparten av tiden brukte vi i St. Paul, Minnesota. Der var vi tilknyttet «International Lutheran Renewal Center» som fungerer i forbindelse med «North Hight Lutheran Church», en av de største fornyede lut-

Third Wave eller Power Evangelism som to av foreleserne ved Fuller Theological Seminary, John Wimber og C.Peter Wagner, har introdusert?

- Jeg gleder meg til   stifte f rsteh ndskjenskap til dette på ACTS 86. Mitt inntrykk så langt er at det de står for, er positivt, blant annet fordi tegn og under settes i forbindelse med evangelisering og presentasjon av evangeliet. Det tales om tegn som følger etter dem som tror, og at Gud stadfester sitt ord. Helbredelse blir ikke det sentrale, men evangeliet. Et interessant moment er at C.P. Wagner ikke definerer seg selv som noen «karismatiker». Jeg håper at disse impulsene kan nå inn blant

og mye inspirasjon   hente fra andre kristne.

At ACTS 86 dreier seg om evangelisering og misjon, opplever jeg som et sunnhetstegn. Fornyelsen bør ikke bare bli opp tatt av det som skjer innad i menigheten og fellesskapet. Dette har dessverre preget en del av fornyelsen i USA. Et overordnet mål med fornyelsen er at flere skal nås med evangeliet. Personlig ser jeg ikke på fornyelse som noe mål i seg selv, men som et middel til   oppfylle misjonsbefalingen. Men vi trenger så avgjort den åndskraft, de nådegaver og den fornyede tro på Guds makt og muligheter som fornyelsen kan gi oss.

Amerikansk fornyelse

- Det er ikke så lenge siden du kom hjem fra et studieopphold i USA. Har vi noe   lære av amerikansk fornyelse?

herske kirker i USA med ca. 5000 medlemmer. Men denne menigheten er dessverre et unntak. Det er alvorlig   tenke på at de lutherske kirkene i USA har mistet ca. 100 millioner medlemmer i løpet av de siste ti år, mens antallet lutheranere i Europa i beste fall er konstant. Det burde gjøre oss ydmyke. Mitt hoved nske for fornyelsen i Norge er at den må føre til kirkevekst og misjon.

Det området der vi fremdeles har noe   lære av amerikansk fornyelse, er i lovsang og tilbedelse. De er langt friere og mer spontane enn oss nordmenn. Dette er en ting jeg gjerne skulle ha sett mer av på en sunn m te her hjemme, selv om jeg selv ikke er av de som raskest sl r «h la i taket».

«Power evangelism»

- Hvordan stiller du deg til den såkalte

Arne Nordahl er en av foregangsmennene for at misjonsflyorganisasjonen MAF skal slå rot i Norge.

Arne Nordahl kan ikke karakteriseres som åndelig høytflygende, men han liker seg godt høyt til v rs - bak flyspakene.

alle kristne og ikke bare blant karismatikerne.

John Wimber, som skal delta på ACTS 86, er heller ikke prototypen på den «store helbredelsespredikanten». Han står for en mer avslappet teologi enn mange andre retninger. Det tiltrekker meg.

Ellers liker jeg sjelden alle ting på en slik internasjonal konferanse. Noe virker alltid fremmed, men jeg vil gjerne m te en slik konferanse med en positiv, reflektert holdning. Her skulle jeg ønske at mange andre ledere kunne bli friere.

UiO og misjon

- Kan du si litt om misjonsaspektet i Ungdom i Oppdrag?

- En av UiOs oppgaver i Norge er å gi unge en smakebit på hva evangelisering og misjon under andre himmelstrøk er. Derfor har vi satset sterkt på korttidsmisjon. Det viser seg at langt flere av de som har deltatt i korttidsmisjon, gir seg til langtidsmisjon, enn de som ikke har noen misjonserfaring i det hele.

Jeg håper at vi i UiO kan være en konstant påminnelse om at det haster å bringe evangeliet ut til jordens ender. Vi for vår del vil gjøre vårt for å kanalisere misjonær ut i hele verden. Vi tror det er i ferd med å komme en ny misjonsbølge. Derfor vil vi gjerne være med på å bringe inn nytenkning i misjonsarbeidet. Vi må på en positiv måte utnytte den entusiasme mange ungdommer legger for dagen når de møter Jesus, sier Arne Nordahl som også er misjonsflyinteressert.

Han lar nemlig ikke flyinteressen bare bli en koselig hobby. Han har engasjert seg i *Missionary Aviation Fellowship* (MAF), en internasjonal misjonsflyorganisasjon som disponerer 150 fly i 25 land. Organisasjonen samarbeider med misjonærer fra de forskjellige land og kirketilørigheter. For øyeblikket er Nordahl med i arbeidet for å etablere en norsk gren av organisasjonen som skal rekrutere misjonsflygere fra Norge.

Arne Nordahl har mange jern i ilden. Men selv om han er med i UiO, OASE, ACTS 86, Lausannekomiteén og MAF, får han også tid til familien. Den består av hans kjære Ragnhild som også er sterkt engasjert og verdt et eget intervju, og de to barna Birte og Frode. Arne engasjerer seg, for som denne flygende lederen sier: - Evangeliet må nå lengre ut! ✍

Festspillkonferansen '86 Bergen 5.-8. juni

Velkommen til årets festspillkonferanse i Bergen.

Talere:

Sverre Granlund, Martin Meland, Kjell Haltorp, Åge Åleskjær, Leif Jacobsen, Kåre Kristing, Godtfred Erland, Olav Slåtten.

Lovsang:

Åsulv Kvammen står i spissen for lovsangsteamet.

Seminar:

Lørdag holdes fellesseminar med emnet: «Å bygge Guds bolig blant mennesker»

Møter for barna:

Alice Meland m.fl. har spesielle samlinger for barna.

Arr.: Bergen Kristne Senter

Pelle Karlsson's
spalte:

Gud har bare én menighet

DEN GYLDNE REGEL

Vi har i tidligere artikler understreket at enhet må innebære delaktighet. Altså ikke bare kjærlighet og akseptering, men også kommunikasjon og fellesskap. Det er jo bare når kjærligheten mellom to parter gir seg uttrykk på en slik måte at de kommer sammen i fellesskap, at alle kan se deres kjærlighet til hverandre. Bare når ordene om kjærlighet bevises på det praktiske plan, får de innhold. Ellers blir det tomt prat som bare skaper store spørsmålstejn.

Nøyaktig slik er det med Guds menighet. Alle våre ord om kjærlighet og fellesskap må bevises i det praktiske liv innenfor Kristi legeme. Ellers kommer det stadig til å finnes en masse spørsmålstejn ved det vi sier. Vårt evangelium om tilgivelse, kjærlighet og fred må følges opp av delaktighet og fellesskap i Guds menighet. «Mine barn, vår kjærlighet må være sann, ikke tomme ord, men handling» (1 Joh 3,18).

Men det er vanlig med misforståelser når det snakkes om at vi skal være delaktige med hverandre. Vi tenker da ofte slik: «Fint! Det betyr at andre skal komme og delta i mitt liv, min visjon, mitt arbeid for Herren, mine problemer...» Og på menighetsplanet venter vi, i følge denne tankegangen, at andre skal komme og delta i vår menighet, vår virksomhet, vår visjon osv. Dette er et svært vanlig syn på enhet og delaktighet, nemlig at andre bør komme og bli delaktige med meg og min sammenheng.

Men her må vi være på vakt. Veien til enhet og delaktighet kommer fra stikk motsatt hold - nemlig at jeg bør søke delaktighet i andres liv, tjeneste og visjon, uten å kreve at de skal gjøre det samme med meg. Det er nesten som høyrehandsregelen i trafikken. Dersom jeg kommer fra venstre, må jeg slippe forbi den som kommer fra høyre. Men om jeg kommer fra høyre, har jeg likevel ikke rett til å kreve forkjørsrett framfor den som kommer fra venstre. Jeg kan altså gi forkjørsrett, men ikke kreve at det samme gis til meg. Slik er det også med enhet i Kristi legeme. Jeg har rett til å hengi meg selv til delaktighet med andre, men kan ikke kreve det samme fra dem. Dessverre begynner vi ofte fra motsatt side og kan dermed ikke nå en virkelig enhet.

Egentlig finnes det en svært enkel regel for alt dette, nemlig den vi pleier å kalle «den gyldne regel»: «Alt dere vil at andre skal gjøre mot dere, skal også dere gjøre mot dem. For dette er loven og profetene i en sum» (Matt 7,12). Den gyldne regel, eller gullregelen som vi også kan kalle den, er blitt feiltolket mange ganger. En av feiltolkningene er at den som kontrollerer gullet, bestemmer reglene. Dette har dessverre blitt en altfor vanlig sannhet også innen Guds menighet. Hvor ofte er det ikke økonomiske spørsmål som tar overhånd? Med all respekt for dem som har ansvaret for økonomien i Guds menighet, må det likevel sies at enhet og fellesskap mange ganger blir hindret av rent økonomiske årsaker.

Den gyldne regelen er et vidunderlig grunnlag for enhet. Dersom jeg vil være en framgangsrik og velsignet kristen, bør jeg først bygge opp og velsigne andre kristne i min nærhet slik at de også kan bli velsignet. Dersom jeg ønsker at andre skal delta i min visjon og tjeneste for å gjøre den mer effektiv, bør jeg gå til andre for å delta i deres visjon og tjeneste og velsigne deres arbeid. Dersom jeg vil at min menighet skal være den største og mest framgangsrike i byen, bør jeg helhjertet arbeide for at det samme skal skje med nabomenighetene. Dersom jeg søker økonomisk støtte fra andre i mitt arbeid for Herren, bør jeg også gå til andre som har lignende behov og hjelpe dem. Dessverre er vi ofte langt borte fra denne regelen i vår funksjon innen Kristi legeme. Men det ville bli en positiv revolusjon dersom enhetens Ånd fikk gjøre dette blant oss. Om alle søker den andres beste, gir det et vidunderlig grunnlag for enhet i Guds menighet. Vi bør forlate våre utkant-posisjoner og søke oss mot sentrum der fellesskap og delaktighet råder. Er det ikke på tide å gå til hverandre i delaktighet i stedet for å vende hverandre ryggen og øke avstanden? ✍

Hvem er Peter Wagner?

EN VISJONÆR LÆRER

Dr. C. Peter Wagner er mannen som har etterfulgt Donald McGavran som leder for kirkevekst-bevegelsen. Han er professor i kirkevest på det kjente Fuller-universitetet, hvor teologer og kirkeleder fra hele verden søker for å få videreutdanning og spesialundervisning. Han har skrevet 26 bøker om kirkevekst og misjon, og har selv vært 16 år i Bolivia som misjonær.

I 1971 ble han kalt til Fuller av McGavran for å lede *The School of Word Mission* (skole for verdensmisjon), et av de tre fakultetene ved Fuller. De to andre fakultetene underviser i teologi og psykologi. Vi vil her fortelle mer om Wagners bakgrunn og hans tjeneste.

Bolivia

C. Peter Wagner kommer ikke fra noe kristent hjem. Først da han flyttet hjemmefra for å studere, tok han et personlig standpunkt for Kristus. Det skjedde i 1950.

Etter grunnstudier tok han teologi-eksamener ved flere universitet, bl.a. ved det kjente Princeton Seminary og ved Fuller

norske teologer har sittet under hans kate-
ter.

Fuller-universitetet ligger i Pasadena, rett utenfor Los Angeles. (For de som er interessert i nærmere informasjon, er adressen: Fuller Theological Seminary, 135 North Oakland Avenue, Pasadena, Ca. 91101-1790, USA. Wagner kan kontaktes på samme adresse.)

Fakultetet Wagner underviser ved, har 12 professorer på fulltid og rundt 25 deltidsansatte. I år har de ca. 500 studenter ved

tallet. Lake Avenue er antagelig den største kongregasjonalistiske menigheten i USA med sine 3700 medlemmer og noe over 3000 møtedeltakere hver søndag formiddag. Siden lokalet bare rommer 1100 mennesker, må de holde tre gudstjenester hver søndag.

Wagner beskriver menigheten som en svært tradisjonell, evangelisk kirke. Pastoren stiller i vanlig dress, men gudstjenestene følger et rituale. - Vi har vår egen stil, kommenterer Wagner. - Hver søndag formiddag gjør vi de samme tingene: Synger allsanger, lytter til koret som synger, annonsering, tale og bønn. Svært tradisjonelt. Men det er en god kirke, ellers ville ikke folk kommet dit. Hvert år blir 200-300 nye medlemmer lagt til, sier han.

Etter at Wagner i 1982 opplevde en spesiell fylde av Den Hellige Ånd under et besøk i Yonggi Chos menighet i Korea, har han gått inn i en aktiv tjeneste i sin hjemmenighet. Han leder det han kaller «120-fellesskapet», som er en søndagsbibelskole for voksne. - Her lot Gud oss begynne en tjeneste hvor vi gjør bruk av de overnaturlige nådegaver med bønn for de syke, kunnskapsord osv., noe som var helt nytt i denne menigheten, forteller han.

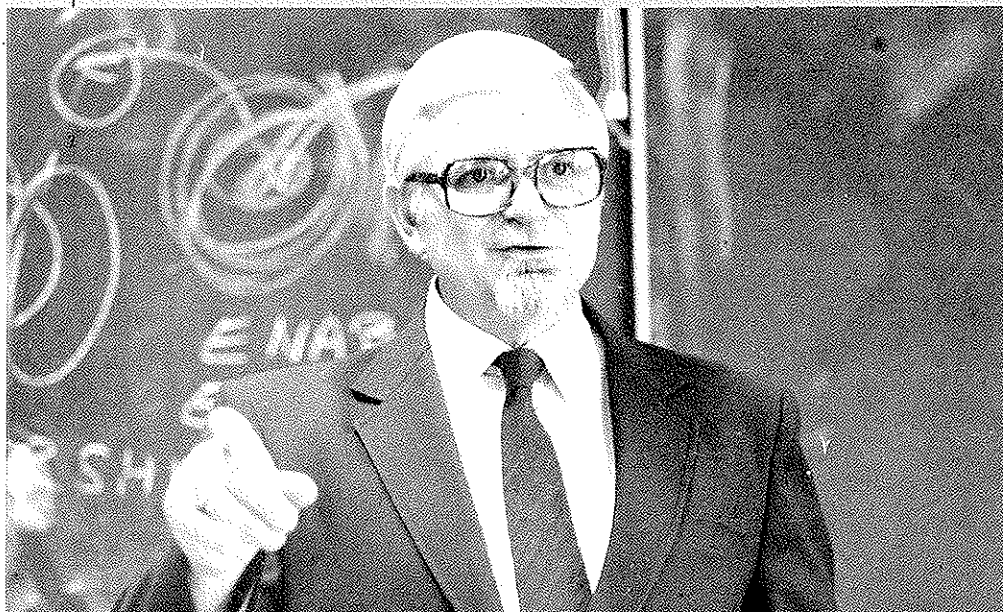
Det er helt vanlig å ha søndagsskole for voksne i USAs menigheter. Det skjer i mindre grupper hvor de kan få en annen form for undervisning og fellesskap enn i de offentlige møtene. Her kan de bli kjent med hverandre, snakke sammen, be for hverandre og studere Ordet sammen. I stedet for at folk kommer for å være i kirken en time under gudstjenesten, blir de i to: En time i gudstjeneste og en time i søndagsskole enten før eller etter gudstjenesten.

Kunnskapsrik og åpen

Wagner er mye brukt som gjesteforeleser ved større misjonskonferanser o.l. verden rundt. Enkelte av hans bøker er solgt i opplag på over 100 000 bare i USA, og mange er oversatt til andre språk. Høsten 1985 besøkte han Norge og Sverige for første gang og holdt foredrag ved noen teologiske seminarer. Norsk Kirkevekst Forum arrangerte et to dagers seminar med Wagner i Oslo, og mange prester og pastorer fikk da anledning til å bli nærmere kjent med denne internasjonale lederskikkelsen.

Hos meg personlig var det to hovedinntrykk som festet seg etter å ha hørt hans undervisning i to dager og etter flere personlige samtaler med Wagner. For det første er han en usedvanlig liketil, åpen og godmodig personlighet; for det andre er han en inspirert, grundig og visjonær lærerbegavelse.

Det interessante med Wagner er ikke først og fremst hans store kunnskaper innenfor sentrale områder av menighetsliv. Det mest spennende er at han tross sine teologiske kunnskaper og et skarpt, analy-

hvor McGavran merket seg hans akademiske utrustning.

I sin ungdom var han med i forskjellige menigheter. Inspirert av Billy Graham, som han kunne følge på nært hold de første år av hans tjeneste, ville han virke som evangelist. De første årene av sin tjeneste tilbrakte Wagner som misjonær i Bolivia, den første perioden i en jungelby hvor han arbeidet med å grunnlegge en ny menighet. Han fant snart ut at hans tjeneste ikke var evangelistens.

Etter hvert ble det klart at Wagner hadde en særlig begavelse til å undervise, samtidig som han hadde et våkent øye for misjonsstrategi og evne til nytenkning. Hans to neste perioder brukte han i fjellområdet hvor han underviste på et seminar og arbeidet med misjonsadministrasjon. Han var utsendt av den tverrkirkelige misjonsorganisasjonen Sudan Interior Mission (SIM) som har rundt 80 misjonærer i Bolivia. De arbeider for kirkevekst og trening av nasjonale menighetsledere.

Fuller-universitet

Fuller, som Wagner nå underviser ved, er det største tverrkirkelige universitet i USA med rundt 2800 studenter. Bare baptistenes seminar er større.

- Det er vanskelig å si nøyaktig, men jeg vil anslå at vi har studenter fra rundt 80 forskjellige kirkesamfunn. Alle de større kirkesamfunnene er godt representert både med lærere og elever, forteller Wagner. De kommer i år fra 70 ulike land, og flere

School of Word Mission hvor emnet kirkevekst står sentralt. - Dette er en visjonsskole som har spesialisert seg på ulike områder med tilknytning til misjon, sier Wagner.

Han underviser ikke bare ved sit eget fakultet, men har også forelesninger for de som skal ta doktorgraden på det teologiske fakultet. Han forteller at studentene kan deles i tre grupper: Unge mennesker som vil dyktiggjøre seg til misjonsinnsats; misjonærer som har vært ute og som kommer tilbake for videre trening; nasjonale ledere for kirker i Asia, Afrika og Latin-Amerika som kommer for å videreutdanne seg.

Det var Donald McGavran som grunnla dette fakultetet ved Fuller i 1965. Universitetet ble forøvrig startet i 1947. McGavran er kjent som far til kirkevekstbevegelsen. Han var misjonær i India da han i 30-årene oppdaget at noen misjoners arbeid ga større resultat enn andres. Han ble interessert i å studere årsakene til dette, og det resulterte i den såkalte kirkevekst-bevegelsen og opprettelsen av School of World Mission, fakultetet som har gjort Fuller så kjent. McGavran, som nå snart er 90 år gammel, sluttet å undervise i 1981 og innsatte Wagner som sin etterfølger.

Kongregasjonalist

Da Wagner flyttet til Pasadena i 1971, sluttet han seg til Lake Avenue Congregational Church. Denne menigheten er tilsluttet et amerikansk kirkesamfunn som ble grunnlagt av de første europeerne som begynte å kolonisere Amerika på 1600-

tisk intellekt i ordets beste forstand har bevart sin «barnslige» tillit og åpenhet for Herren. På tross av en teologisk og kirkesamfunnsmessig bakgrunn som gjorde ham negativ for Den Hellige Ånds gjerning i vår tid, forandret han oppfatning da han så de positive virkningene og at dette stemte med Skriften.

I dag er han redskap til å åpne mange tradisjonelle samfunns og menigheters øyne for Åndens avgjørende betydning for alt som har med sann menighetsvekst å gjøre. Men ikke bare er han opptatt av at alle de åndelige nådegaver må komme i bruk - mitt møte med hans oppriktige vennlighet og fine sinnelag viste at dette er en kristen som også bærer Åndens frukt. ✎

BARE LIV SKAPER VEKST

Forts. fra s. 7

å kalle oss karismatikere. Vi legger ikke vekt på ting som «tunger som tegn» på Åndens dåp. Vi har intet imot tungetale, men stresser ikke for å få det. Vi snakker lite om det, det slikt som kan virke til unødig irritasjon. Vi kaller oss heller ikke selv for åndsfylte kristne. En slik karakteristikk kan gi inntrykk av at det finnes to klasser av kristne, den ene bedre enn den andre. Det finnes venner i min menighet som ikke er enig i det vi gjør i vår bibelgruppe, men vi har ikke problemer med uenighet eller kritikk av den grunn. Vi tror at Gud leder alle. Gud bruker dem på en annen måte. Vi anser ikke oss for å være bedre, bare annerledes.

Et Åndens verk

Hvetekornet: - Ditt fag er kirkevekst. Ser du en tendens til at pastorer griper dette som et verktøy for framgang for seg selv og sin menighet, at dette kanskje ubevisst anses som en erstatning for de åndelige realiteter som alene kan fremme sann, åndelig vekst?

Peter Wagner: - Det kan være et problem, og vi prøver bevisst å unngå det. Når det gjelder kirkevekst, har jeg samme syn som Paulus når han skriver: «Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud ga vekst». Jeg prøver å legge vekt på at arbeidet med å bringe folk inn i Guds rike, er et verk av Den Hellige Ånd. Det er ikke noe som skjer ved hjelp av teknikker. Det kirkevekstbevegelsen kan hjelpe menighetene med, er å peke på hindringer for vekst, hindringer for Åndens verk. Vi forsøker å vise hvordan disse hindringene kan fjernes. Jeg ser på kirkevekst-undervisningen som som et redskap Den Hellige Ånd kan bruke, ikke som teknikker som automatisk skaper kirkevekst.

Hvetekornet: - Det er altså galt om noen tror at du kan lære dem prinsipper som automatisk vil få menigheten til å vokse når de praktiseres?

Peter Wagner: - Nettopp. Dersom vi drev matvareforretninger eller bensinstasjoner kunne vi greie oss med prinsipper, men det er ikke nok til å bygge Jesu menighet. Kjernen i kirkevekst er nyskapelse, og bare Den Hellige Ånd kan gjøre det. Bare Den Hellige Ånd kan bringe folk i åndelig fellesskap med Gud gjennom Jesus Kristus. Det finnes ingen erstatning for det. Bare liv kan gi vekst.

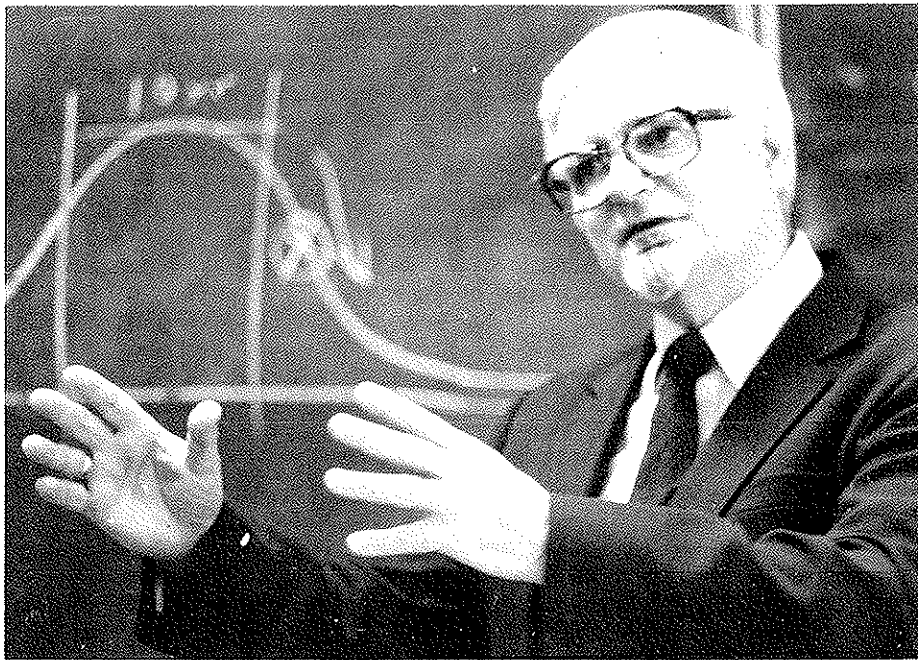
Det som er drivkraften til den sterke menighetsveksten som vi ser over hele jorden i dag, er at Den Hellige Ånds kraft er i virksomhet. Mange av oss i etablerte kirkesamfunn har ikke forstått dette, og selv har jeg virket i tretti år uten å praktisere det. Først i de siste fem årene er dette blitt en personlig virkelighet i mitt eget liv. Vi ville heller debattere problemer enn å åpne oss for Guds undergjørende gjerninger. Men i dag opplever vi at misjonsledere og etablerte samfunn får en ny innstilling og åpenhet for Åndens gjerning.

Hvetekornet: - Hvordan vil du be-

skrive et sunt kristenliv og menighetsliv?

Peter Wagner: - Vi må først og fremst hjelpe hverandre til å bli Jesu disipler. Tegnet på at det lykkes, ser vi av frukten. En slik bibelsk frukt er ansvarsbevisst menighetsfellesskap. Det er ikke nok å få folk til å bli kristne. Evangeliseringen er ikke fullført i et menneskes liv før det er blitt et aktivt, ansvarsbevisst medlem i en menighet.

Kristi legeme er en organisme med Kristus som hode, og hvert lem skal fungere med en eller flere nådegaver. Kristi menighet består av menn og kvinner som har formet sitt liv etter tre viktige kriterier: Overgivelse til Kristus, overgivelse til menigheten som Kristi legeme, overgivelse til det verk Guds menighet utfører i verden. Det viktigste med menigheten er ikke at den er luthersk, baptistisk, pinsebetonet, metodistisk eller tilhører Misjonsforbundet. Det viktigste er at den er Jesus Kristi menighet, og at det er *Han* som bygger den. Det er det

vi kaller kirkevekst. Og vekst er liv!

Hvete-kornet: - Hva er betingelsene for menighetsvekst?

Peter Wagner: - Om jeg skal generalisere, kan jeg peke på at pastoren må ønske vekst og være villig til betale prisen for det. Det sammen kan vi si om menigheten forøvrig, men dersom ikke pastoren ønsker vekst, viser all erfaring at vekst ikke kan skje. Mange pastorer våger ikke å satse på vekst fordi det åpner muligheten for å mislykkes.

Nå er det ikke noe galt i seg selv å ha en liten menighet, 80% av menighetene i USA har mindre enn 200 medlemmer. Men Gud vil gjerne gjøre en liten menighet større, men da må den ha en leder som har en konkret målsetting for arbeidet, og som ser til at hvert medlem blir åndelig utrustet til å gjøre sin del for å nå dette mål.

Menighetsplanting

Hvete-kornet: - Hvordan ser kirkevekstbevegelsen på planting av nye menigheter?

Peter Wagner: - De kirkesamfunn som vokser i USA, er de som oppmuntrer sine folk til å plante nye menigheter, enten de er bibelkolestudenter eller nye pastorer. I Indonesia finnes det bibelseminar hvor studentene ikke får eksamen før de har plantet nye menigheter.

Å plante nye menigheter har vist seg som den mest effektive evangeliseringsmetode i verden. Når pastorer spør meg om hvordan de skal fornye en gammel menighet som ikke ønsker vekst, svarer jeg at de bør plante en ny menighet. Det er mye enklere å få en ny menighet til å vokse enn å fornye en gammel til det samme. Det er letter å få barn enn å oppvekke døde! Det viser seg også at det er mer økonomisk. Det koster mer å vinne sjeler i en gammel menighet enn i en ny.

Hver ny generasjon må evangeliseres på nytt på sine egne premisser. Mange i den nye generasjon kan ikke vinnes for

Gud i sine foreldres menighet. Dersom et kirkesamfunn planter nye menigheter, kan det beholde vitaliteten.

Menighetsplanting ødelegger heller ikke for de andre menighetene, slik mange tror. Vi kan vise til forskning som viser at planting av nye menigheter ikke skader de allerede eksisterende menigheter. Tvertom går framfote i de gamle menighetene opp. Nye menigheter skaper ny åndelig vitalitet i et område.

I USA tar det fire til seks måneder å bygge opp en menighet etter at kjernemedlemmene har startet et målbevisst arbeid. Jeg kjenner lite til forholdene her i Skandinavia, så vi vil ikke ukritisk overføre hva som skjer i USA til nordiske forhold.

Hvete-kornet: - Hvordan ser du på å slå sammen to menigheter? Kan det fremme menighetsvekst?

Peter Wagner: - Det har liten positiv virkning. Her gjelder følgende regnestykke: Én pluss én blir én.

Trofasthet lykkes

Hvete-kornet: - Kirkevekst fokuserer også på at vi skal lykkes i vår tjeneste. Ser du noen fare i at vi blir for opptatt av den siden?

Peter Wagner: - Mange folk stiller seg dette spørsmålet. Jeg har aldri følt at det er noen motsetning mellom det å tjene Gud og det å bruke de beste metoder for å fullføre Hans hensikt. Det sentrale budskap i kirkevekstbevegelsen er misjonsbefalingen, der Jesus ber oss gå og gjøre disipler i alle nasjoner. Vi vet at Gud ikke vil at noen skal fortales, men at alle skal bli freist.

Når vi vet hva Gud vil, vet vi at Han skapte oss med alle våre menneskelige forutsetninger. Skriften sier også at vi skal elske Gud av hele vår sjei og av all vår kraft og makt, og jeg tror at bruken av vårt intellekt ikke demper vårt forhold til Ham. Motsetningen som noen teologer setter opp mellom trofasthet og suksess, er uekte. Jeg tror ikke vi skal sette skille mellom

de to. 1 Kor 4 viser oss at det blir forventet at en mann skal være trofast, men den store lignelsen som illustrerer trofasthet, er i Matt 25: Lignelsen om talentene.

De trofaste var de som gjorde sin herres vilje med de ressurser Han hadde gitt dem. De hadde suksess. Den som ikke var trofast, brukte ikke sine talenter, men gravde

«— Hver ny generasjon må evangeliseres på nytt på sine egne premisser. Mange i den nye generasjon kan ikke vinnes for Gud i sine foreldres menighet.»

dem ned. Det var en utro tjener. Jeg ser her en sammenheng mellom trofasthet og suksess. Suksess i hva? Suksess i å gjøre Herrens vilje. Guds vilje og evangelisering er å nå fortapte mennesker med Jesus Kristus, at vi bringer dem inn i et forhold til Kristus og til Kristi legeme. Det er en måte å beskrive kirkevekst på.

La oss legge et nytt innhold i ordet suksess i kristen språkbruk, og si at suksess er å utføre Herrens vilje. Ordbøkene definerer suksess som å nå et mål. Men det er forskjell på kjødelig suksess og åndelig suksess. Vi underviser ikke i kjødelighet.

Vekkelse

Hvete-kornet: - Du følger med i hva som skjer av i kirkevekst over hele kloden. Hvor i verden er de største vekkelsene i dag?

Peter Wagner: - Det er mange lyspunkter når det gjelder Guds rikets vekst i verden i dag. Dere nordmenn kjenner sikkert det som skjer f.eks. i Etiopia. Gud gjør store ting i Afrika. Eller se på Brasil, Argentina, Korea, Kina, Filippinene, Indonesia, Nordøst-India. Trolig er det disse landene hvor Den Hellige Ånds gjerning er mest synlig i dag.

Hvete-kornet: - Er det noen likhets-trekk mellom disse stedene?

Peter Wagner: - Siden 1980 har vi forsøkt å registrere om det er noen sammenheng mellom verdensvid vekkelse og bruken av de åndelige gaver. Vi har funnet at det er en sterk sammenheng mellom «tegn og under» og kirkevekst i mange sammenhenger. Men for å balansere bildet, må vi også konstatere at det også skjer kirkevekst i verden i dag uten «tegn og under». Tegn og under er ikke nødvendig for kirkevekst, men generelt er det en sammenheng mellom hurtig kirkevekst og tegn og under.

Kvinner i tjeneste

Hvete-kornet: - Hva er ditt syn på kvinnens tjeneste? Kan hun gå inn i hvilken

som helst tjeneste hun er kalt og utrustet til?

Peter Wagner: - Jeg mener at Bibelen har en ganske fleksibel holdning til menighetsledelse. Noen av mønstrene for ledere, både for kvinner og menn, var til dels kulturelt betinget. Vi kan ikke føre dette ut i det ekstreme, for når Bibelen taler om autoritet, har det ikke med kultur å gjøre, men med skapningen. Kirkelederskap har vært forskjellig fra kultur til kultur. Jeg føler at det spørsmålet først og fremst har vært kulturelt betinget, men vi må ikke sette kulturen over Skriften.

Dersom det er helhjertede kristne som kommer fram til forskjellige tolkninger av hvem som kan lede en menighet, har jeg selv ingen spesielle forutinntatte meninger. Jeg er ikke så dogmatisk når det gjelder dette, kanskje fordi jeg reiser så mye i forskjellige land og ser så mange kulturelle forskjeller.

Hvetekornet: - Bør vi som menn være med å løfte kvinnene inn i ethvert område av kristen tjeneste?

Peter Wagner: - Utgangspunkt er de åndelige gaver, og jeg tror at alle gavene er gitt til både menn og kvinner. Mange kvinner har en pastors gave. Om det betyr at de skal utøve sin tjeneste som pastor eller ikke, avhenger av kultur. Men jeg vet at så langt det gjelder gavene, har kvinner den gaven. Den må verdsettes og frigjøres i våre menigheter.

Her er det til stor hjelp at vi oppdager og utvikler de åndelige gaver. Bibelen sier at alle i Kristi legeme har åndelige gaver, og at disse gavene blir utdelt av Gud etter Hans plan. Og jeg har funnet at den største hindringen for at dette skal fungere blant kristne, er uvitenhet. Jeg har holdt seminarer om dette, og er overveldet over det antall mennesker som når de blir klar over at de gitt spesielle gaver, blir åpne for å finne ut hva disse gavene er, og til å bruke dem i tjeneste for Kristi legeme.

Inderlig fellesskap

Hvetekornet: - Har du noen følelse av hva som står foran menigheten i de nærmeste årene?

Peter Wagner: - Jeg er vet mer om trendene som er på gang i USA enn i Europa, men jeg føler at det jeg refererer til om «den tredje bølge», bønn for syke og overnaturlige tjenester, vil bli en del av det normale kirkeliv i USA.

Hvetekornet: - Noen ser lite håp for de historiske kirker, men du har tro for at de tradisjonelle kirkene vil åpne seg for det Gud gjør i dag?

Peter Wagner: - Ja, og jeg tror vi vil se stor framgang på dette området de neste fem årene. Mot slutten at 1990-årene vil det å be for syke være like vanlig i våre amerikanske kirker som søndagsskoleklasser er nå.

Hvetekornet: - Kan du si noe om ditt personlige bønneliv?

Peter Wagner: - En side av det er å be

for syke og se mirakler skje. En virkning av det i mitt eget liv har vært at jeg er blitt dratt inn i et mer inderlig fellesskap med Jesus Kristus. Dette innebærer bønn, å lære hvordan jeg skal kommunisere med Gud, høre Hans stemme, tilbringe tid i bønn.

Jeg føler at selv om jeg har vært en kristen i 35 år, er jeg bare såvidt begynt å forstå hva det betyr å ha et nært, personlig forhold til Faderen. Jeg setter mye mer pris på å faste som et ledd i Guds vilje enn jeg var klar over tidligere.

Gud har gitt meg, særlig i min søndagsskoleklasse, mange mennesker som har forbønnens gave. Og i min egen tjeneste er jeg har nå blitt svært avhengig av andre som har denne gaven som jeg ikke har selv. Når folk spør hva som er hemmeligheten til veksten i min søndagsskoleklasse, sier jeg at hemmeligheten er bønn. Jeg har aldri tidligere vært sammen med en gruppe mennesker hvor bønn har så stor betydning for det kristne liv. En 30 år gammel kvinne, mor til 3 og en aktiv kvinne på alle

områder, tilbringer minst 3 timer pr. dag i bønn. Hun er en av dem som ber for meg. Jeg føler stor åndelig styrke i mitt eget liv pga. denne forbønnen.

Hvetekornet: - Har du gjort deg tanker om hvordan Gud taler til oss?

Peter Wagner: - Jeg skulle ønske jeg var mer kjent på dette feltet. Men jeg vet at Gud kan tale til deg i din ånd. Du må simpelthen sette opp dine åndelige antenner, og når du blir mer kjent med Jesus, kjenner du Hans stemme bedre. «Mine får hører min røst», og de gjenkjenner overhyrdens stemme.

Mange kristne er ikke nær nok Gud til å gjenkjenne stemmen Hans. Noen ganger tar det tid og tålmodighet og konsentrasjon for å høre Guds stemme. Jeg hører den noen ganger, men det jeg vil utvikle i mitt eget liv, er at jeg kan høre Guds stemme hele tiden. Det er det som skjer med enkelte av mine venner: De hører Guds stemme stadig, akkurat som du og jeg snakker sammen. ☺

HVORDAN HELBREDE DE SYKE av Charles & Frances Hunter

I anledning av Hunter's Norgesbesøk til Ny Visjons pinsekonferanse i Drøbak i tiden 18.- 25. mai, kan vi tilby en enestående undervisning om hvordan helbrede de syke. De har sett tusenvis av mennesker helbredet. Gjennom deres studie av Guds Ord og deres erfaring har de lært mange måter som syke kan bli helbredet på.

Boken er på 250 sider. Norsk tekst.

50% rabatt ved kjøp av 10 eksemplarer.

kun kr 49.-

Video:

4 stk. tretimers videobånd på engelsk som bygger på deres bok; Hvordan helbrede de syke. Videoen kan kjøpes enkeltvis eller samlet.

nr. 1 * Bobbel visjon for en misjon
* De skal legge hendene på de syke.
* La de syke legge hendene på deg.

nr. 2 * Tal til fjellet.
* Hva du ser er hva du får.
* Salving med olje.
* Helbredelse gjennom forbønn.
* Helbredelse gjennom bruk av salveduk.
* Betingelse for helbredelse.

nr. 3 * Kaste ut demoner.
* Hva om jeg ikke blir helbredet?
* Vær følsom for den Hellige Ånd.
* Skapende mirakler og troens gave.

nr. 4 * Ben og armer som vokser.
* Hvordan ha en guddommelig helse?
* Guds prinsipper.
* Helbredelsesmøte.

VIDEOENE FÅES PÅ ALLE SYSTEMER

PRIS PR STK.....

kun kr 250.-

FOR HELE SERIEN.....

kun kr 900.-

Send inn din bestilling, eller ring oss!

JHM
Forlag

Boks 159
N-1441 DRØBAK
(02) 93 38 69

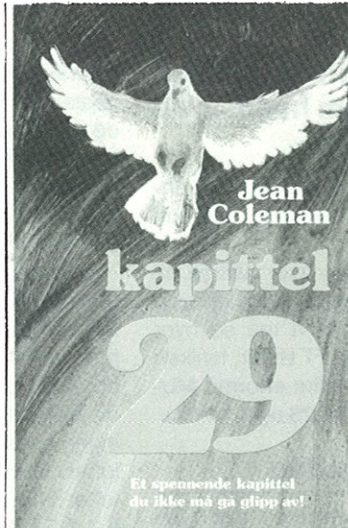
SISTE NYTT

KAPITTEL 29

JEAN COLEMAN

Det var som om jeg var blitt rammet av lynet. Bølge etter bølge av kraft skyllet gjennom meg mens jeg tok imot Åndens gave og fylde fra det høye.

Jeg var kommet inn i et liv fylt av Ånden og var begynt å leve ut mitt eget kapittel 29.

Poc. kr. 35,-

KJÆRLIGHETEN OVERVINNER

JANETTE OKE

Dette er fortellingen om Marty, en ung, livlig og uavhengig pike på nitten år, som reiser ut i Vesten med sin mann. Sammen søker de lykke og eventyr. Sammen med Marty vil du oppleve smerten, da hun, som mange av sine medsøstre på den tiden, opplever at glede blir til sorg. Marty blir alene og får førstehåndskjennskap til smerte, hjertesorg, frustrasjon og vrede.

Poc. kr. 39,-

DONALD BERGAGÅRD

Det er med glede jeg igjen gir en ny innspilning. Denne gang med mye s.k. «country music». Sangene er på svensk. Det er glade melodier med oppmuntrende tekster. Sangen DET FINNS EN KÅRLEK har jeg skrevet på den kjente melodien «O sole mio» og den går i «tangotakt». Kanskje er det den første i den takten med kristen tekst. Min forhåpning er at disse sanger skal gi deg mye glede og oppmuntring.

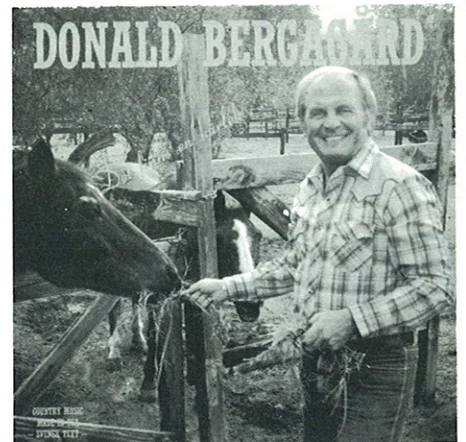
A

Vi väntar han skall komma
Ej det finns en sådan vän som Jesus
Det finns en kärlek
Han har banat väg
Vilken vän vi har i Jesus
Vi skall snart resa hem

B

Jag har en sång
Just då jag behövde hjälp
Vi har fått kraften
Han frälste mig
Någonstans bland alla skuggorna står Jesus
Min faders hus

Kr. 79,-

JUDITH

Judith med sin varme stemme, går rett inn i våre hjerter. Hun har et budskap å formidle som hun lykkes med! Tittelen JEG HAR ET HELLIG KALL taler for seg selv.

A

Ditt ord
Jeg har et hellig kall
Min Jesus er det skjønneste
Kongelige prester
Kvinnen
La Jesus ordne for deg

B

Jeg vil
Han har satt meg over
Hosianna
Salme 23
Guds Ord
Min sang
Se en hær

Kr. 69,-

JEG HAR
ET HELLIG KALL

**KJØP DEN HOS DIN BOKHANDEL ELLER BESTILL DEN FRA:
LOGOS FORLAG Boks 8, 4480 Kvinesdal. Tlf. 043-50 419**

ALT TILHØRER OSS

Troens Ord er budskapet som forkynnes til verden om frelsen som alt er ferdig. Til Guds folk er det et budskap om hvem vi nå er, hva vi nå har og hva vi nå kan i KRISTUS JESUS.

I 1 Kor 3 kommer Paulus med noe vi må se nærmere på i denne sammenheng: «Derfor må ingen rose seg av å være tilhenger av noe menneske. FOR ALT HØRER DERE TIL, enten det er Paulus, Apollos eller Kefas, VERDEN, LIV eller DØD, DET SOM NÅ ER eller DET SOM KOMMER - alt er deres. Men dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til» (1 Kor 3,21-23).

En av de grunnleggende oppdagelser en kristen må gjøre for å leve det rike livet Jesus talte om, er å bli klar over at Gud har gjort alt Han behøver å gjøre. Det som avgjør om vi lever rikt eller fattig, er om vi har oppdaget hva vi allerede har i Kristus.

Den hjemmeværende sønnen levde fattig og ventet på at Gud skulle «gripe inn» og gi ham det han lengtet etter, mens sannheten var at ALT TILHØRTE HAM! (Luk 15,31). Hvilken tragedie at kristne

lever i den samme misforståelsen, og venter på at Gud skal gi dem det som allerede hører dem til!

Mange kristne taler om hvor dårlige de er, at vi må se vår egen svakhet osv. Bønnen Paulus ber er at vi må se hvor RIKE vi er, hvor stor KRAFT vi har, hvilken AUTORITET vi har og hvilke enorme MULIGHETER vi har! (Ef 1,17-23 og 3,14-21).

Summen av åpenbaring

La oss derfor studere nærmere 1 Kor 3,21-23 som fortalte at ALT TILHØRER OSS, og se litt nærmere på hva han mener.

For det første nevner han at alle TJENESTENE Gud har reist opp, tilhører oss. På den tiden betydde det Paulus, Apollos, Kefas osv. Paulus forklarte dem at de kunne la seg betjene av alt det lyset disse TIL SAMMEN representerte, i stedet for å «holde seg» til bare én av dem.

Hvilken velsignelse at ALT hører oss til, både Luther, Wesley, Barratt, Franson, Nordkvelle, Edvardsen, Hagin og Osborn. Kirkehistorien har hele tiden brakt mer lys opp i dagen. Lyset var der hele tiden, men ulike vekkelse i ulike generasjoner «oppdaget» nye sider i Guds Ord. Hvilken velsignelse at ALT dette lyset hører oss til! Vi kan ta med oss SUMMEN av det lys tidligere generasjoner har sett, stille oss «på skuldrene» til disse Guds menn og se videre inn i landet!

Derfor er det en tragedie når man f.eks. i visse sammenheng vurderer alt ut fra hvorvidt det er «god lutherdom», om det er «pinsevennens gamle linje» eller «karismatisk». ALT HØRER OSS TIL! Ta med deg det som var LYS i tidligere tider, prøv alt på Guds Ord, hold fast på det gode, og la oss GÅ VIDERE MED GUD!

Alle løftene er våre

Det neste vi bør være klar over, er at ALL åndelig velsignelse og ALLE Guds løfter tilhører oss i dag. Når Ef 1,3 erklærer at Gud HAR velsignet oss med ALL velsignelse, betyr det at velsignelsene tilhører oss, og at ENHVER velsignelse er vår!

Det finnes dem som f.eks. vil ta fra deg velsignelser ved å si: «Disse løftene gjelder ikke for oss i dag, de tilhørte Israel.» Andre sier: «Tegn og under tilhørte den første

kristne generasjon.» Det verste er at slike påstander kommer fra folk som hevder at de tror på Guds Ord og kaller seg «fundamentalister».

Men la ingen ta fra deg ett eneste av Guds løfter, for ALT HØRER OSS TIL! Løftene er våre!

Se bare hva 2 Kor 1,20 sier: «FOR SÅ MANGE SOM GUDS LØFTER ER, har de fått sitt JA i ham. Derfor sier også vi ved ham vårt Amen, til Guds ære». Med andre ord er ALLE løftene våre, og de har allerede fått sitt JA i Ham! Derfor trenger du ingen spesiell åpenbaring i tillegg til Guds løfter. Gud kan ikke si NEI til sine egne løfter. Han har bundet seg til sitt Ord. I HAM ER DET BARE JA når det gjelder Guds løfter (2 Kor 1,19-20).

Dessuten har løftene allerede fått sitt JA, så fra Hans side er løftene besvart i KRISTUS. Nå venter de bare på vårt Amen, så kan den ressurs som allerede finnes i Kristus, frigjøres på det området vi sto fast på Hans løfte, med vårt Amen til Hans JA. Guds løfter er oppfylt i forsoningen. Nå tilregner vi oss det som Gud ALLEREDE HAR GITT OSS I FORSONINGEN.

Det er dette Heb 8,6 mener med at vi har BEDRE LØFTER enn de i den gamle pakt. VÅRE LØFTER ER ALLEREDE BESVART I KRISTUS!

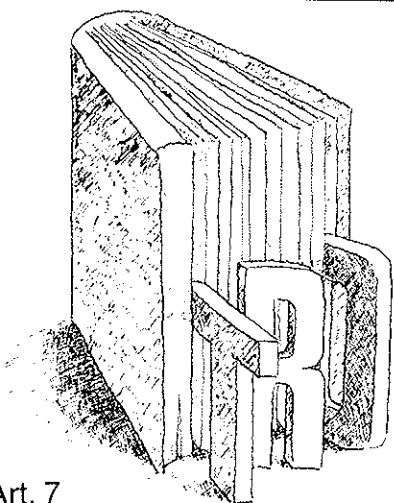
Verden er vår

Det neste Paulus nevner, er kanskje vanskeligere å forstå: Han sier at verden tilhører oss. Vanligvis er jo kristne oppdratt til å ta avstand fra alt som har med «verden» å gjøre. Men her er det viktig å ha begrepene klare. Ordet «verden» brukes i Bibelen på ulike måter. Noen ganger snakkes det om «verden» i betydningen «denne tidsalders vesen», dvs. den onde verdens ånd som djevelen står bak. «Verden» i denne betydning er vi kristne «døde» fra (Kol 2,20).

Men så tales det også om «verden» i betydningen «jorden og alt som fyller den» (Salme 50,12). I denne sammenheng omtales «verden» som noe positivt som Herren ga til menneskene for å dekke deres behov i tilværelsen på jorden (Se 1 Mos 1,26-31 og Salme 8).

Her har mange troende på grunn av religiøse tradisjoner og motforestillinger gått glipp av den siden ved Abrahams velsignelse som Rom 4,13 taler om: Abrahams ætt er arvinger til verden! Verden er vår!

TROEN OG ORDET

Art. 7

Tekst: Åge Åleskjær
Tegning: Ivar Øksendal

Vi skal gå dypere inn på dette i neste artikkel, men jeg gir deg litt tankeføde her og nå: Gud skapte ikke denne jorden med alle dens ressurser og velsignelser for at de skulle tilhøre djevelen og hans barn. Gud skapte godene for sine barn, mulighetene tilhører oss!

Djevelen har også stjålet alt som virker tiltrekkende og positivt. Men det er en stor misforståelse: Festen er vår! Musikken er vår! Dansen er vår! Gleden er vår! Alt hører OSS til!

Vi har gode og rimelige DATA-LØSNINGER

Kontakt oss før du bestemmer deg!

Vår spesialitet:

Data i kristen virksomhet og å hjelpe igang førstegangsbukere.

ALFADATA

Telefon 043-43 485
Mobiltlf. 094-71 150
Boks 299, 4581 Lyngdal

Midtsommerstevne i Sarons dal 19. – 22. juni 1986

Opplev et underbart stevne før det store sommerstevnet.

Hovedtalere: Aril Edvardsen og Åge Åleskjær.

Opplev 4 rike dager med 3 møter daglig med Guds ord og bønn i sentrum.

Tlf. 070/10 332
6065 Ulsteinvik

SUNN
SUNNMORE Solkehøgskule

Nokre av fagtilboda:
Fritidsleing, Idrett, Friluftsliv/Miljøfag, Vev, Foto, Tekstilforming, Husstell/Kjøkken, Førskulefag, Drama, Musikk, Data, Media, Allmennfag, Oljemaling, UT-gruppe.

Varmt velkommen till sommarens stora nordiska

TROSKONFERENS

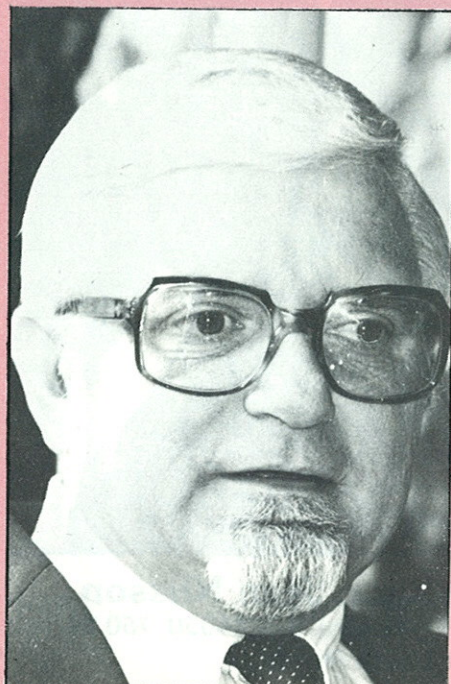
i Uppsala, Gränby Ishall, v. 30, 21-27/7. Obs! Alltså inte v. 32 som förut.
Gränby Ishall rymmer över 4000 sittplatser!

Talare bl a: Lester Sumrall, Ulf Ekman, Åge Åleskjær, Sten Nilsson

Dessutom barnmöten för barnen. För mer information: Ring eller skriv till Livets Ord, Box 24050, 750 24 UPPSALA, 018-15 59 40. Jesus är Herre! Välkommen i Jesu Namn!

Nøkkelen til menighetsvekst: KLAR MÅLSETNING

Som et eksempel på den undervisning Wagner gir om kirkevekst, bringer vi her en artikkel han har skrevet om emnet. Her vil han oppmuntre oss til å bli bevisste på hva vi holder på med i evangeliseringsarbeidet. Vi sier ofte at resultatene først kan bedømmes i himmelen, men kirkevekstforskningen har funnet at det er et og annet som alt nå kan konstateres. Herren har kalt oss til å gjøre mennesker til Jesus disipler. Dersom vi vet hva en Jesu disipler er, vet vi også i hvilken grad dette arbeidet har lykkes gjennom vår menighet. Våger vi å se dette i øynene, og er vi villig til å ta nødvendige konsekvenser av mislykte anstrengelser?

Tekst: Dr. C. Peter Wagner

Verdens evangelisering er et arbeid man kan måle kvantiteten av. Hvor mange mennesker i verden som er Jesu Kristi disipler og hvor mange som ikke er det, er målbare enheter. Jeg er klar over at mange har innvendinger mot å vurdere misjonsarbeidet på denne måten, men jeg er ikke blitt overbevist av deres argumenter. Jo mer

jeg studerer virkningene av at evangeliet spres, jo mer overbevist blir jeg om at arbeidet bør kvantitetsvurderes, måles og overvåkes.

Å følge med

En grunn til at noen motsetter seg at resultatene av evangelisering skal måles, er at de selv da vil komme under lupen. De føler seg tryggere når det rapporteres «til stor

velsignelse», «jevn vekst», «et godt virke-år» eller lignende vage beskrivelser av hva som har hendt. Grunnen er at slik rapportering fjerner sjansen for å mislykkes.

Dessverre er det nok mer rot og udugelighet i evangeliseringsarbeidet enn vi kanskje vil medgi. Det faktum at Bibelen er brukt, talerne er gudfryktige mennesker, Jesu navn er forkynt og bønn er bedt i Den Hellige Ånds kraft, er ingen garanti for at evangeliseringen har vært vellykket.

Jeg tror vi kunne evangelisere verden langt raskere hvis de som er engasjert i oppgaven, kunne bli enige om visse kriterier. Da ville vi kunne rette på feil underveis, i stedet for at vi må slite med dem i det uendelige.

Å følge med i antallet mennesker vunnet gjennom evangeliseringsarbeidet - ikke bare på globalt plan, men også mer lokalt - ville være et viktig skritt framover mot en kvalitetskontroll. Med klart definerte mål er det mulig å finne ut i hvor stor grad man har lykket med sitt arbeid i hvert enkelt tilfelle. Vårt arbeid kan da bedømmes utfra hvor langt man har kommet i forhold til målet, ikke av størrelsen eller intensiteten av innsatsen.

For en del kristne er et slikt forslag en trussel, og de vil avvise det med teologiske innvendinger. Men nyere forskning viser at gjennomtenkt målsetting kan være en nøkkel til mer effektiv evangelisering.

Hva er Guds målsetting?

Evangelisering skiller seg fra viktige samfunnsoppgaver som f.eks. forskning ved at det er et oppdrag gitt til alle troende. Kristne som virkelig er borgere i Guds rike og som har Jesus som sin Herre, kan ikke stille seg likegyldig til Jesu store misjonsbefaling. Å spre evangeliet i ens egne omgivelser og i resten av verden, må være en del av den enkeltes livsstil. Men fordi Gud er oppdragsgiveren, må også målene som er satt for arbeidet, være Guds mål. Det er viktig at vi som kristne har en klar forståelse av hva som er Bibelens mål for evangeliseringen før vi i det hele tatt diskuterer hvilke konkrete mål vi skal fastsette.

Innen de forskjellige kristne retningene i dag kan vi skille ut tre hovedmeninger om hva evangelisering er. De kan uttrykkes ved ordene nærvær, forkynnelse og overbevisning. Det første synet er mest vanlig blant de liberale, de to andre blant evangeliske kristne.

Evangelisering ved nærvær betyr at alt godt som er gjort i Herren Jesu navn, er å betrakte som evangelisering. Gi de fattige mat, arbeide for rettferdige lover, kjempe imot undertrykkelse og ubarmhjertighet, i det hele tatt enhver gjerning som fremmer helse og rettferd for mennesker, regnes som evangelisering. En del av de som heller til dette synet, framholder at deres gjerninger uttrykkelig er gjort i Herrens navn, mens andre vil hevde at selv om disse gode gjerningene er gjort anonymt og uten verbale vitnesbyrd, er de til Guds

behag og dermed å regne som evangelisering.

Evangelisering ved forkynnelse betyr å gjøre evangeliets budskap om frelse gjennom Jesus Kristus kjent for ikke-troende. Når budskapet blir forkynt på en slik måte at det blir forstått av de som hører, er det evangelisering. Mennesker som har hørt, er altså evangelisert. Et vanlig motto hos dem som hevder dette synet på evangeliseringen, er: «Gjør budskapet kjent og overlatt resultatene til Herren!»

Evangelisering til overbevisning er stikkordet for de som påstår at selv om forkynnelsen er viktig, er den ikke nok. Mennesker kan ikke betraktes som evangelisert om de bare har hørt og forstått. Evangeliseringsoppgaven er ikke avsluttet før budskapet er mottatt og vedkommende blitt en Jesu disippel. Tilhengerne av forkynnelses-evangeliseringen argumenterer med at grunnbetydningen av det greske ordet *euangelizo* ganske enkelt er «å gjøre kjent de gode nyhetene». De som tror på overbevisningsmodellen, hevder på sin si-

«— Ethvert menneske som ikke er en overbevist Jesu disippel, er fremdeles uevangelisert. »

de at *euangelizo* bare er ett av et halvt dusin uttrykk i Det nye testamentet som beskriver evangeliseringsoppgaven, og at målet som uttrykkes i dem alle, er å forkynne på en slik måte at det skapes disipler.

Selv heller jeg til overbevisningsmodellen fordi den synes å sammenfalle best med Misjonsbefalingen. Jesus fortalte sine disipler at de skulle «gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler, idet dere doper dem i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere...» (Mat 28,19-20). De fleste lærde er enige om at disse versene er menighetens marsjordre.

Hva er så målet? I den greske teksten er tre av disse fire verbene partisipper til hjelpeverb: gå, döp og lær. Bare ett av verbene står i imperativ, bydeformen: Gjør til disipler. Altså skulle evangeliseringens mål ifølge Misjonsbefalingen være å gjøre til disipler.

For å gjøre disipler er flere ting nødvendig. *Nærvær* er viktig, likeledes at det skapes et åpent tillitsforhold til de som lytter. Men nærvær alene er bare en del av oppdraget. På samme måte kan ikke disipler vinnes uten klar *forkynnelse* av evangeliet, men det er heller ikke nok i seg selv. Gå, döp og lære er grunnleggende handlinger i evangeliseringen, men ingen av dem er målet i seg selv. Målet er disipler. Når man har vunnet disipler, har evangeliseringen lykket. Når så ikke har skjedd, kan nok evangeliseringsarbeidet ha kom-

met godt i gang, men vi må ikke tenke på det som fullført. Ethvert menneske som ennå ikke er en overbevist Jesu disippel, er fremdeles uevangelisert.

Hva er en disippel?

Hvis vår konklusjon er at det fremste mål for bibelsk evangelisering er å gjøre til disipler, er det uhyre viktig å vite hva en disippel er. Bare da kan vi danne oss et bilde av i hvor stor grad evangeliseringen har lykket.

Teologisk sett er en disippel et menneske som er en gjenfødt etterfølger av Jesus. Jesus Kristus er hans eller hennes Herre, og disippelen er innstilt på å lære av Jesus og adlyde Ham i alle ting. Bibelen bruker ordet disippel for å beskrive en sann kristen.

Selvsagt er det i dag mange mennesker som kaller seg kristne, men som ikke dermed er disipler. Men når Den Hellige Ånd gjør et virkelig gjenfødselsverk i et menneskes hjerte og det vender seg fra mørke til lys, fra Satans makt og til Gud, er mennesket fra det øyeblikk av en disippel. Det betyr selvsagt ikke at de er perfekte. Disipler har sine gleder og sorger, sine seire og sine nederlag. Noen disipler er modne kristne, andre er barn i Kristus. Men de som er overgitt til Jesus, er teologisk sett disipler.

Det er ikke alltid lett å vite hvem som er gjenfødt og hvem som ikke er det. Hver troendes navn er skrevet i Livets Bok, men denne protokollen er dessverre ikke lagt ut til offentlig gjennomsyn. Ingen av oss har rett til å dømme medmennesker i denne avgjørende saken, spesielt ikke de som selv mener seg å være kristne i en eller annen forstand. Derfor kan vi ikke legge den teologiske definisjonen av en disippel til grunn for vår vurdering av evangeliseringsresultatene.

Det er sikkert mange forskjellige måter å skille på mellom hvem som er disipler og hvem som ikke er det. Et kriterium som mange av oss finner brukbart, er ansvarsbevisst medlemskap i en lokal menighet. Da Lukas tredve år etter pinse så tilbake på den første menighet, var han sikker på at de som bekjente seg som troende, virkelig var disipler fordi: «De holdt trolig fast ved apostlenes lære og samfunnet, ved brødsbrytelsen og bønner» (Ap 2,42). De var altså en del av et forpliktende fellesskap.

Dette betyr ikke at tilhørighet i en menighet er nødvendig for frelsen. Jeg er sikker på at mange mennesker som ikke har et slikt forhold til noen menighet, likevel er sanne Jesu etterfølgere og vil komme til himmelen når de dör. Men de går glipp av det beste i Guds plan. Over hele verden tilhører de fleste gode kristne en menighet hvor de er aktive medlemmer, villige til å ta ansvar. Selvsagt er ikke dette den eneste brukbare måten å telle på, men den er i alle fall et greit skille mellom de som sannsyn-

ligvis er sanne disipler og de som ikke er det.

Hvis min påstand hittil har vært riktig, kan vi nå foreslå en praktisk måte å vurdere evangeliseringsarbeidet på: Å telle antall ikke-troende som gjennom evangeliets forkynnelse blir Kristi etterfølgere og ansvarsbevisste medlemmer i en lokal menighet, altså disipler. Dette uttrykkes klart i den kanskje beste definisjon av evangelisering som noen gang er formulert. Den er fra 1918 og var den konklusjon en komité nedsatt av den anglikanske erkebiskopen kom fram til: Å evangelisere er i Den Hellige Ånds kraft å presentere Jesus Kristus på en slik måte at menn og kvinner kan begynne å tro på Gud gjennom Ham, og derved ta imot Ham som sin frelser, og tjene Ham som sin konge i fellesskapet av Hans menighet.

Hittil har vel denne artikkelen virket svært så teoretisk. Men selv om dette nok er teori, er det også så mye mer. Avhengig av hvilket syn du velger på evangeliseringen, kan du dra nytte allmenne prinsipper for å lykkes i ditt evangeliseringsarbeid, eller du kan oppleve forutsigbar stagnasjon. Dette vil bli klart når vi nå ser på hvordan det har fungert i praksis.

Tre typer evangelisering

I den nyere tids evangelisering, og da særlig i etterkrigstiden, kan vi skille mellom tre hovedstrømninger i evangeliseringsarbeidet. Disse tre er kampanje- eller korstogsevanglisering, dybde-evangelisering og legemsevanglisering. Disse strømningene har ikke begrenset seg til spesielle kirkesamfunn, men har skapt tverrkirkelige trender de siste tiårene.

Korstogsevangliseringen vant stor anerkjennelse etter Billy Grahams korstog i Los Angeles i 1949. Gjennom 50-årene ble dette evangeliseringsmåten framfor alle andre. Menighetene i en by samlet alle sine ressurser og inviterte en kjent evangelist. De organiserte bønnetjeneste, startet fellesskor, underviste veiledere, annonserte stort og leide store, offentlige lokaler til kampanjen. Evangelisten kom og holdt møter hver kveld i et avgrenset tidsrom. I slutten av hvert møte ble det gitt anledning til å komme fram for de som ønsket å motta Jesus, veilederne ba med dem og fylte ut kort med de nyfrelstes navn og adresse. Når kampanjen var over, ble disse kortene fordelt mellom menighetene, evangelisten dro videre og oppfølgingen begynte. Evangelisten håpet og ba om at de som hadde tatt en avgjørelse, måtte bli ansvarsbevisste menighetsmedlemmer, men det var ikke det som lå ham tyngst på hjertet. Han rapporterte til sine støttepartnere om hvor mange nyfrelste som hadde fylt ut adressekortene, oppfølgingen var opp til de lokale pastorene.

Kampanje-evangeliseringen blir fremdeles brukt, men ikke så ukritisk som i den første tiden. En årsak til at holdningen til kampanje-evangelisering endret seg, var

studier Kenneth Strachan, leder for Latin America Mission, gjorde. Det var han som introduserte den neste trenden i evangeliseringsarbeidet, **dybde-evangeliseringen**.

I 50-årene var Harry Strachan, Kenneth Strachans far, den mest kjente korstogsevangelisten i Latin-Amerika. Kenneth hadde et nært samarbeid med sin far og la opp mange kampanjer for ham. Men etter hvert begynte han å legge merke til at selv om skarer kom til møtene og hundrevis tok en avgjørelse for Jesus, var det forholdsvis få av dem som hadde blitt ansvarsbevisste menighetsmedlemmer et års tid etter.

Denne oppdagelsen gjorde Strachan så urolig at han tok permisjon fra sin vanlige tjeneste for å studere tre bevegelser som vokste raskt i Latin-Amerika: Kommunistene, Jehovas Vitner og Pinsevekkelsen. Konklusjonen på hans studier ble at den grunnleggende feilen ved korstogsevangliseringen, var for sterk vekt på evangelistens tjeneste framfor å satse på det kontinuerlige evangeliseringsarbeid de lokale kristne kunne utføre.

I et forsøk på å rette opp denne skjevheten laget Strachan et program han kalte «Evangelisering i dybden», senere kalt metningsevanglisering av misjonsforskeren Georg Peters. I stedet for ett korstog i én by, satset han på en kampanje for hele landet. I stedet for et korstog på et par uker, varte kampanjene et helt år. I stedet for ett korstog ble det holdt mange kampanjer på lokalt, regionalt og nasjonalt plan. Men viktigst i hans nye strategi var tanken på å trene hver enkelt troende i alle kirker til selv å utbre troen. Det begynte i Nicaragua i 1960 og bredte seg i løpet av ti-året til elleve land i Latin-Amerika. Modellen ble kopiert i mange land, også i USA og Vest-Europa.

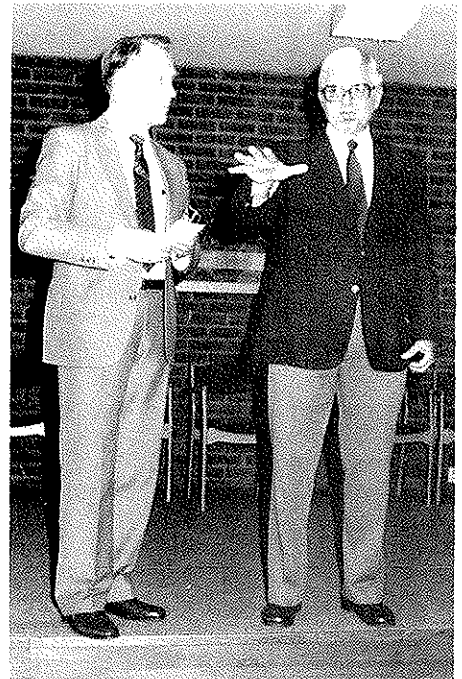
Undersøkelser som ble gjort på slutten av 60- og begynnelsen 70-tallet, viste at heller ikke dybde-evangeliseringen løste problemet med den store forskjellen i antall frelste og antall nye menighetsmedlemmer. Dessverre døde Strachan en for tidlig død i 1965, ellers ville han trolig ha justert strategien og gjort den mer effektiv.

Legemsevanglisering

Omtrent samtidig med at det ble stilt alvorlige spørsmålstegn ved dybde-evangeliseringens resultater, skjedde det noe som ikke hadde noen direkte tilknytning til saken. Denne hendelsen brukte Gud til å føre fram en tredje type evangelisering: **Legemsevanglisering**.

Denne hendelsen var at det for første gang ble offentliggjort en undersøkelse av den kristne kirken på et helt kontinent. Publikasjonen ble utgitt i 1969 under navnet «Kirkevekst i Latin-Amerika», og den var utarbeidet av William Read, Victor M. Monterroso og Harmon A. Johnsen. Prosjektet var ledet av Donald McGavran, grunnlegger av Fuller-universitetet.

Blant de mange avslørende resultatene i

Peter Wagner sammen med rektor leder A. Eidberg svarer på spørsmål fra pastorer og bibelskoleelever under en forelesning på Baptistenes teologiske seminar.

rapporten, var det særlig én opplysning som sterkt uroet oss som var medlemmer av IFMA og EFMA, de to viktigste misjons-sammenslutningene av evangeliske kirkesamfunn i USA: Når en sammenlignet antallet misjonærer sendt ut fra en organisasjon med antallet nye menighetsmedlemmer vunnet gjennom deres arbeid, kom IFMA/EFMA-misjonærene langt dårligere ut enn misjonærer fra samfunn tilknyttet Kirkenes Verdensråd, Adventistene eller Pinsevekkelsen. Mens 42% av misjonærene i Latin-Amerika kom fra samfunn tilknyttet IFMA/EFMA, kunne bare 5% av menighetsmedlemmene bli sporet tilbake til dem og deres arbeid.

Til beste for alle parter reagerte ledelsen i IFMA og EFMA på en konstruktiv måte på disse rystende tallene. De kalte sammen 50 misjonsledere i Latin-Amerika til et krimøte i 1970. På den tiden var jeg selv leder for *Andes Evangelical Mission* i Bolivia, og jeg ble bedt om å være en av ordstyrerne på konferansen.

Slik jeg husker denne konferansen, var den sterkt preget av katastrofe-stemming. Lederne var ille til mote. Bibelstudiene hver morgen var de eneste høydepunktene, resten av sesjonene var ikke stort annet enn organisert forvirring. Det ble stilt spørsmålstegn ved kirkevekst-tenkningen som begynte å ta form på Fuller på denne tiden, og som var grunnleggende i den katastrofale rapporten. Fordi jeg selv hadde studert under McGavran på Fuller, ble jeg satt til å svare på en masse spørsmål jeg ikke visste svaret på. Frustrasjon var resultatet av konferansen. Det eneste konkrete som ble vedtatt, var at Vergil Gerber fra Wheaton College og jeg skulle studere hverandres metoder og gi rapport til de andre.

Gerber og jeg hadde ingén opplevelse av dette som Guds vilje da. Det eneste vi kunne gjøre, var å be sammen om Guds ledelse for framtiden. Jeg dro tilbake til Boliva og han til Wheaton, uten at vi visste hva syttiårene skulle bringe. ✎

I neste nummer av Hvetekornet vil Wagner i en fortsettelse av denne artikkel beskrive hva «legemsevangelisering» er! Disse artikkelen er oversatt fra bladet *Global Church Growth*.

FJELLFERIE PÅ GEILO

- ☆ 100 senger
- ☆ Svømmehall m/solarium
- ☆ Badstu og massasjebad
- ☆ Aktivitetsmuligheter for hele familien

VELKOMMEN TIL ET AKTIVT
KRISTENT MILJØ

Haugen Hotell

Boks 143, 3581 Geilo. Tlf. 067-85 644

Kontakt oss om gode pristilbud!

PINSEKONFERANSE I DRØBAK

18. - 25. mai

18. - 21. mai

Charles og Frances Hunter
Usa

Hunters har en av de mektigste helbredelsestenester i verden i dag. De har sett tusenvis av mennesker helbredet. Gjennom deres studie av Guds Ord og deres erfaring har de lært mange måter som syke kan bli helbredet på.

21. - 25. mai

Bill Stenberg
Sverige

Bill Stenberg fra Sverige er en av Sveriges mest salvede forkynnere i Skandinavia i dag når det gjelder helbredelser og mirakler.

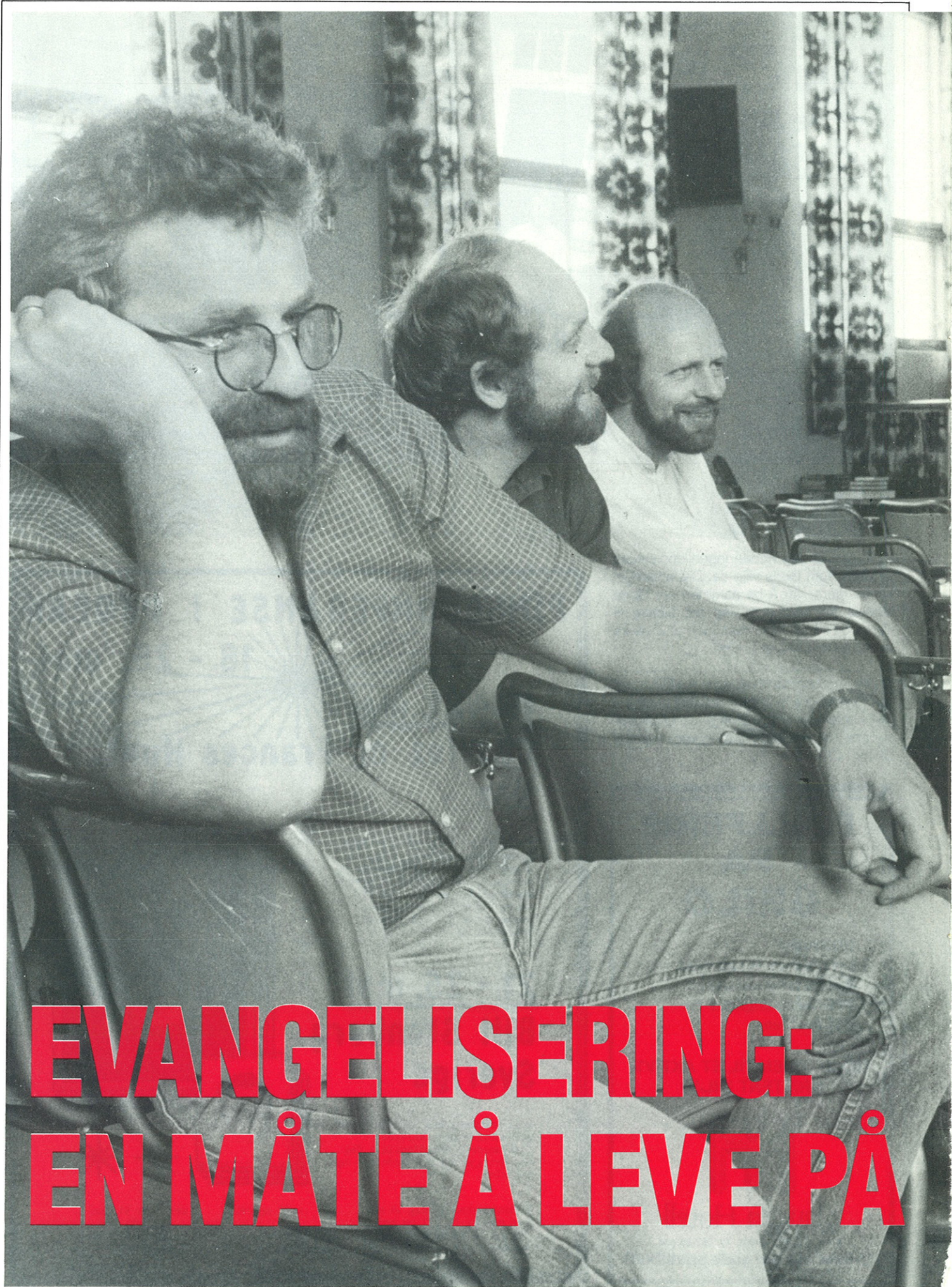

Åpningsmøter søndag 18 mai
Fra mandag 19 til og med
lørdag 24 møter hver dag
søndag 25

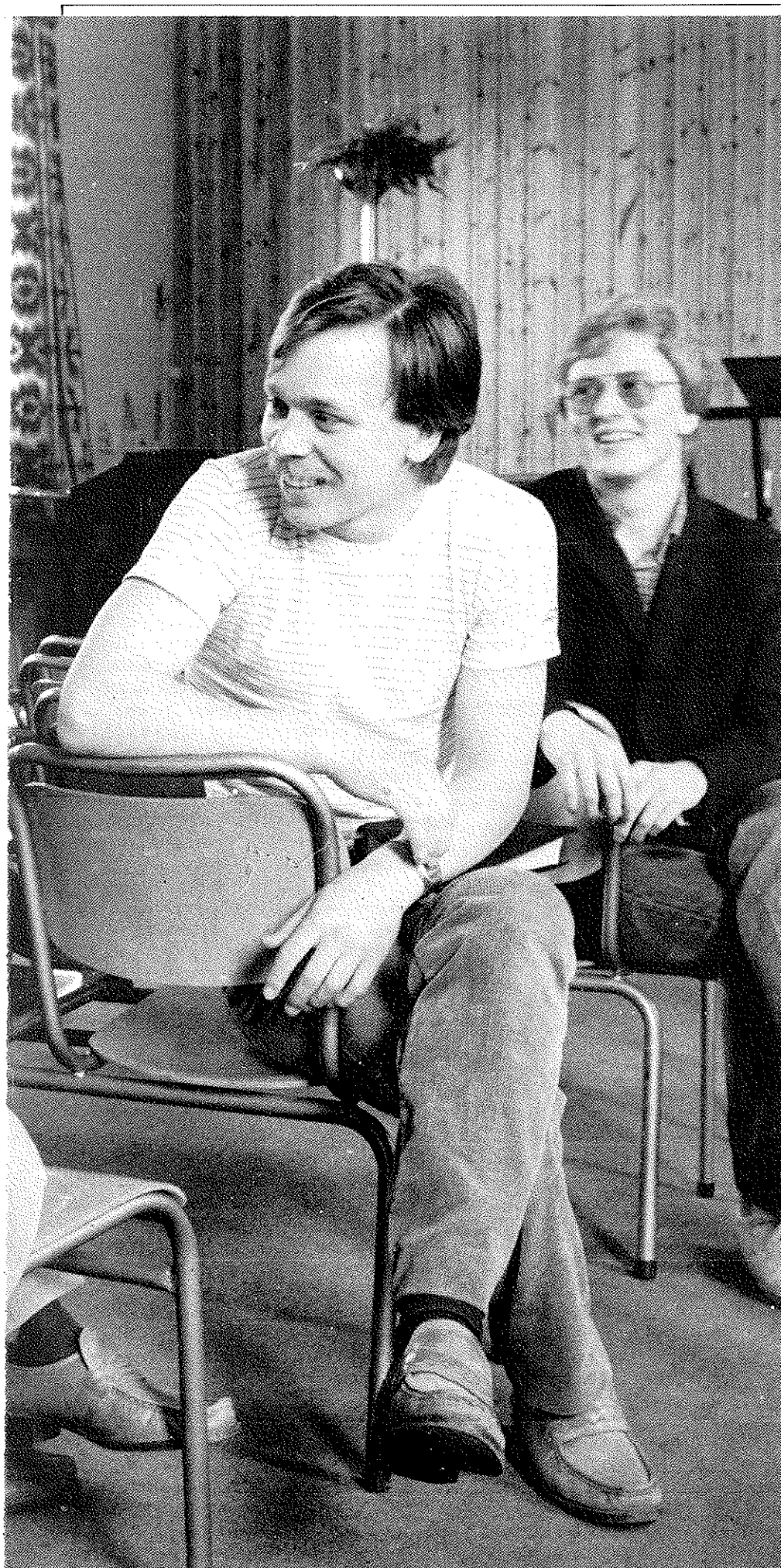
kl. 14.00 og 19.00
kl 14.00 og 19.30
kl 14.00 og 19.00

arr: Ny Visjon
Boks 159
1441 Drøbak
Norge

tlf. 02-933860

EVANGELISERING: EN MÅTE Å LEVE PÅ

Tekst: Rebecca Manley Pippert

Foto: Svein Thorkildsen

Det er mange følelser og meninger omkring dette med evangelisering. Noen frykter for at de kan forarge noen, mens andre mener at nettopp det er tegnet på en god evangelist. Noen mener det er nok å vise medmenneskelighet, mens andre utfordrer oss til å gå på i full kraft med å forkynne det glade budskap.

Mange kristne forsøker å være medmenneskelige, men føler nederlag og skyldfølelse fordi de ikke evangeliserer. Slik følte jeg det da jeg studerte ved et universitet i Spania. Jeg ville gjerne at mine venner fikk lære Gud å kjenne, men hver gang jeg fikk opparbeidet frimodighet til å si noe om Jesus, så jeg for meg et bilde av en aggressiv kristen som forsøker å påtvinge sitt uforvarende offer noe de ikke vil ha.

Evangeliseringsobjekt

Før jeg ble en kristen, syntes jeg at kristne oppførte seg sprøtt. De stod på gatehjørner med traktater og snakket til folk de ikke kjente. Derfor fryktet jeg at mine venner ville se på meg med samme undring. Jeg hadde fått en slags uvilje mot pågående evangelisering. Evangelisering syntes å kreve ufølsomhet kombinert med envenn til å sitere utenat lærte skriftsteder uten å la seg avbryte.

Det falt meg aldri inn at den sunne, verdslige kunnskap om hvordan man skaper varme mellom mennesker som jeg hadde fra før jeg ble en kristen, hadde noe for seg. For eksempel husket jeg hvor fornærmet jeg som ufrelst ble når noen prøvde å snakke på meg religion, uten i det hele tatt å interessere seg for hvem jeg var eller hva jeg trodde på. Dette var en riktig reaksjon, det skjønner jeg nå. Det var en naturlig reaksjon å bli fornærmet når noen behandlet meg bare som et evangeliseringsobjekt, og ikke som et medmenneske.

Har det aldri falt oss inn at den sanne kunnskap om hvordan man skaper varme og kontakt mellom mennesker, er den naturligste måten å evangelisere på?

Likevel, etter omvendelsen mente jeg at måtte jeg kvitte meg med alle disse tankene for å være åndelig. Jeg trodde man måtte «støte folk for Jesu skyld», og at jeg skulle evangelisere selv om metodene var unaturlige for meg. Men jeg bar også på et spørsmål: «Når jeg tenker på alt Kristus har gjort for meg, er det virkelig så mye å skryte av at folk tar anstøt av meg straks jeg treffer dem?»

Innerst inne visste jeg nok at dersom jeg ikke virkelig hadde omsorg for mine ikke-kristne venner, ville de aldri bli interessert i evangeliet. Jeg ble sterkt grepet av den medfølelsen Jesus viste overfor de menneskene Han møtte. Det samme ønsket jeg å gjøre, selv om jeg ikke kunne se at dette hadde særlig mye med evangelisering å gjøre. Derfor forsøkte jeg å vise omsorg for de menneskene Gud sendte i min vei. Men jeg bar stadig på skyldfølelse fordi jeg ikke ga «frelsens hovedpunkter» til alle uomvendte jeg møtte.

Bibelgruppe for ufrelste

Under mitt opphold i Spania søkte jeg å etablere omsorgsforhold til medstudenter, og jeg ba Gud om å røre ved deres liv. Jeg ba Gud fri meg fra menneskefrykt og undervise meg om hvordan jeg skulle evangelisere.

I denne tiden bodde jeg sammen med Ruth Siemens som arbeidet for *the International Fellowship of Evangelical Students* i Spania og Portugal. Hun var en fantastisk kvinne, rik på gaver, intelligens, livsmot og visjoner. Hver gang vi snakket om mitt ønske om å tjene, foreslo hun at jeg skulle begynne med en bibeistudiegruppe for mine ufrelste venner. Jeg lot som om dette var en interessant idé. «Slik går det når man har vært for lenge på misjonsmarken. Man mister på en måte kontakten med realitetene», tenkte jeg.

Men Ruth sto på sitt, og til slutt bestemte jeg meg for å prøve, selv om jeg syntes det virket latterlig.

Den første overraskelsen var de som ønsket å være med. Jeg hadde dannet meg et bilde av de menneskene Gud ville lede til meg. Jeg ventet at de skulle være nokså «like», heller litt passive, ensomme og tilkortkomne. Men det var ikke de «tannløse» Gud sendte i min vei. Alle virket svært normale. De var livlige, hadde sine meninger, var interesserte i mangt og meget. De lurte på om Guds fantes og mye annet. Det var berikende å være sammen med dem, men jeg ville aldri ha trodd at disse menneskene var åpne for åndelige spørsmål.

Bare Mary

Så traff jeg Mary. Hun kom fra Irland for å studere et år i Spania. Mary var både kvikk og livlig, og hun hadde en vittig bemerkning til alle og enhver. Jeg inviterte henne til middag så hun kunne få hilse på vennene mine. Og jeg tenkte at hun kanskje hadde lyst til å være med i bibelgruppa. Plutselig,

uten å vite at jeg var en kristen, sa hun: «Dette er den beste måneden jeg har hatt. Vet du, jeg har overtalt tre kristne til å bli frafalne denne måneden.»

Jeg svelget og tenkte med meg selv: «Takk og lov at jeg ikke fikk spurt henne. Jeg ville nesten ha dødd dersom noen som henne dukket opp i min bibelgruppe.»

Dagen etter støtte jeg på henne etter en time og hun sa selvtillfreds: «Kommer og besøker deg neste onsdag kl. 19.00. Da skal det bli artig. Jeg vil ikke gå glipp av den kvelden for alt i verden.» Jeg smilte intetsigende og svarte at det ville være fint, uten å tenke nærmere over det. Hva skulle jeg neste onsdag? ONSDAG! Å nei - det kunne ikke være mulig. Hvordan kunne hun vite det? Hvem hadde fortalt henne det? Ingen ting kunne bli verre enn om Mary kom.

I hele Barcelona var det kristne som ba for meg. Dette var en av de første gangene jeg skulle lede et bibelstudie, og det i en gruppe der de fleste var vantro. Det gjorde

«— Vårt problem i evangelisering er ikke at vi mangler kunnskap, men at vi ikke vet hvordan vi skal være oss selv.»

meg vettskremt. Vi skulle begynne klokka sju. Kvant over ringte det endelig på døra. Da jeg åpnet, ventet jeg å finne hele flokken. Men bare Mary sto der. Hun gikk inn, tok et raskt overblikk og sa: «Skal si det var fullsatt her i kveld.»

«Å, du vet hvor opptatt alle er, og det er tidlig ennå. Lat som du er hjemme, jeg er straks tilbake», svarte jeg i det jeg fór inn på badet, låste døra og brast i gråt. Jeg følte meg latterliggjort. Alle som ba for meg, ville spørre neste dag om hvordan bibelstudiet gikk. Og av alle de som kunne komme, skulle det bli bare Mary.

Jeg gikk inn igjen og bestemte meg for å begynne en politisk samtale mens jeg håpet hun snart ville gå. I stedet spurte hun: «Hvorfor er du en kristen? Hvordan kan du som et tenkende individ koble ut din forstand? Det er intellektuelt selvmord å tro på noe uten å ha bevis som kan underbygge det.»

«Mary», svarte jeg med uventet frimodighet. «Jeg er ikke helt enig med deg. Jeg har alltid undret meg over folk som blindt kan godta kristendommen. Men vet du hva som også undrer meg? Hvordan kan noen forkaste kristendommen uten i det hele tatt å bry seg med å undersøke de bevisene som finnes?» Dette ble begynnelsen til en to timers samtale. Vi kom inn på emner som den historiske verdien av Det nye testamentet, Jesu fullkomne liv og bevisene for oppstandelsen. Det hele ble en stor intellektuell prøve for meg. Da hun skulle til å gå, ga jeg henne John Stotts bok *Basic Christianity* (Grunnleggende kristen-

dom). «Les denne de neste par årene», sa jeg idet hun gikk ut. Ingen skulle anklage meg for å prakke på folk noe som helst.

«Rene dynamitten»

Neste onsdag kom. Jeg følte meg sikker. Gud ville ikke la meg gå gjennom det samme en gang til. Og igjen var det flere kristne i Barcelona som ba for meg.

Klokka ble sju, ti over, kvart over, ti på halv åtte. Endelig ringte det på døra. Jeg sprang ned og ventet å finne vennene mine der. Da jeg åpnet, sto det bare én eneste der - Mary.

Igjen så hun seg rundt og sa: «Dette bibeistudiet er rene dynamitten, så mye folk som det samler.» Det var nok. Nærmere martyriet hadde jeg aldri vært. «Mary, kan du unnskyld meg et øyeblikk. Jeg er straks tilbake», svarte jeg idet jeg sprang ut på badet igjen. Jeg kunne ikke tro det. Dette var andre uken jeg hadde forberedt meg på det samme skriftavsnittet. Jeg hadde bedt hver dag. Og den eneste «trofaste» var Mary!

Jeg forsto det ikke, men gikk inn igjen til Mary med et håp om hun snart ville gå så jeg kunne gråte videre. I stedet sa hun: «Jeg har lest i den boka du ga meg. Og da jeg kom til det avsnittet om synd, hadde jeg mest lyst til å gjemme meg under dyna.»

Det var ikke i mine tanker at mens hun snakket, overbeviste Den Hellige Ånd henne om synd. Jeg tenkte heller at det var en underlig, men interessant reaksjon. Hun kom med spørsmål og fortalte mye fra sitt eget liv og om sin familie. Etter hvert gyngte jeg å fatte hvem hun egentlig var - en følsom ung kvinne som skjulte sine spørsmål og sår meget godt. Det grep meg da hun åpnet seg, og jeg hadde virkelig medfølelse med henne. Likevel skremte hennes forutinntatte forakt og negative instilling til kristendommen meg. Jeg trodde at kanskje kalte Gud på henne. Det jeg ikke så, var at alle disse plagsomme spørsmålene, det at hun kom til disse studiekvelde- ne, ja, selv den uvennlige holdningen hennes, var sikre tegn på at Gud arbeidet med henne.

Udugelig

Da kom sjokket. Plutselig så hun rett på meg: «Det føles som om Gud er der borte», sa hun og pekte med handa, «og jeg er her. I virkeligheten har jeg alltid ønsket å lære Gud å kjenne. Men hvordan skal jeg komme over denne avgrunnen? Hva må jeg gjøre, dersom jeg skal bli en kristen?»

Jeg stirret vantro på henne. Ingen andre hadde stilt meg dette spørsmålet før. Ikke bare følte jeg meg udugelig, men frykten for at Gud ikke skulle gripe inn i det avgjørende øyeblikket, plaget meg. Jeg hadde alltid lurt på hva jeg skulle gjøre dersom noe spurte meg om hva de måtte gjøre for å bli en kristen. Jeg hadde forestilt meg at jeg ville svare: «Fint. La oss be til Gud sammen, og Jesus vil komme inn i ditt liv.» Så ville vi be og etterpå kom hun til å si: «Å, Becky, jeg vil

...st ikke si det, men - em - j... opp av stolen... me ut meg. Sa... prøvde å glemme det h...
...brskjell. Jeg mener, jeg... et. «Fortell Har... art du Noen...
... på samme måte som fo... hjem», sa jeg d... ager senere fikk jeg...
...nare tanken på å stå overfor... g les det siste k... me ut besøk a... Jeg ble forbauset...
...asjon gjorde meg skjelven... dler om hvordan... ts bok. hørte or... hun hadde opplevd...
...Mary og ba meg lede hen... opte jeg da hun li... en kris... dro fra m... ste gang. Og det moret...
...ng. høre de... en hun fortalte det på. I...
... hva må jeg gjøre?» rasende... fortalte hun til Ruth...
...«A... vel, jeg tror du ku... og følte meg elend... hadde ikke spurte... hva jeg skulle gjøre, og...
...kk jeg stotret fram. «J... John Stott lede... roen. Han ba med... Men hun ba meg i alle...
...kal jeg si?» fortsatte... de gitt meg den op... Og følelsen om å... kapitlet i boka. For na...
...fortelle Gud det du ha... av å ha svikket meldte... hadde vært tror vi... som står der, og jeg ba de...
...jeg. «Det er greitt n...», skamfull og forlegen... meg ikke i bonn... helt bakerst. Belyr det...
...pre det?» spurte hu... stand til å kunne fr... Mary. Men på jeg e...
...for meg. «Du kan s... løypen av det hele... mistet troen... virkelig ville...
...kket du kommer... evarte jeg sta ver... egne bruke

Ruth forsikret henne om at hun var et Guds barn. Men jeg var fremdeles litt skeptisk og ventet på å se resultatene. Og de kom ved at Mary stadig vokste i sin unge tro, og hun er en kristen den dag i dag.

Være oss selv

To følelser meldte seg etter denne erfaringen. Den ene var nederlag. Fra flere sider sett måtte en vel si at jeg hadde mislykket. Jeg kjente sorg over min mangel på tro og mot - men ikke fortvilelse. Merkelig nok var den andre følelsen håp. Denne opplevelsen viste meg at når Gud kaller på et menneske, tillater Han ikke at min frykt, mangel på kunnskap og erfaring hindrer vedkommende i å finne Ham. På tross av alle feilene jeg gjorde, hadde jeg sett hvordan Guds kraft seiret over min hjelpeløshet og satte meg i stand til å samtale med Mary.

Jo mer jeg tenkte over det, jo mer så jeg at det ikke kunne ha gått verre. Og likevel hadde Mary blitt omvendt. På tross av alle feil hadde Gud brukt meg. Jeg var ikke noe annet enn et levende menneske som satt rett overfor henne. Men jeg hadde ledet henne til den rette boka. I det minste hadde jeg prøvd å svare på spørsmålene hennes, og jeg hadde virkelig nød for henne.

Denne erfaringen tvang meg til å tenke alvorlig gjennom de problemene jeg hadde i forhold til evangelisering. Jeg hadde alltid trodd at en måtte gi en overbevisende presentasjon av evangeliske grunnsannheter, samt sitere en del bibelvers for å lykkes. I stedet opplevde jeg at Gud ble æret gjennom min svakhet.

Vårt problem i evangeliseringen er ikke at vi mangler kunnskap, men at vi ikke vet hvordan vi skal være oss selv. Vi glemmer lett at vi er kalt til å være vitner om det vi har sett og hørt, ikke om det vi ikke kjenner svaret på. Nøkkelen er ekthet og lydighet, ikke doktorgrad i teologi. Vi har ennå ikke forstått at vi må være oss selv når vi er sammen med ikke-kristne, selv om vi ikke har svarene på alle spørsmål og våre bibelkunnskaper er begrensede.

Men her ligger det et dypere problem. Vår usikkerhet overfor ikke-kristne avspeiler vår egen usikkerhet på oss selv. Fordi vi ikke fullt ut forstår hva det vil si å være menneskelig (eller åndelig for den saks skyld), kjemper vi for å oppføre oss naturlig overfor verden. For eksempel kvier mange seg for å evangelisere i frykt for å støte noen, men hvor ofte har vi våget å fortelle en ikke-kristen at det er grunnen til vår tilbakeholdenhet?

Enetale

Ved Berkeley-universitetet i California traff jeg medstudent en ettermiddag. Samtalen kom inn på vår tro på Gud. Det var en helt uformell samtale. Jeg begynte å snakke om Jesus, og hun virket interessert. Men da jeg kom inn på hva det vil si å være en kristen, ble hun fjernere.

Jeg fortsatte å snakke om Jesus - med et

ønske om å kunne gjøre et eller annet. Men leppene mine fortsatte å snakke. Jeg merket at hun gled enda lengre bort. Der sto jeg, med min private samtale med meg selv mens jeg prøvde å finne en måte å slutte på, selv om jeg hørte meg selv snakke til henne om Kristus.

Plutselig oppdaget jeg hvor latterlig det hele var og sa: «Jeg er virkelig lei for det. Men jeg er så begeistret Jesus og det Han betyr for meg. Men jeg ønsker ikke å presse «religion» på deg. Skulle jeg bli for pågående, så vær så snill og si det til meg.» Hun så forbløffet på meg. «Jeg kan ikke tro det du nå sa. Jeg mener, jeg kan ikke tro du virkelig mente det du nå sa», svarte hun. «Hvorfor ikke?» spurte jeg. «Jeg visste ikke at kristne var klar over at vi avskyr å bli gjenstand for enetale». (Der fikk jeg for min evangelistiske dyktighet). «Hør», forklarte jeg, «de fleste kristne jeg kjenner er svært tilbakeholdne med å dele sin tro, nettopp fordi de er redde for å støte folk.» «Men så lenge du gjør folk oppmerksom på det, kan du snakke til dem om hva du vil», svarte

Dersom vi ikke begriper at Kristus har satt oss fri så vi kan være ekte, dvs. oss selv, vil vi se på evangelisering som et prosjekt, ikke som en livsstil. Vi vil også ha en tendens til å betrakte ikke-kristne mer som gjenstander for våre evangeliseringsmetoder enn som medmennesker.

hun umiddelbart. «Og fortell de kristne hva jeg har sagt.»

Reaksjonen hennes var lett forståelig. Det hun egentlig sa var at når jeg fortalte om min motvilje mot å gjøre noen til et evangeliseringsobjekt, sa jeg også at vi hadde noe felles: Jeg ønsket ikke å presse evangeliet på henne, og hun likte ikke å få det pådyttet. Dette er en naturlig reaksjon, en allmenn, menneskelig oppfatning. Det som overrasket henne, var at jeg også viste medmenneskelighet og ikke bare oppførte meg som en slags superdisippel uten kontakt med det virkelige livet. Jeg ville også bli fornærmet over slik behandling. Så på grunn av våre felles menneskelige sider ble jeg fri til å snakke om min tro.

Ny frimodighet

Gud har gitt meg en større frimodighet til å vitne for andre om Ham. Det jeg opplevde med Mary, fikk meg til å tenke igjennom mine tidligere erfaringer. Det gikk opp for meg at selv om noen av mine ikke-troende venner hadde åpnet seg for Gud under

påvirkning fra meg, hadde ingen av dem blitt kristne mens jeg var til stede. Selv om de hadde ønsket det, tillot jeg det ikke! Mens jeg tenkte over min motvilje mot evangelisering, oppdaget jeg flere sider ved meg selv.

For det første var jeg redd for å bli sett på som en religiøs raring eller en Jesus-original. Derfor forble jeg heller taus når Gud ble bragt inn i samtalen. Hva folk tenkte om meg, bekymret meg mer enn hva Gud mente. Ironisk nok respekterer folk flest mer en person som har bestemte meninger og snakker rett fram, enn en som virker unnskyldende og forlegen. Dette ble stadfestet ved de erfaringer jeg gjorde i Spania.

Jeg ble forundret over å se hvor «evangelisk» og frimodig marxistene på universitetet arbeidet. Deres oppførsel var ikke anstøtlig, men de hadde en klar overbevisning og la ikke skjul på det. De delte sin tro rett fram og med iver. Når jeg så hvordan studentene reagerte, ble jeg overrasket over hvor åpne de var, og over den respekten de hadde for folk som trodde på noe og var villig til å bekjenne sitt syn.

Til slutt måtte jeg være enig med Paulus i at vi søker å vinne andre fordi vi i første rekke frykter Gud (2 Kor 5,11). Den du har mest respekt for, vil du tjene. Det at jeg fryktet hva folk mente om meg, gjorde at jeg søkte menneskers gunst. Da jeg begynte å frykte og respektere Gud mer enn alt annet, fikk jeg en større frimodighet til å dele min tro, enten jeg ble populær eller ikke. Jeg følte meg ikke kalt til å være pågående, bare mer frimodig. Det underlige var at da jeg ikke søkte å gjøre mennesker til lags, men Gud, opplevde jeg at folk lyttet og ville vite mer.

Bundet av selvpoptatthet

Jeg oppdaget også noe annet. Jeg kjente ikke folks innerste lengsler. Selv om jeg så behovene og tomheten hos mange av mine ikke-kristne venner, kunne jeg ikke riktig fatte at det var Jesus Kristus de egentlig søkte. Jesus passet for de «religiøst anlagte», ikke for mine venner. Så fordi jeg ikke ventet at de skulle åpne seg for evangeliet, gjorde de det heller ikke.

Denne måten å tenke på var knyttet til min egen usikkerhet. Jeg tenkte at kanskje passet Jesus bare for slike som meg. Var det ikke litt overlegent å anta at mitt syn var det eneste rette? Men mens jeg vokste videre i mitt kristenliv, oppdaget jeg at troen hviler på historiske fakta så vel som på egne erfaringer. Sannheten er noe evig, ikke bare en følelse i hjertet. Gud ba meg ikke stole på mine egne tanker og følelser, men på personen Jesus Kristus og Hans verk.

Likevel var jeg fremdeles bundet av frykt for å være til anstøt og slik ødelegge menneskers muligheter til å komme inn i Guds kongerike. Jeg tenkte: «Jeg vil bare være snill, smile og håpe de griper det.» Speiderpiker smiler også, men det bringer ingen til Kristus.

Jeg oppdaget også at jeg var for opptatt

av min egen person. Jeg trodde at hvis jeg gjorde noe galt eller ikke kunne svare på et spørsmål, var alt slutt, de ville bli fordømt. Hele deres evige lagnad var avhengig av min evne til å kunne svare på et hvilket som helst spørsmål. Gud var nok evig og allmektig, men Han kunne aldri igjen nå de som jeg hadde fornærmet, eller de som satte meg fast ved sine spørsmål. Men tenk etter. Å støte folk er sjelden problemet. Er du følsom nok til å skjønne at dette kan være en grøft, er det vanligvis ikke noe problem.

Den siste oppdagelsen var at jeg hadde vanskeligheter med Gud. Jeg kunne ikke snakke om Ham på en naturlig måte. Alt gikk greit til samtalen kom inn på åndelige ting. Plutselig følte jeg at jeg måtte snakke på en «åndelig» måte, og i stedet for å lytte, fikk jeg panikk fordi jeg ikke kunne huske noen bibelvers. Hendene ble klamme, øynene flakket fra side til side i håp om at ingen lyttet, stemmen forandret seg og jeg begynte å snakke «religiøst».

Jeg undret meg over hvorfor folk alltid så ut til å mistrives når vi snakket om åndelige ting. Mitt problem var at jeg ikke kunne fatte at Gud kunne være en naturlig del i en vanlig samtale om film, skole, eksamener eller kjæresten. Jeg hadde ikke et kristent helhetssyn, Gud var adskilt fra og fremmed for et «normalt» liv.

Bekjenn svakheter

Disse nye oppdagelsene begynte å frigjøre meg. Det at Mary vokste i sin unge tro, virket inn på min tro og mitt forhold til det å vitne. Men det var først 8 måneder senere, da en annen av mine ikke-troende venner ble omvendt, at jeg virkelig begynte å skjønne sammenhengen og det ble en varig forandring i mitt liv. Det var det Stephanie fortalte meg den kvelden hun ble omvendt, som overrasket meg:

«Til å begynne med tenkte jeg: OK, la Becky ha sin religion - det er hennes sak», fortalte hun. «Jeg er ikke det minste interessert, men passer det for henne, er det greit for meg. Så inviterte du meg til middag, og du spurte om du kunne takke Gud for maten. Jeg tenkte: Å, så gammeldags. Men du takket ikke Gud bare for maten - du takket Ham for meg og vennskapet vårt! Det ga meg en slik god følelse innvendig. Jeg hadde aldri trodd at du følte vårt vennskap hadde noe med Gud å gjøre. Men så tenkte jeg: Det er jo latterlig - takke for meg til noen som jeg ikke tror eksisterer!»

«Deretter så vi denne Bergmann-filmen. Og du fortalte at du hadde studert det emnet som denne filmen handlet om i ditt bibelstudie den dagen. Jeg hadde aldri drømt om at Gud kunne ha noe felles med noe så fjernt som et moderne kinostykke. Senere inviterte du meg med i et uforpliktende studie over personen Jesus i Bibelen. Det eneste problemet ble - jeg likte virkelig denne fyren! Han virket så reell da vi leste om Ham hver uke!»

«Men vet du hva som gjorde størst inntrykk på meg? Hele livet hadde jeg tenkt:

Hvor hovmodig av noen å kalle seg en kristen, å se på seg selv som bedre enn andre. Men da jeg ble bedre kjent med deg, fant jeg at dere er langt fra fullkomne. Likevel bekjenner du deg som en kristen. Mitt første sjokk var at du feilet på samme måte som jeg. Men det største sjokket fikk jeg da du kunne innrømme dine nederlag, noe jeg ikke kunne. Jeg så at det å være en kristen ikke betyr at man er fullkommen, men å kunne erkjenne når man feiler. Jeg prøvde å legge Kristus i en eske og la deg være religiøs under bibelstudiene. Men jo mer du åpnet opp for meg av ditt eget liv, jo vanskeligere ble det for meg å holde kristendommen på utsiden. Selv din bekjennelse av svakheter dro meg inn til Ham!»

Åpenhet

Denne opplevelsen forandret mitt liv. Det som overrasket meg, var at hun hadde sett meg under ulike omstendigheter - hun hadde sett meg slik jeg var - og det ga evangeliet mer kraft, ikke mindre. Jeg hadde alltid trodd at jeg måtte skjule både tvil og problemer, for dersom hun visste om disse, ville hun nok aldri bli en kristen. Men jo mer åpen og rett ut jeg ble, endog med mine svakheter, jo mer virkelig ble Jesus Kristus for henne.

Men la meg gjøre dette helt klart. Når jeg taler om å være menneskelig mot hverandre, snakker jeg ikke om å se gjennom fingrene med synd. Synd er ikke Guds vei til medmenneskelighet. Hans vei er fullstendig lydighet og en ydmyk bekjennelse når vi faller. Så vårt mål må være å vandre i balansen mellom fullstendig lydighet og åpenhet.

Paradoksalt nok opplever jeg stadig at når jeg åpner mitt indre for mennesker - så de kan se meg med mine smerter og problemer, så vel som når jeg lykkes - forteller de at de ser Gud. Det er når jeg prøver å dekke over, ironisk nok for «Guds omdømmes skyld», og forsøker å spille fri for problemer, at folk ikke kan se andre enn Becky.

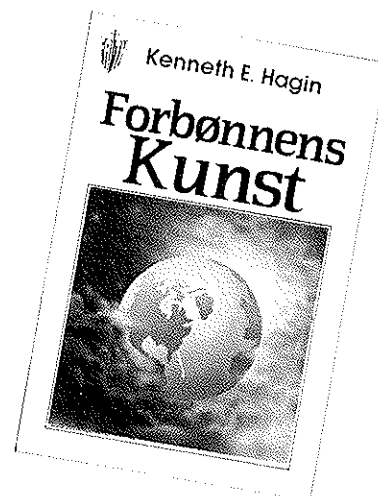
Jeg måtte lære ved egen erfaring det som Skriften sier i 1 Tess 2:8: For å utbre evangeliet må vi dele livet vårt, vårt egentlige jeg, med andre. Dersom ikke vi begriper at Kristus har satt oss fri så vi kan være ekte, dvs. oss selv, så vil vi se på evangelisering som et prosjekt, ikke som en livsstil. Vi vil også ha en tendens til å betrakte ikke-kristne mer som gjenstander for våre evangeliseringsmetoder enn som medmennesker.

Evangelisering er å ta folk på alvor, å nå over til deres isolerte øy av problemer og behov. Da kan vi dele Kristus som Herre med dem ut fra vår egen hverdagssituasjon. ✍

Oversatt fra Charisma av Anne Hove Sunnarvik.

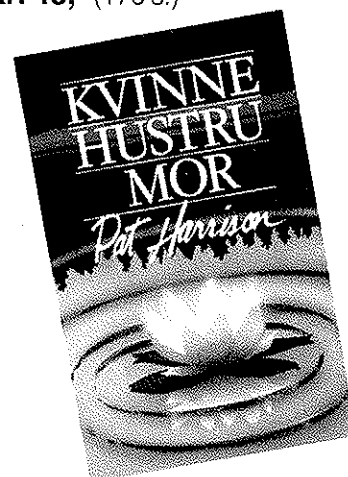
Rebecca M. Pippert er evangeliseringsmedarbeider i *Inter-Varsity Christian Fellowship* i USA. Hun er en ettspurt taler på konferanser i sitt hjemland.

NYE BØKER FRA LIVETS ORD

En bok som forteller oss hvordan utøve forbønn. En mesterlig perle for alle troende - Forbønnens kunst.

Kr. 45,- (176 s.)

«Det er min bønn at enhver kvinne som leser denne boken vil sette pris på at Gud skapte henne til kvinne, dyktig og omhyggelig håndlaget for å bli ønsket og beundret av sin ektefelle.»

Pat Harrison
(Datter til Kenneth Hagin)

Kr. 35,-

Begge bøkene får du i din kristne bokhandel - eller direkte fra:

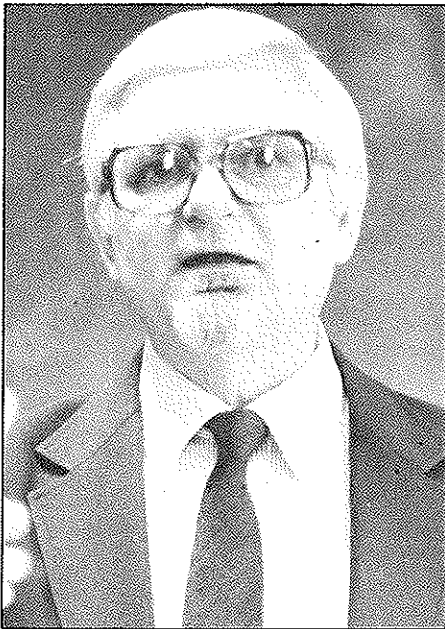

Livets Ord
Forlag A/S

Postboks 75 1652 Torp
Telefon (032) 47 995

DEN TREDJE BØLGEN

Art. 3

Dr. C. Peter Wagner

Et seminar og dets følger

«Jeg vet bare om to seminarer som er blitt berømte», sa Dr. Robert Meye, lederen for Fuller Seminary School of Theology, ved et fakultetsmøte. «Det ene var kurset om dogmene som Karl Barth holdt i Basel, og det andre er MC510 holdt av John Wimber her ved Fuller.»

Det er sant at folk flest har lite kjennskap til innholdet i kursene holdt ved teologiske fakulteter. En av grunnene til at MC510 ble et unntak, var at det kjente bladet *Christian Life* brukte et helt nummer, oktober 1982, til å fortelle om det. Den gang het det *Tegn, under og kirkevekst*. Dette nummeret ble snart kjent som «det utsolgte nummeret», og ble siden trykket på nytt i bokform, *Tegn & Under i dag*. Dette heftet blir brukt som en studiebok i kirker og andre kristne grupper over hele USA.

Denne omtalen og den oppmerksomhet fra kristne media som kurset siden ble gjort til gjenstand for, har på en måte gjort Fuller kontroversielt. «Fuller er blitt karismatisk», er en uttalelse jeg har hørt flere ganger siden. De som setter ut en slik påstand, tenker ikke over at MC510 bare er ett av mange hundre kurs som undervises ved Fuller hvert år, og at studentene ved dette spesielle kurset bare er håndfull av de 2800 som er innskrevet ved Fullers tre fakulteter. De vet heller ikke at et flere fakultetsmedlemmer ved Fuller ikke er særlig begeistret for kurset. Disse profesorene er uenige i en teologi som hevder at tegn, under og mirakler, slik vi kan se dem i Jesu og apostlenes tjeneste, skal forventes i dagens kirke.

Nei, Fuller er ikke noe karismatisk fakultet. Det er kort og godt evangelisk og tverrkirkelig. Således er det verken baptistisk eller presbyteriansk, kalvinistisk eller wesleysk, karismatisk eller ikke-karismatisk. Mennesker som representerer alle disse retningene - og mange andre - underviser og studerer der. Intensjonen med fakultetet er å unngå ekstremisme i alle kristne sammenhenger, og å legge til grunn en bibelsk balanse ved å tillate at alle sider ved en sak blir presentert. Som fakultets president David Allan Hubbard sier: «Å ta sjansen på å nærme seg Åndens liv på denne måten, er noe av det Fuller er forberedt på å gjøre.»

Kommentarer som «Fuller er blitt karismatisk» er derfor overfladiske. Men det gjelder ikke alle kommentarer og all kritikk rettet mot MC510. En del uttalelser er bygget på førstehånds kjennskap til kurset og grundige analyser. Men før jeg kommer nærmere inn på noen av disse, vil jeg fortelle hvordan kurset startet.

I forrige artikkel fortalte jeg i korte trekk om min egen åndelige pilgrimsferd på veien mot oppdagelse av hvordan Den Hellige Ånds kraft kan brukes i vår tjeneste i dag. En nøkkelrolle i denne utviklingen hadde min nære venn John Wimber, som jeg ble kjent med midt i 70-årene. På den tiden ble han knyttet til kirkevekst-avdelingen på Fuller som professor uten fast ansettelse.

I 1981 foreslo John å holde en foreles-

ning for hovedfagsstudentene om forholdet mellom tegn og under og kirkevekst. Jeg var enig. Og det ble så godt mottatt at vår *School of Word Mission* (skole for verdens evangelisering) i 1982 inviterte John til å holde et forsøkskurs (MC510) om dette emnet. Nå har kurset gått flere ganger i overfylte klasserom.

Hvordan er kurset?

Tre timer i uka i 10 uker underviser John Wimber i emner som forholdet mellom organisert evangelisering og kraft-evangelisering, Guds kongerike, hva Bibelen forteller om mirakler, ulike verdensoppfatninger, studier av mirakuløse ting som har skjedd, åndelige gaver, vår tids helbredelsesforkynnere og mye annet. Forelesningene blir krydret med personlige illustrasjoner fra Johns egen erfaring, og det oppmuntres til å stille spørsmål og diskutere.

Etter undervisningen følger en times tid med «elevvinger» hvor man legger hendene på hverandre og ber for konkrete behov blant elevene. Det er ikke noe skjema for dette. John selv åpner seg for Åndens ledelse og mottar impulser om i hvilken retning han skal lede det hele. Noen ganger begynner det med kunnskapord fra John. Andre ganger har en av elevene fått kunnskapord. Det hender at elever som trenger forbønn, kommer fram og John beskriver akkurat hva Gud gjør for dem gjennom forbønn. Noen ganger formes bønnegrupper spontant over hele klasserommet. Noen ganger er det stille, andre ganger nokså bråkete.

Men hver gang, uten unntak så langt jeg kan huske, har Gud vist sin kraft på en håndpåtkelig måte. Mange blir helbredet fysisk. Mange mottar åndelig eller følelsesmessig helbredelse. Noen blir fylt med Den Hellige Ånd. Noen legger for første gang sine hender på en syk og opplever at vedkommende blir helbredet mens de ber. Noen skjelvei under Den Hellige Ånds salvelse. Noen hviler i Ånden.

Denne kombinasjonen av kunnskap og praktisk erfaring fører til gjennomgripende forandringer for mange studenter. Naturligvis har MC510 en del elever med en bakgrunn som har gjort dem åpne for det overnaturlige. Men av de som kommer enten nøytrale eller skeptiske, vil mer enn 90% forlate kurset overbevist om at Guds kraft er for oss i dag. Mange av dem begynner umiddelbart selv å tjene i Åndens kraft.

Min venn George Eckart er et slikt eksempel. Da George begynte på kurset i 1982, spurte han: «Kan jeg, en baptist, bli brukt av Gud til å helbrede syke?» Det var et ærlig spørsmål. Ikke noe i hans bakgrunn hadde gitt ham et svar. Men etter tre uker begynte George å be for syke. En nær venn ble helbredet for et kneproblem. En annen som hadde gjennomgått år i smerte på grunn av en ryggskade, ble fri smertene. George så følelsesmessig helbredelse, åndelig helbredelse og Den Hellige Ånds kraft komme over folk når han ba for dem. Nå er George med i min søndagssbibelskole, som vi kaller «120 Fellesskapet», og han er

leder for et bonnefelleskap som stadig blir brukt av Gud til å helbrede syke og løse mennesker fra åndsmakter. Han har begynt å holde helbredelsesseminarer for andre som ønsker å komme inn i denne tjenesten.

En kanadisk psykiater, Dr. John White og hans kone Lorrie, tok en tre måneders pause fra arbeidet, dro til Pasadena, California, og var med på MC510 vinteren 1984.

«Jeg hadde oppdaget at jeg var fanget i det som kan kalles Vestens måte å tenke på, en kulturell fordom som hindret min mulighet til å oppfatte overnaturlige fenomener», forklarer John. «Nå innser jeg at demoniske manifestasjoner er vanligere enn de fleste evangeliske kristne antar, men også at Den Hellige Ånd er i arbeid på en mirakuløs måte blant Guds folk. Jeg tror også at de manifestasjonene som står omtalt i evangeliene og Apostlenes gjerninger, ikke skulle opphøre ved apostlenes død eller ved at Skriften ble samlet til Det nye testamentet. De skulle være det normale også for oss i dag.»

Han ble positiv påvirket av MC510 og har siden hjulpet mange andre til å være åpne for Guds kraft.

Folk som John Wimber er nøkkelpersoner i det jeg vil kalle «den tredje bølgen», eller vår tids bevegelse av Den Hellige Ånd blant tradisjonelle kristne. Men «Vestens tenkemåte», som John White snakker om, er uten tvil en hovedbarriere som hindrer mange av oss fra å være åpne for det overnaturlige i hverdagslivet. Dette vil jeg komme tilbake til i neste artikkel.

Hjem til USA etter 45 år i Sovjetunionen

Dro til Sovjet for å bygge bilfabrikk - et av vårt århundredes mest tragiske menneskeskjebner.
Egil Ulateig i Vi Menn

Victor Herman BRENNENDE IS

Innb. kr 149,-

CBS TV-spesial nå på norsk

«Jeg var heldig, jeg slapp å gjennomgå den tortur og de vanskeligheter som Herman utholdt.»

Alexander Solzhenitsyn

ANSGAR Tlf (02) 20 85 18

Vekst 86

fornøvelseskonferanse

Velkommen til inspirasjonsdager i Skien Stevneplassen 22.-25. mai.

Hovedtaler:
Stanley Sjøberg, Sverige

Sang:
Dan Jacob Pettersson, Sverige.
DOXA
Lokale sang- og musikk-krefter.

Ellers deltar:
Arvid Fosse, Asbjørn Johansen, Kjell Hovde, Rune Einarborg.

Møter
Torsdag kl. 19.30: Åpningsmøte

Fredag
kl. 12.00: Kvinnemøte
kl. 19.30: Evangelisk møte

Lørdag
kl. 10.30: Seminar
kl. 12.00: Friluftsmøte
kl. 16.30: Familiefest
kl. 19.30: Evangelisk møte
kl. 22.00: Bønn og lovsangsfest

Søndag
kl. 10.00: Forbønngudstjeneste
kl. 11.00: Gudstjeneste
kl. 15.30 og 18.00: Avslutningsmøter

Eget opplegg for barna
Arr. for vekst: Det Norske Misjonsforbunds menigheter i Grenland.

Magne Nordstrand:
»Ett år på bibelskolen gav meg kursen.»

Magne Nordstrand, er idag ungdomspastor i Bonn pinsemenighet. Etter Bibelskolen var han tent for evangelisering i Vest-Tyskland.

- Velkommen til en tid med mening i et av Europas mest pulserende misjonsentre.
- Lærere fra hele Norden.
- Et internatmiljø du knapt finner maken til.

Velg mellom:

- ★ 6 ukers kurs i evangelisering, høst og vår.
- ★ Ett-årig kurs i Bibel og misjon, forkynnelse og mediabruk.
- ★ 2. videregående år med utvidet media og evangeliseringspraksis.

Ta kontakt. Spør etter søknadsskjema. Vi forteller mer.

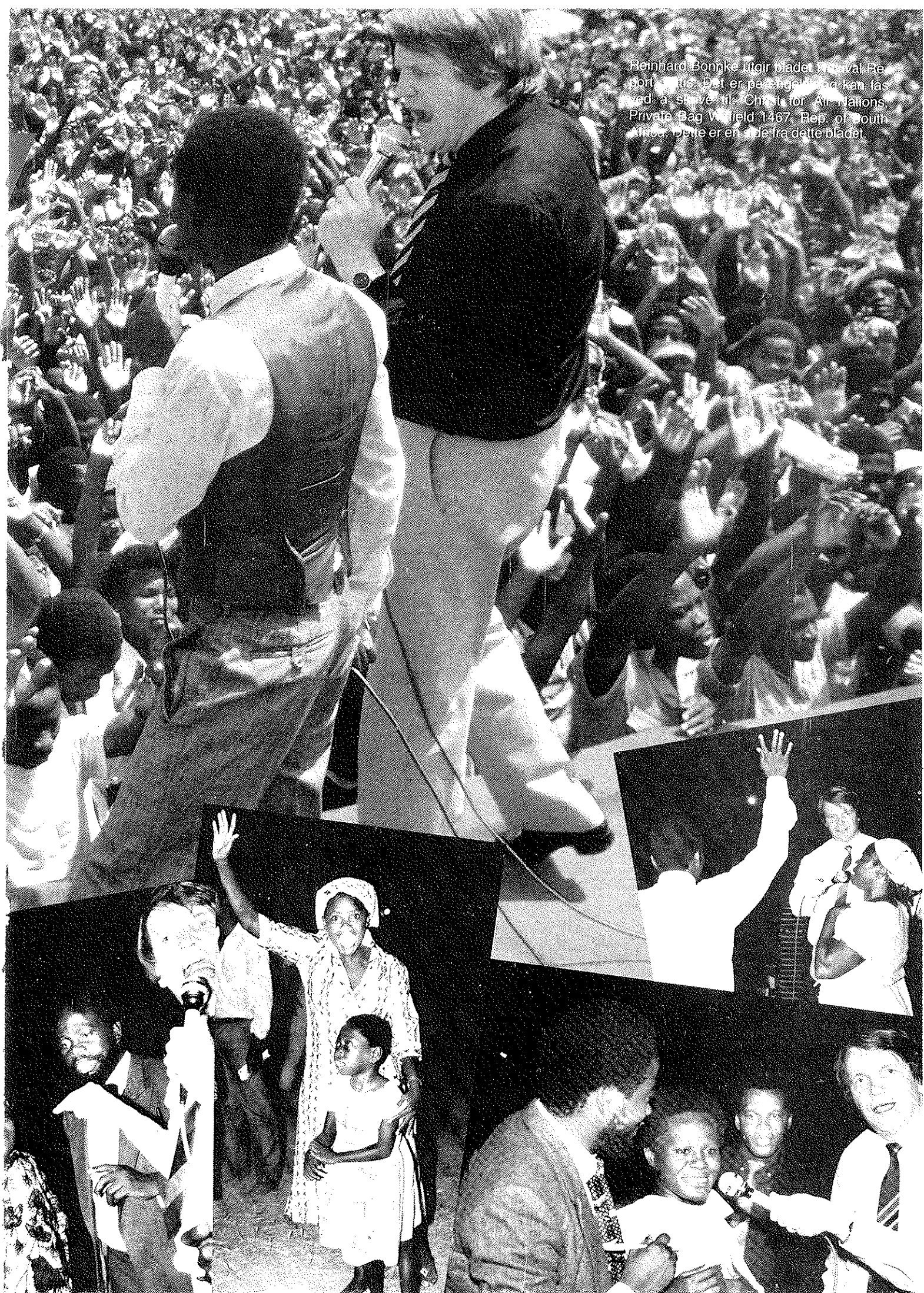
Troens Bevis Bibel og Misjons Institutt, Sarons Dal, 4480 Kvinesdal. 043-50711

31

Reinhard Bonnkes kall og visjon: AFRIKA SKAL BLI FRELST

Reinhard Bonnke ligir bladet Prosvak Republik i Rio. Det er på engelsk og kan få ved at skrive til: Christ for All Nations Private Bag 1467, Rep. of South Africa. Blene er en side fra dette bladet.

«La oss plyndre helvete og befolke himmelen»

«La oss plyndre helvete og befolke himmelen» er et av Reinhard Bonnkes slagord. Med støtte i sin organisasjon *Christ for all Nations* har han gjort slagordet til virkelighet, først og fremst i Afrika, men også på andre kontinenter. Han har de siste årene stått midt oppe i et stadig mer omfattende innhøstningsarbeid. Masseevangelisering er stikkord for hans tjeneste, og forsamlinger på 200 000 er ikke ukjent for denne ildsjelen som har preket siden han var barn. Den gang var det riktig nok for trærne i Nord-Tysklands skoger...

Tekst: Unni Flatha

Guds kall

Allerede som niåring bestemte Reinhard seg for å følge Jesus. Den kjærlighet som grep ham da han forsto at det for ham Jesus døde, gjorde at ingenting i verden kunne stjele hans oppmerksomhet. Med et barns tillit og begeistring ga han sitt liv til Gud, og denne helhjertede overgivelsen har gjennom årene båret hans tro.

En åndelig bevissthet vokste i barnesynet. Om dagen var han ofte i skogen hvor han holdt lange prekener for trærne. Om kvelden gråt han hvis han ikke fikk gå med til bønnemøtet.

Det var på et slikt bønnemøte Gud første gang åpenbarte sitt kall for Reinhard's liv. En eldre kvinne så i en visjon at han sto og delte ut brød til tusener av sorte mennesker. Som tenåring fikk han selv en stadfestelse gjennom en drøm. Han så et kart over Afrika hvor én by var avmerket, Johannesburg.

Eillers kan man vel si at kallets bekreftelse først og fremst lå i Reinhard's hjerte.

Tanken på å bli misjonær i Afrika var som oppfyllelsen av en guttedrøm.

Tillit og avhengighet

19 år gammel dro Reinhard til en bibelskole i Wales. Han ville ha mer kjennskap til Guds Ord før han gikk ut i tjeneste. Og Gud hadde øyensynlig flere ting Han ville lære ham.

Av alt fremmed England møtte ham med, var det noe som særlig overrasket

Reinhard. Hele staben på bibelskolen «levde i tro». For ham var dette noe helt nytt. Det fascinerte ham. «Gud», ba han, «jeg vil også bli en troens mann.» Guds svar var en utfordring: «Hvis du vil bli en troens mann, må du gi bort alle pengene dine.» Til da hadde han blitt godt underholdt av foreldrene og menigheten i Tyskland.

Ivrig og spent ga Reinhard nå pengene sine til misjonen, det vil si alt unntatt ett pund. Det skulle være en slag krisekonto. Guds utfordring lød igjen: «Du gir meg ikke sjansen til å sørge for deg så lenge du sørger for deg selv. Gi alt!»

Nå mener ikke Bonnke at dette er trosteksens for kristne generelt. Dette var Guds svar til ham. Og Gud holdt sitt ord. På mange utrolige måter fikk han alltid det han trengte, enten beløpet var stort eller lite.

I hans forhold til Gud ble det lagt et fundament av tillit og avhengighet. Guds omsorg viste seg å være like konkret som Reinhard's behov. Han resonnererte som så at når Gud sørget for en ukjent bibelskolestudent i England, hvor mye mer ville Han ikke sørge for ham når han eventuelt kom til Afrika.

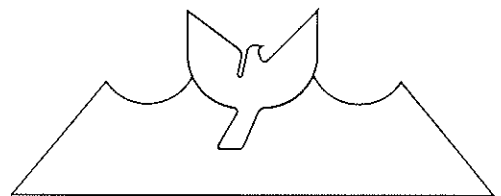
Etter endt eksamen dro Reinhard tilbake til Tyskland. I noen år var han pastor for en menighet der. Hele tiden brant likevel hans hjerte for et annet folk. Afrika ventet.

«Nok en misjonær»

I mai 1967 reiste Bonnke til Sør-Afrika. Han var 27 år gammel, var gift og de ventet sitt andre barn. Et års tid jobbet han ved en misjonsstasjon i Ermelo, men etter et besøk i Lesotho visste han at tiden var inne for et nytt steg.

Lesotho er et fattig fjelland som ligger midt inne i Sør-Afrika. Hovedstaden Maseru ble deres nye hjemby. Reinhard var

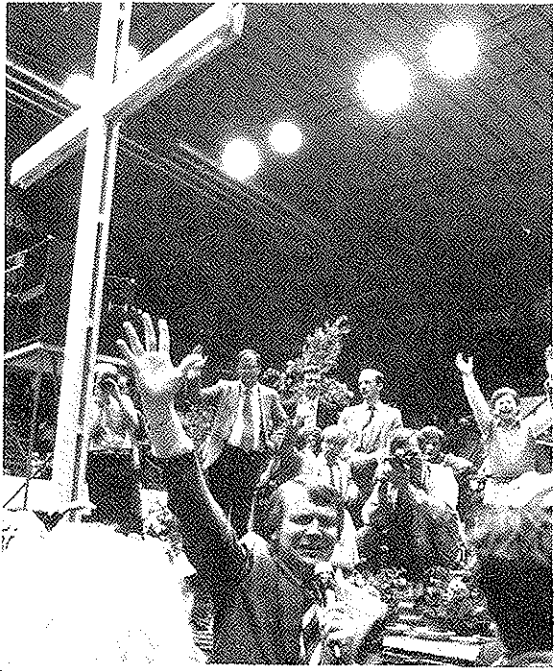
CFAN CHRIST
FOR ALL NATIONS

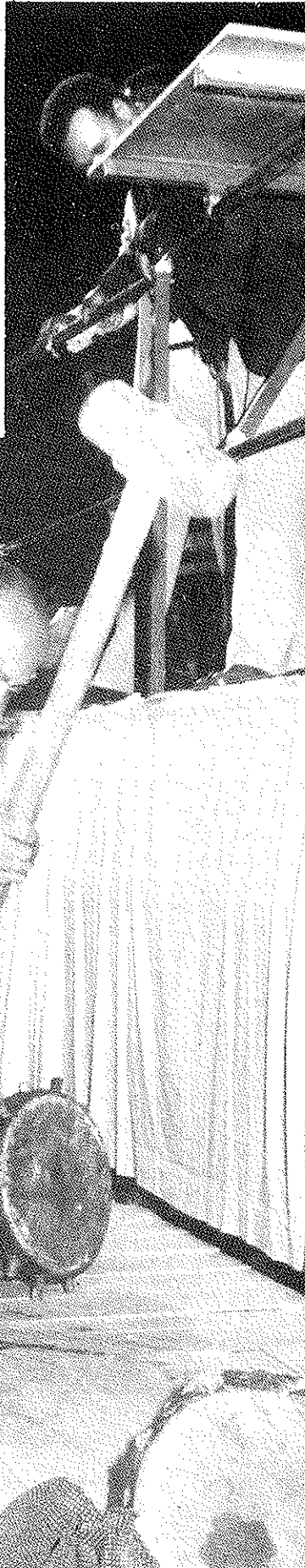
THE BIG TENT

entusiastisk. Han hadde lenge sett fram til å jobbe fritt og selvstendig. Utrettelig reiste han rundt og evangeliserte, både i Lesotho og områdene i nærheten. Han grunnla en menighet og bygde en kirke i Maseru. Videre startet han en korrespondanse-bibelskole som snart hadde et elevtall på flere tusen.

Andre ville kanskje ha jublet over suksessen, men Reinhard var ikke tilfreds. På mange måter var han bare «nok en misjonær» som strevde og slet under Afrikas

Til v. innbyr R. Bonnke frelsessøkende under møtene i Helsingfors. Under er det sanglederen som har fått en slegge opp på plattformen for å kruse gjenstander som nyfrelste tidligere har brukt til okkulte handlinger.

stikkende sol. Alle sa at Lesotho var et vanskelig felt. Reinhard begynte å si det selv. Lite innså han hvordan ordene spant et nett om ham.

Reinhard lengtet etter noe mer og større. Noe som kunne gi gjenlyd av pris til Gud. Noe som kunne riste befolkningen og demonstrere at Jesus levde. Han lengtet etter å se massene frelst. (På den tiden trodde han vekkelsen var i gang hvis det møtte fram 50 mennesker til møte.)

Vekkelsespredikanten

Med dette i tankene inviterte han en velkjent predikant som også hadde helbredelses nådegave. Han skulle preke lørdag kveld og søndag formiddag. Både forberedelser og forventninger var maksimale.

Lørdag kveld var kirken overfylt. Reinhard kunne se flere vanføre. Dette var øyeblikket han hadde ventet på. Hans hjerte verket etter å se syke bli helbredet og skarer søke frelse. Forkynneren talte bra, men atmosfæren i møtet var merkelig. Ingen ting skjedde. Halvveis i prekenen snudde han seg mot Reinhard og ba ham avslutte møtet. Reinhard var sjokkert. Etter en kort argumentasjon gikk han nedslått til mikrofonen mens hundrevis av håpefulle øyne fulgte bevegelsen.

Tidlig søndag morgen kjørte Reinhard ut for å møte predikanten. Til sin store forbauselse fant han ham iført safaridress, med ferdigpakket koffert og bil ventende utenfor. «Jeg drar», sa han. Reinhard sto lamslått. «Det kan du ikke», svarte han. «Jeg var nettopp innom kirken, den er fullere i dag enn i går. De venter på at du skal komme og be for dem.»

Reinhard var knust da han krøp inn i bilen igjen. Han hadde ikke annet valg enn å preke selv. Men å preke var én ting. «Gud», ropte han, «jeg skal preke, men du må gjøre miraklene.»

I kirken satt de lokale forkynnerne og ventet. Reinhard forklarte dem kort hva som hadde skjedd og prøvde å overhøre protestene. «Jeg skal preke og Gud skal gjøre miraklene», fortsatte han, med en frimodighet som overrasket endog ham selv.

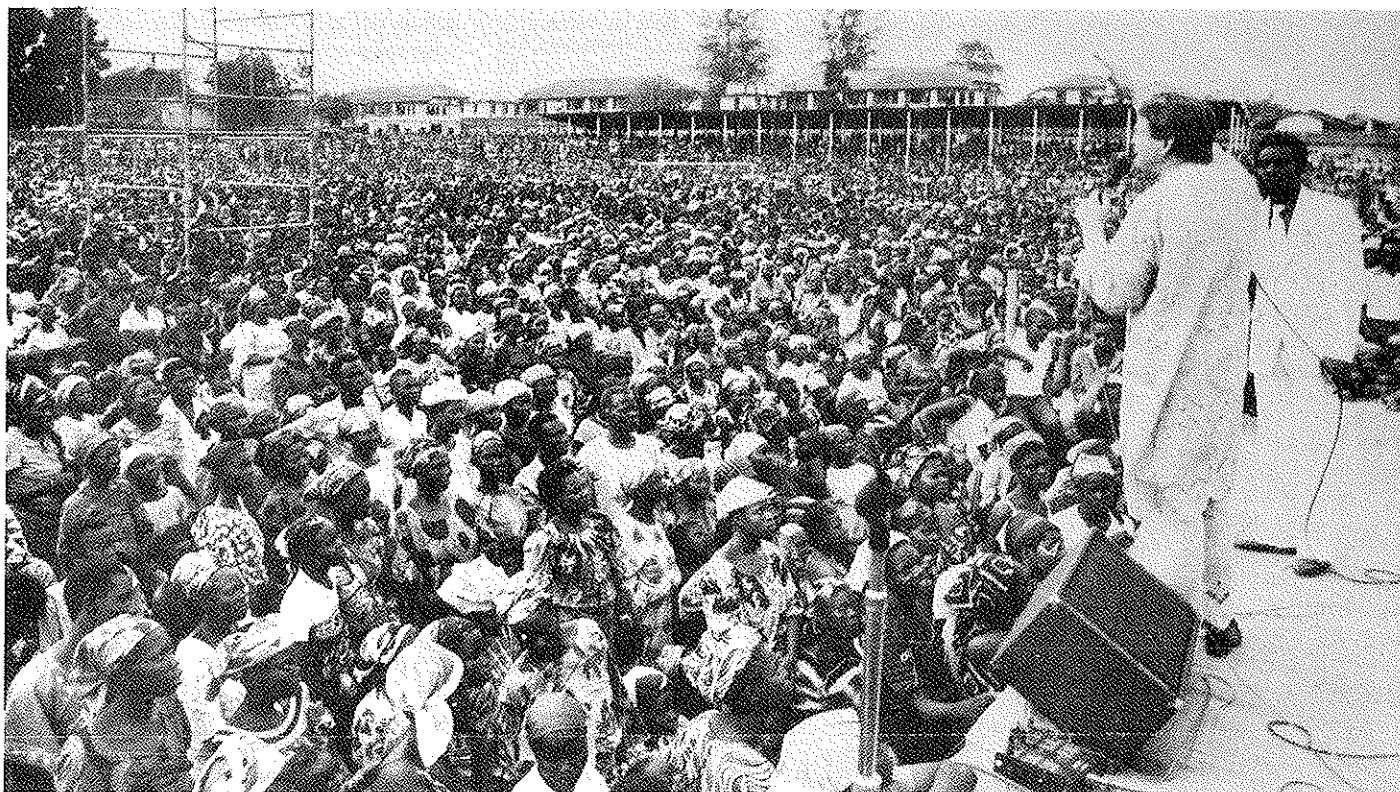
Da Reinhard sto på talerstolen, var uttrykket det samme i alle ansikter: Hvor er den store Guds mann? «Predikanten måtte dessverre dra», begynte Reinhard. Han holdt pusten mens to menn banet seg vei ut. Noen åndeløse sekunder gikk, så var all stille. Reinhard begynte å preke.

Mose' stav og Elia' kappe

Mens han talte, falt Den Hellige Ånds salvelse over forsamlingen med en kraft og intensitet som Reinhard aldri før hadde opplevd. Det så nesten komisk ut da toiken hans lå på gulvet, mens Reinhard prekte og fektet med armene.

«Det som nå skjedde, var som å få Mose' stav eller Elia' kappe overlevert»,

forteller Bonnke. Forstummet sto han der, mens Gud to ganger gjentok sitt budskap til ham: «Mine ord i din munn er like mektige som mine ord i min egen munn.»

Som på en film så Reinhard kraften i Guds uttalte ord. Gud talte og det skjedde, Jesus talte og det skjedde. Han fikk se at kraften lå i de uttalte ordene, ikke i munnen som sa dem.

Oversetteren hadde i mellomtiden gjenfunnet fotfestene, og Reinhard fortsatte sitt budskap. Igjen talte Den Hellige Ånd til ham: «Kall fram de som er fullstendig blinde og tal et bydende ord.» Reinhard våget knapt å tro hva han hørte, men enda mindre våget han å være ulydig.

Spenningen var følbar da de blinde sto i en rekke foran ham. Det var som en moderne tids Karmel-duell mellom Guds tjener og Baal-profetene. Omgitt av afrikanere, grunnfestet i sin tro på heksekunst og okkultisme, ropte han ut: «Blinde øyne, i Jesu navn bli seende!» Stemmen ga ennå gjengklang i murveggene da et nytt rop satte bevegelse i hele forsamlingen. Det kom fra en kvinne som hadde vært blind i fire år: «Jeg kan se, jeg kan se!» På et øyeblikk var midtgangen full av døde og vanføre.

Møtet fortsatte i flere timer. Reinhard og hans medpastorer ba for utallige mennesker mens lovsangen fylte kirken. At Jesus var levende, var hevet over enhver tvil i Maseru denne søndag formiddag.

For Reinhard ble denne dagen en ny start i hans tjeneste. Åpenbaringen ga livet hans helt nye dimensjoner, og han takket Gud for at han hadde sendt bort den store predikanten.

Også i det fysiske sto hans tjeneste på en ny startstrek. Tiden var kommet for å innta «det lovede land» - en av Sør-Afrikas største byer, Johannesburg. Ett år senere

grunnla han organisasjonen *Christ for all Nations* som fortsatt har sitt hovedkvarter her. En ny og dynamisk virksomhet var i gang, og som navnet tilsier har den strukket seg til alle fire verdenshjørner.

På oppdrag med Den Hellige Ånd

Bonnkes tjeneste preges av at han på en særlig måte mottar konkrete signaler og beskjeder fra Den Hellige Ånd. Denne Åndens ledelse var helt konkret da han holdt sin første friluftskampanje.

Han var på besøk i Gaborone, Botswanas hovedstad, da Den Hellige Ånd ba ham leie det nasjonale sportsstadion for en møteserie. Den lokale pastoren prøvde så høflig han kunne å forklare Reinhard at det ikke ville være nødvendig. Han hadde aldri mer enn 40 mennesker på møtene, sportssarenaen rommet 10 000... «Gjør arrangementet klart, jeg er tilbake om 30 dager», svarte Reinhard så høflige han kunne.

Kampanjen ble en triumf. Skarer ble frelst og helbredet. Ryktene gjorde at stadig flere kom til møtene.

En kveld minnet Den Hellige Ånd Bonnke å be om at folket skulle motta Åndens dåp. Han ba en av sine afrikanske medarbeidere å undervise om emnet. Mannen gjorde sitt beste, men det hele ble utrolig innviklet. Til overmål unntot han å nevne det Reinhard syntes var viktigst, tungetalen. Reinhard forberedte seg på «en videre innføring» da Ånden avbrøt ham: «Bli sittende». Litt usikker ble han sittende for å se hva Gud ville.

Da alterkallet lød, kom 1000 mennesker fram. Idet de løftet sine hender, var det som en bombe eksploderte mellom dem. I løpet av sekunder falt alle over ende. Det mest

utrolige var at de lå og priste Gud i nye tunger. Og disse hadde ikke engang hørt om tungetale...

Guds sykepleier

Bønn for syke har alltid hatt en sentral plass i Bonnkes virksomhet. Rullestoler og krykker står alltid igjen når en møtekampanje er over. Litt vittig var det da en optiker i en by kom og ville gi ham et generøst offer på 3000 par briller. Reinhard så på mannen et øyeblikk, så sa han: «Min venn, på våre møter deler vi ikke ut briller, vi samler dem inn.»

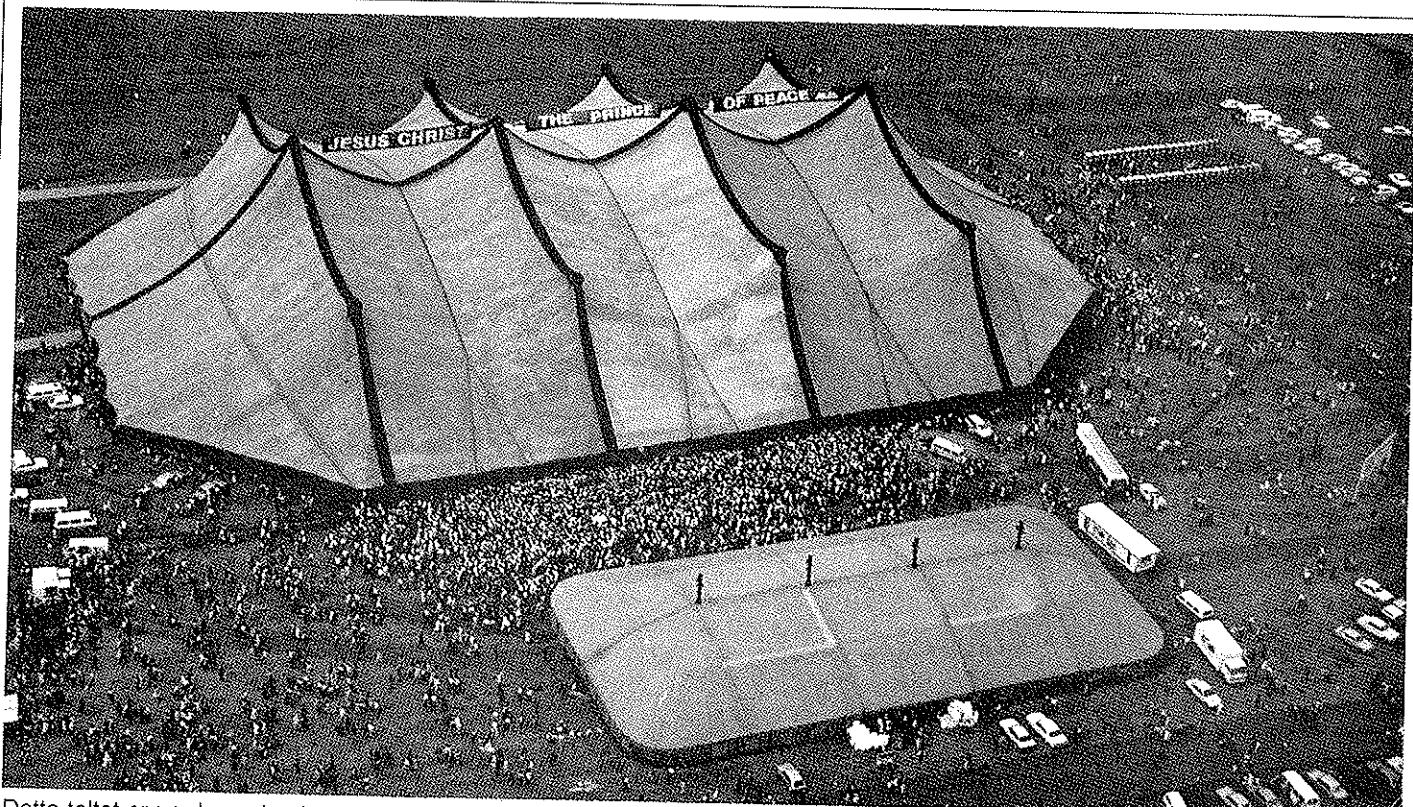
Hans holdning til bønn og helbredelse er preget av en visjon Gud en gang ga ham. Han hadde grublet en del, blant annet over hvorfor noen ble helbredet og andre ikke. Da lot Gud ham se at han bare var «sykepleieren». Gud selv er legen. Han stiller diagnosen og skriver ut medisinen. Pleieren følger bare etter og gir medisinen slik legen har foreskrevet. «Medisinen er rød», sier Bonnke, «ved Hans sår har vi legedom. Og den er foreskrevet på følgende måte: På de syke skal de legge sine hender og de skal bli helbredet.»

Reinhard er lykkelig over å få være en av Guds «sykepleiere». Når den syke blir helbredet, fryder han seg. Bliir han ikke helbredet, overlater han rolig den saken i den store legens hender.

Finland

Selv om Bonnkes visjon først og fremst er et «blodvasket Afrika», omfatter hans tjeneste som nevnt alle verdensdeler. Det nærmeste han har vært våre breddegrader, er Finland hvor han holdt en vekkelingskampanje i 1983.

Aldri før hadde han opplevd en slik publi-

Dette teltet er verdens største og rommer 34.000 mennesker. Nå i april er Hvetekorsets redaktør sammen med 30 andre norske forkynnere i Harare for å være med på gjeninnvielsen av teltet etter at det for et år siden blåste ned.

sitet og positiv presseomtale. Første dag i kampanjen var neste dags hovednyhet i Helsinkis største aftenavis. Under overskriften «Tegn og under i dag» fulgte i ord og bilder en fyldig beskrivelse av vekkelsemøtet hvor 10 000 var samlet. Både TV og radio fulgte opp i dekingen av den storstilte kampanjen. En journalist gikk så langt som å foreslå at den finske regjeringen burde avlegge et besøk for å høre Bonnke tale. (Bonnke besøkte Finland igjen en helg sist høst, og mange mottok Jesus i disse møtene.)

Reisende i seier

Bonnke har besøkt mange såkalt «åndelig formørkede» steder. Da han skulle til Calcutta i India, advarte folk ham. Denne byen med sine millioner sultende og døende mennesker var også en kirkegård for predikanter, mente de. Reinhardts reaksjon var den typiske for hans ufravikelige tillit: «Vel, da har jeg ingenting å frykte. Jeg er ingen stor predikant.»

Da han ble møtt på flyplassen, spurte hans vertskap om han kunne kjenne den onde og trykkende atmosfæren over byen. «Nei», svarte han, «jeg kommer i Jesu navn, og jeg kjenner kun seier.» Og seier ble det. Pastoren som på forhånd sa at Reinhard ikke måtte forvente mirakler, fikk se mirakler han aldri hadde drømt om. 29 000 mennesker ble vunnet for Kristus.

Nærkamp med fienden

Det betyr ikke at sataniske angrep og ån-

delig krig er ukjent for Bonnke. I snart 20 år har han «jaget Satan ut av Afrika», som han selv liker å kalle det. Det har ført ham i mange nærkamper med fienden. Men han har lært seg å bruke et våpen med dobbel effekt: Troen skremmer Satan, mens hans egen frykt blir borte.

Ved flere tilfeller har Bonnke vært utfordret av sataniske makter uten å vite det. Under et møte satt fire satanister og mante onde ånder til å binde ham. Demonene svarte at de ikke kunne komme inn i teltet fordi det var omgitt av en ildmur. En annen gang hadde de med seg en heks, kjent for sin evne til å kaste forbannelser. Da hun prøvde å kaste en forbannelse over Reinhard som sto og talte, begynte hun å skjelve fra topp til tå. Livredd ba hun de andre om hjelp til å komme seg ut. En av satanistene ble omvendt etter dette.

Under et møte hjemme Tyskland var det en demonbesatt kvinne til stede. Med grufulle hyl løp hun ut midt i møtet. I den etterfølgende stillheten gikk det kalde gufs gjennom forsamlingen. En eldre kvinne reiste seg og sa: «Pastor Bonnke, jeg er livredd!» Da talte Herren til Reinhard: «Jeg har latt dette skje for å demonstrere min makt.» Mens han så utover forsamlingen, sa Bonnke: «Hvor mange av dere vil stå opp med meg her og i tro befale demonene å forlate den kvinnen der ute?» Hele forsamlingen reiste seg. I Jesu navn tok de autoritet over åndene og befalte dem å forlate kvinnen. Noen sekunder senere gikk døra opp, og den unge kvinnen kom inn igjen, fullstendig fri. Hun ble døpt i Den Hellige Ånd samme dag.

Under et besøk i Birmingham mottok Reinhard et brev signert 666. Det lød: «Du har invadert vårt territorium. Forsvinner du ikke innen to dager, kaster vi en forbannelse over ditt liv.» Reinhard svarte avsen-

deren direkte: «Du jager ikke meg, Satan. Jeg jager deg!» Da han to dager senere mottok nok et brev med samme signatur, ga han seg ikke engang tid til å lese det. «Jeg leser ikke dine brever, Satan, jeg leser Guds brev», sa han. Full av tillit til Gud rev han brevet i stykker og kastet det.

Lydighet

At Den Hellige Ånds ledelse dominerer Reinhardts tjeneste er ikke den eneste siden av saken. Uten lydighet fra hans side ville det ikke fungert. Det var spesielt en hendelse som lærte ham aldri å argumentere med Gud.

Johannesburgs fattige naboby, Soweto, hadde ligget på hans hjerte en tid da Den Hellige Ånd talte til ham om å kjøpe 100 tråsykler. På dem skulle 100 mann trække fra hus til hus i Soweto og forkynne evangeliet og be for de syke.

Reinhard bestilte syklene, og penger begynte å komme inn. Etter at en mann som hadde påtatt seg å betale hele restbeløpet, rundt 30 000 norske kroner, trakk seg i siste liten, virket situasjonen noe usikker. Reinhardts venner var ikke bedre enn Jobs venner. Nå tvilte de på hele visjonen. «Hvorfor akkurat 100? Er det noe magisk tall?», spurte en. «Nei», svarte Reinhard bestemt, «det er Guds tall.» Ett av hans slagord er: «Når vandringer blir tøff, er det de tøffe som vandrer». Og det gjorde han.

Innen fire uker var syklene betalt, og den underlige hæren hadde begynt sin «invadering» av Soweto. Evangelistene jobbet med iver og glød, og Guds stadfestet ordet. På åtte måneder var målet nådd.

Da skjedde det. Den siste sykkel-evan-

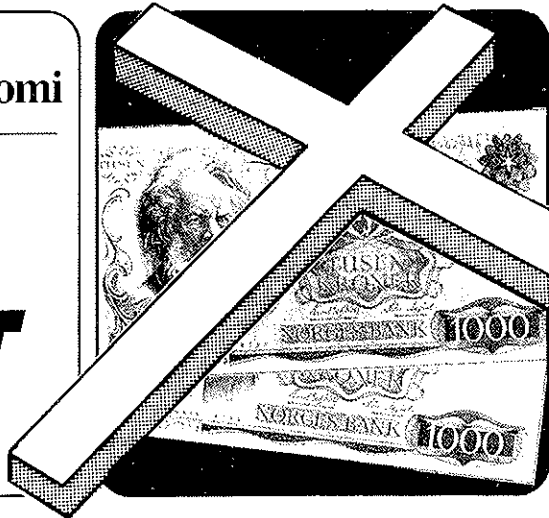
Forts. side 47

Svein V. Korsgården:

Kristenliv og økonomi

RØDT GULT GRØNT

Illustrasjoner: X-ART

Svein V. Korsgården er registrert revisor og med utgangspunkt i Bibelens klare økonomiske prinsipper arbeider han også som kristen økonomisk rådgiver. Sett i lys av Guds Ord deler han her sine personlige erfaringer og opplevelser med oss.

Guds vilje

I mange år av mitt liv var jeg fortvilet over alle konfliktene jeg hadde inne i meg med det å velge rett. Jeg ville så gjerne gjøre Guds vilje, men jeg visste ikke hvordan.

En dag i mitt liv trengte jeg inn på min Far i himmelen og ropte i min nød: «Far, jeg ber av hele mitt hjerte om å få kjenne din vilje i mitt liv og i alle avgjørelser jeg må ta.» Jeg var i virkelig nød og ba intenst og mer alvorlig enn jeg noen gang hadde gjort.

«Du skjønner det, Svein», sa min Far, «det er tre ting du må oppfylle for å kjenne min vilje. Og FORDI DU NÅ OPPRIKTIG BER, SKAL JEG GI DEG SVAR.»

De tre ting

Rom 12,1-2: «For Guds barmhjertighets skyld formaner jeg dere, brødre, til å bære legemet fram som et levende og hellig offer som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste. Og la dere ikke lenger prege av den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til hans behag, det fullkomne.»

Etter ledelse fra Far leste jeg disse versene og ble undervist om følgende:

Framstille

Gud vil iflg. Rom 12,1 at jeg skal ha åndelig gudstjeneste ved å stille meg fram for Ham. «Hva betyr dette, Far?» spurte jeg. «Rekk fram høyre hånden din», sa Han. Og det gjorde jeg. «Hva så?», spurte jeg og var meget spent. «TA OPP BIBELEN», svarte Han. Gud underviste meg om at det å bære meg fram for Ham, først og fremst var å LESE OG GRUNNE PÅ GUDS ORD. Etter denne klare tale bestemte jeg meg for å gjøre dette, hver dag.

Preget av verden

Gud sa til meg at jeg var så logisk, så beregnende. Jeg tenkte menneskelig og fornuftig på alle ting. Jeg lot omstendighetene styre meg - og regnet med at det var Guds vilje.

Gideon i GT la ut ulldotter og ble ledet av tegn på disse. Jeg la også ut «ulldotter» - fornuftsdotter - og prøvde å bli ledet av disse. Men det er ikke slik Gud vil lede oss i den nye pakt. Gud har utøst Den Hellige Ånd over alt kjød. Ånden er iboende hele tiden, ikke periodisk som ofte var tilfelle med profetene i den gamle pakt. Gud vil nå at vi skal kutte ut verdens måte å resonnerer på og i stedet SKIKKE OSS LIKE MED ÅNDEN OG LA OSS LEDE AV ÅNDEN.

Forvandling ved sinnets fornyelse
Gud underviste meg om at jeg selv kunne bestemme om jeg ville la gjenfødelsens under også forvandle min personlighet. Min ånd var født på nytt ved Den Hellige Ånd, men mitt sinn måtte også omvendes. Gud sa til meg: «Ta selv Kristi sinnelag over deg, Svein, bestem deg for det selv - og du vil ha fullkommen praktisk seier i ditt kristenliv, hver dag.»

La oss si det sammen: «JA, FAR, JEG VIL LA MEG FORVANDLE VED Å DRA KRISTI SINNELAG OVER MEG.» Ikke sant at det var godt å få sagt det?

Når disse tre ting ble oppfylt i mitt liv, kunne jeg dømme om hva som var Guds vilje: Det gode, det som er til Hans behag, det fullkomne.

Rødt lys

Da disse tre ting kom på plass i mitt liv, kunne jeg altså DØMME - BEDØMME - KJENNE det rette valget inni meg. Ved å framstille meg, lese, grunne på Guds Ord, ikke skikke meg lik med denne verden samt la Kristi sinnelag forvandle meg, fikk jeg en ny INDRE VISSHET OM HVA SOM VAR RETT.

Hvis Herren vil hindre meg fra ett eller annet, kjenner jeg et stopp-signal inni meg. Det er en hindring, ET RØDT LYS. Da er det Guds vilje at jeg ikke skal gjøre det jeg har spurt Ham om.

GULT

Gult lys

Trafikklyset viser gult både før rødt og før grønt.

Dersom du kjenner usikkerhet og synes alt er vanskelig, du kjenner liksom verken rødt eller grønt lys, da skal du være forsiktig. Du må som oftest komme deg ut av en situasjon eller bråstoppe før det er for sent.

Husk: Skulle du kollidere, er det ikke bare deg det går ut over.

Gult lys er et fare-signal: Vær på vakt, søk trygghet hos Herren Jesus Kristus.

GRØNT

Grønt lys

Grønt lys er deilig. Det gir fred, trygghet og seier. Grønt lys er også innenfor det mål av tro jeg har. Grønt lys er skapende trygghet. Jeg kjenner liksom en myk og god fløyelsaktig følelse i min ånd, et GÅ-PÅ-SIGNAL. Det er den indre visshet, det indre vitnesbyrd om hva som er rett.

Hvis du gjør de tre tingene: Grunner på Guds Ord, kutter ut verdens måte å tenke på og drar Kristi sinnelag over deg, da får du kjenne Guds vilje - det grønne lyset.

RØDT

Det ene firmaet

For noen år siden kom jeg i en meget vanskelig åndelig presset situasjon med et firma jeg eide. De ansatte anklaget meg på forskjellig vis og ville overta firmaet. Firmaet hadde lånt ut penger til to menigheter jeg var glad i - og jeg ville at firmaet skulle drives til Guds ære. Men jeg ga etter for «presset» og overdro firmaet til de ansatte. Etter dette oppsto enda flere problemer, og menighetene fikk straks krav om tilbakebetaling av pengene.

Hvem hadde gjort feil? De ansatte? NEI! Ingen andre enn jeg selv hadde ansvaret. Herren fortalte meg siden at Han hadde gitt meg forvalteransvar ved å la meg eie firmaet. Jeg bestemte selv om jeg ville overdra det eller ikke. Jeg følte usikkerhet (gult lys), men jeg ventet ikke på Herren. Jeg ga bort et forvalteransvar. Jeg gikk på GULT LYS - det ble rødt, og jeg måtte selv bære frukterne.

Siden, da jeg forsto det hele, måtte jeg be Herren om tilgivelse. Men gjennom dette lærte jeg en svært viktig lekse og fikk oppleve at Jesus er en enormt kjærlig venn.

Det andre firmaet

Jeg var revisor for et firma. Det gikk med underskudd og innehaveren spurte om jeg ville ta over firmaet gratis. Han ville til og med gi meg sitt private tilgodehavende i firmaet, gratis.

Dette var smart! Ved å få i gang ny virksomhet i firmaet ville jeg tjene kr. 75 000 netto på underskuddet og 150 000 netto på at innehaveren ga meg sitt private tilgodehavende.

O Boy! tenkte jeg. Dette var en fin mulighet. Jeg prøvde å dytte usikkerheten bort i et hjørne. Jeg visste ikke om «trafikk-lys» på den tiden. Jeg ringte rundt til venner og andre som skulle være eksperter på dette. «Klart du må overta firmaet», sa alle sammen, «tenkt på fortjenesten.» Uroen vokste, men jeg dyttet den bare enda lengre inn i hjørnet. «Alle sa...», tenkte jeg. **DE SA DET OG JEG GJORDE DET.**

Etterpå fikk jeg alle de negative fruktene, bokettersyn og mye annet. Kan jeg skylle på noen? NEI!

Herren hadde advart meg i mitt indre. Han hadde gitt meg en intuisjon om hva som var rett, men jeg hørte ikke på Ham. Jeg hørte bare på alle andre og gikk på RØDT LYS.

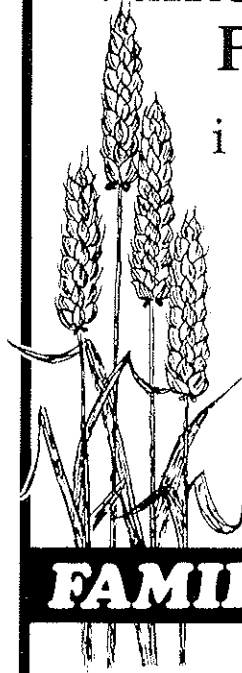
«Tilgi meg, Jesus», måtte jeg be enda en gang.

Vil du?

Hvis du ikke er ute i trafikken, trenger du ikke vite noe om trafikklys. Du behøver ikke vite om rødt, gult eller grønt lys. Bestem deg nå at du vil kjøre ut i tjeneste for Herren. Han vil selv undervise deg om «trafikk-lyset». Dessuten: **SANSENE BLIR OPPØVD VED BRUKEN** (Heb 5,14). §

Välkommen till Allkristen Familjekonferens

i Ljungskile, 15-20 juli

Medverkande: Colin och Caroline Urquhart, Roger Price, J Gunnar Olson, Sven Nilsson, Linda Graaf Bergling, Christopher Alam, Mikael Tellbe, Kicki Nilsson, Elsa Huitfeldt, Jörgen Serholt med musiker, Gunilla Gniste med barn- och dramagrupper.

Tema: Helgen eder... (Jos 3:5)

FAMILJEFESTEN

Dagsprogram: Undervisning i seminarier på för- och eftermiddagarna. Colin Urquhart har specialseminarier för ledare. Särskilda grupper för äldre resp yngre tonår. Drama och barnundervisning i fyra åldersgrupper mellan 4 och 11 år. Stor lovsångs- och festsamling på kvällarna.

Ljungskile, som ligger 7 mil norr om Göteborg, är omgivet av vacker natur och har många fina badplatser runt den havsvik som når ända in i samhället.

*Vill Du veta mer — sänd bara in kupongen till FAMILJEFESTEN
Bräckavägen 36, S-437 00 LINDOME, Sverige.*

Ja tack, sänd inbjudan till:

Namn

Adress

Postadress

HERMON-PARKEN ÅPNER med Fjellgospel 13.-15. juni

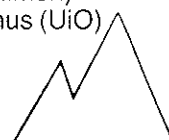
Sangere:

Martin Joseph (England)
Mini-Tvers
Trygve Wikstøl
Jan Honningdal
Anne og Lyder Leithaug
Mercy

Talere:

Leiv O. Holstad
(Marita-filmen)
Alf Magnus (UiO)

Påmelding til:

HERMON
HØYFJELLSSENTER
3577 Hovet
Tlf. 067/88 532

Det spirer og gror

Bibelleksikonet

De mange som har bestilt Illustrert Bibelleksikon gjennom Hvetekornet venter nå med spenning på at første bind skal komme. Arbeidet har tatt lengre tid enn ventet, men forlaget Nordisk Bok melder at de ønsker å gjøre et grundig arbeidet med det første bindet, bl.a. har man fått med en rekke nye bilder fra Israel.

Vi har vært i jevnlig kontakt med Nordisk Bok, og de opplyser at alt materiale til første bind leveres trykkeriet i mars og dermed skulle det være gode muligheter for at første bind blir ferdig i april. Vi håper derfor at alle dere som har bestilt bokverket, vil få første del i april/mai.

Skilsmisse

Et spørsmål for oss er hvordan vi skal behandle annonser på SAMFUNN-siden hvor annonsøren forteller at han eller hun er skilt.

Vi har kommet til at det ikke er rett å sensurere slike annonser. Noen har oppfattet dette som om vi i Hvetekornet «reklamerer» med skilsmisse og gjengifte som en akseptabel praksis for kristne. Dette er selvsagt ikke vår hensikt. Men dersom vi nektet å ta inn annonser hvor det går fram at vedkommende er skilt, ville likevel skilte kunne sette inn en annonse ved å unnlate å nevne den saken. Vi synes det er mer ærlig og kristent å si fra om en slik situasjon fra første stund, ikke minst ovenfor de som evt. kunne tenke seg å svare på slike innlegg.

Det er lett å felle en dom over mennesker som har vært gift, men hva med de som har levd i såkalte samboerforhold, eller kanskje levet sammen med flere personer uten å være gift? Hva med mennesker som ble skilt før de lærte Guds Ord å kjenne, eller de som sitter tilbake etter at ektefellen sviktet og forlot dem?

Vi vil gjerne være med å slå vakt om de moralske normer Herren i sin godhet har gitt oss. Men vi ønsker ikke å kombinere det med en hardhjertet fordømmelse av mennesker som kanskje har gått gjennom prøvelser vi har vært spart for. Vi vil heller ikke fremme en dobbeltmoral på dette området ved at vi oppmuntrer til å skjule skilsmissemessige forhold for å unngå kritikk. Annonsene står på innsenders ansvar, og de som svarer på disse, må også gjøre dette med et personlig ansvar for at en videre kontakt er i harmoni med en god samvittighet og Guds vilje.

Takk

for alle gaver som fortsatt kommer inn i forbindelse med innbetalinger til Hvetekornet. Det er oppmuntrende for oss at dere på denne måten gir uttrykk for at dere setter pris på bladet. Det setter oss i stand til å velsigne andre med de midler dere gir. Som opplyst i denne spalten tidligere vil vi bruke alle gaver som har kommet inn i år til å oppmuntre og støtte pioner-arbeidere i Afrika, hvor det nå er kraftige vekkelser. Skulle det også være noen som gjerne vil holde Hvetekornet, men ikke har råd, så skriv og si ifra. Vi vil gi deg et års gave-abonnement for på den måten å være med og velsigne deg i en vanskelig økonomisk situasjon. ☺

Helga Dagsland

GULL OG GRUS

er mer enn en samling betraktninger til ettertanke og meditasjon, - her er også formidling av opplevelser, innlevelse i situasjoner og samtidig medlevelse for mennesker som trenger trøst og oppmuntring.

Hft. kr 79,-

ANSGAR FORLAG Tlf. (02) 20 85 18
Møllergaten 26 - Oslo 1

Du kan ennå få:

- * kr. 800,- i rabatter
- * Betale kr. 100,- pr. mnd. uten avbetalingstillegg
- * Det store Bibelkartet
- * Et års abonnement på Hvetekornet

Dersom du bestiller nå

Ring 033-44 726

for nærmere opplysninger om

Illustrert Bibel-leksikon.

Nordens største, rimeligste og mest omfattende verk om Bibelen.

RHEMA VIDEO

TROSUNDERVISNING PÅ SITT BESTE!

Kenneth Copeland
Jerry Savelle
Ray McCauley
Reinhart Bonnke
med flere.....

POSTBOKS 104
VEITVEIT
0518 OSLO 5

Skriv etter katalog!

Det spirer og gror

Gjenoppbyggelsens tider

Jeg tror at Gud i de neste 10 årene vil gjøre dramatiske ting for å gjenopprette sin menighet. Dette er tiden for «gjenoppbyggelse av alle ting» som det blir profetert om i Apg 3,19-21. Kristus skal ikke komme tilbake for å hente en svak, splittet, utslått menighet. Han skal komme tilbake til en en pulserende, triumferende menighet som er forenet i kjærlighet, som tilber i Ånd og sannhet og som lever ut Jesu liv.

Mens Herren er i ferd med å gjennomføre dette restaureringsarbeidet, vil mørkets krefter sette seg rasende til motverge. Etablerte religiøse strukturer vil bli rystet, for Herren må rykke opp og rive ned, ødelegge og bryte ned før Han kan plante og bygge opp (Jer 1,10). Kirkesamfunnene vil ikke forsvinne, men dyrkingen av skillene vil blekne, og Herren vil føre troende av alle bakgrunner sammen i en frydefull, åndelig enhet.

Den gjenoppbyggede menigheten vil forkynde at Guds rike er her, ikke bare i ord, men med bevis av Ånd og kraft (2 Kor 2,4; 4,20). Mennesker vil komme til Kristus i hundretusentall når den virkelige Jesus blir løftet opp og Hans nærvær blir gjort synlig «ved kraften i tegn og under, i Den Hellige Ånds kraft» (Rom 15,19).

Denne gjenoppbyggelsen vil kanskje ikke bli fullført i løpet av neste tiår, men den har allerede begynt, og jeg tror vi vil få se den gå fram med en enorm styrke i de neste 10 årene.

James Robison til Charisma

Det umulige

Alfred Lorenzen, pastor i en pinsemenighet i København, beskriver sin inntreden i den karismatiske fornyelsen ved å fortelle om sin forsamling, som var en svært konservativ og tørt pinseforamling. - Men, sa Lorenzen med et glimt i øyet, Gud liker å gjøre det umulige! Alt forandres i kraft av Den Hellige Ånd. Uten Den Hellige Ånd kan vi ikke gjøre noen ting. Gjennom fornyelsen ved Den Hellige Ånd vil Gud skape nye ting gjennom oss. Gud talte og det ble til! På samme måte vil Han i dag skape nye ting gjennom våre ord.

HERMON
HØYFJELLSSENTER

3577 Hovet
Tlf. 067/88 532

Vi ønsker velkommen til fjells enkeltpersoner - grupper. Turprogram, fiske, svømmebasseng, boblebad, sauna. Dusj & toalett på alle rom og hytter.

Andakt hver dag.

Meget gunstige priser.

KILDEDAGER -86

VELKOMMEN TIL ÅRETS «FOURSQUARE» KONFERANSE 8.-11. MAI 1986 I LANGESUND

TEMA: Evangelisering og menighetsvekst
DELTAKERE: Mitch Belobaba, USA (Tilsynsmann for Foursquare Europa og Afrika) Viggo Wilhelmsen, Vilhelm Langemyr, Greg og Inger Bretz, John Henry Nøsen, Erik Jensen, Per Christian Østeby, Dan og Lynda Scott, Steve og Leslye Ranck. Forbønns møter for Norge og Skandinavia, Seminarer om evangelisering, menighetsplanting og kirkevekst. Inspirasjonsmøter om kvelden. Informasjon om den lidende kirke i Øst-Europa.

ARRANGØR:

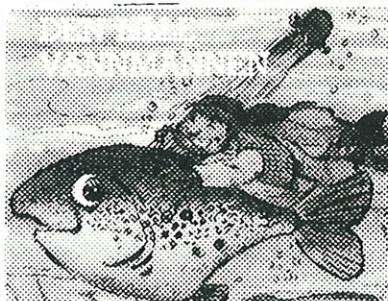
THE INTERNATIONAL CHURCH OF THE
FOURSQUARE GOSPEL.

Overnattingsmuligheter på Langesund Bad. Enkeltrom kr. 175,- - 200,-. Dobbeltrom kr. 250,- - 350,-. Alle priser pr. døgn inkl. frokost. Siste påmeldingsfrist 29. april. Påmelding til menigheten.

Nærmere opplysninger: Skriv eller ring til
Menigheten Livets Vann, Nesjarveien 1, 3960 Stathelle
Tlf. 035/62 110

Offried Preussler

DEN LILLE VANMANNEN

Boken har vunnet den tyske «Spesialprisen» for tekst og tegninger. Preusslers bøker har hittil kommet i 6 MILLIONER eksemplarer på tysk, og foreligger i mer enn 140 oversettelser.

Innb. kr 89,-

ANSGAR Tlf (02) 20 85 18

Lærebok nr. 1 i sjelesorg av
Nordens fremste sjelesørger!

ERIK EWALDS:

FRI
FRISK
FRIMODIG

«Boken er ikke bare gjennomtenkt - men også gjennomlevd.»

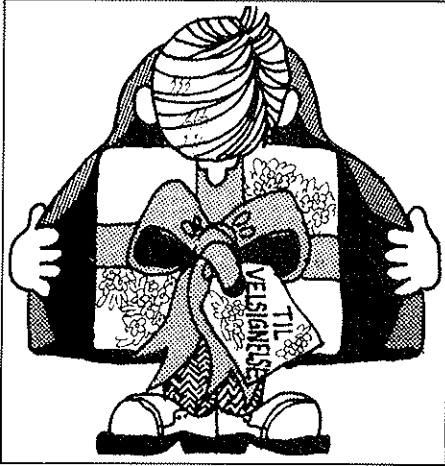
Per Frick Høydahl, rektor for
Sjelesorginstituttet ved Modum
Bads Nervesanatorium.

« -Et av de viktigste bidragene
til nyere sjelesorglitteratur - »

Sverre Stoltenberg, tidl. leder av
Kirkens SOS i Oslo - nå sykehusprest ved Lovisenberg Sykehus.

Innb. kr 139,-

ANSGAR Tlf (02) 20 85 18

I mange situasjoner kommer riktig vektlegging på de åndelige gavene til å bety en fundamental nytenkning når det gjelder menighetens struktur.

En gavestrukturert menighet

Howard Snyder har i bøker, foredrag og artikler tatt opp dette emnet. Han sier: «En vektlegging på de åndelige gavene betyr en menighetsstruktur som er dynamisk, vekselvirkende og organisk. Menigheten fungerer på en fundamentalt annerledes måte enn de religiøse og verdslige organisasjoner gjør. Menigheten har en utforming som gjør at den fungerer etter de åndelige gavene. Den må ikke hente sitt mønster fra industri, skoler eller fra statlige myndigheter. Den henter sin modell fra Bibelens billedspråk. Til billedspråket hører begrepet Kristi legeme.»

Kristi legeme er et uttrykk for livsfelleskap i Kristus Jesus. Alle de som gjennom den nye fødsel har smakt Kristi oppstandelsesliv, er innlemmet i kroppen. Kroppstanken betoner også forening under ett lederskap - Kristus som Hode og Herre. Det som binder oss sammen, er lydigheten og lojaliteten til Han som er Herre. Derfor ligger det så mye i bekjennelsen «Kristus er Herre».

Men gavetanken gir oss en enda dypere betydning av Kristi legeme. Kroppen uttrykker seg i et samspill mellom de ulike delene som har ulike funksjoner og gaver. Menighetens struktur er organisk og handler om samspillet mellom gaver og tjenester.

Menigheten som en organisme er bygd på personlige forbindelser mellom lemmer. Kroppen føyes sammen og holdes sammen av hvert bånd (Ef 4,16). Hva er et bånd i Kristi legeme? Et lem er et medlem. Men et bånd er forbindelsen mellom to medlemmer. Det er den kjærlighet og lojalitet som binder oss sammen som uskillelige brødre og søstre. Men et bånd er også samspillet mellom gavene hos to lemmer på legemet.

Å kjenne hverandre etter ånden

Hva innebærer det å kjenne hverandre etter ånden? Paulus sier: «Så kjenner vi

ikke lenger noen bare slik mennesker gjør. Og har vi kjent Kristus slik, gjør vi det ikke lenger» (2 Kor 5,16). Paulus hadde ikke lært Jesus å kjenne i Hans jordiske legeme, og derfor hadde han ikke noe bilde av Jesus som menneske. Han kjente Jesus som den herliggjorte Kristus. Men han hadde også valgt å ikke kjenne mennesker etter deres synlige utseende og kroppslige framtrede. Han kjente dem etter ånden, etter deres gjenedte tilstand i den nye skapningen.

Rent konkret betyr det for oss at vi ikke lenger kjenner folk på en ytre måte som snekker Persen, bankmann Olsen, arkitekt Eriksen eller rektor Johansen. I menigheten kjenner vi dem etter ånden som hyrden, læreren, han som tar seg av de hjelpeløse og hun som har en lovsangstjeneste. Når vi tjener Herren sammen, oppmuntrer vi hverandre til å bruke gavene, vi viser til hverandres tjenester og vi gir rom for de andres åndelige gaver. Når vi når fram til slike relasjoner som er bygd på en bevissthet om gavene, kan vi begynne å røre oss som Kristi legeme for å utføre Hans oppdrag.

Rett menighetsmønster

Vi har sett på hverandre etter et mønster som vi har fått fra organisasjonsverdenen i stedet for fra kroppstenkningen. Når vi har snakket om tjenester i menigheten, har det vært ordfører, kasserer, sekretær, styremedlem, dirigent, korleder, studieleder og ungdomsleder. Om vi bare kjenner hverandre på den måten, kjenner vi hverandre etter kjødet. Å kjenne hverandre etter ånden er å vite hvilke åndelige gaver og tjenester Herren har gitt hver enkelt; at dirigenten har en prestatetjeneste med tilbedelse og lovsang, og at styremedlemmet har en gave til å administrere i Ånden.

Gud gi at biskoper og menighetsledere var apostler, at prestene var hyrder og

lærere og at distriktslederne hadde profett-tjeneste. Jeg mener ikke at vi skal forandre på titlene, men at vi skal begynne å bevege oss i Ånden på et dypere plan enn det som gjelder titler, slik at alle kristne skal kunne være Kristi legeme i funksjon i ordets dypeste betydning.

Sven Nilsson sier i et intervju i *Hemmets Vän*: «Jeg tror det er viktig at man skiller mellom tjenester som har en karismatisk funksjon, og tjenester som har en mer formell, foreningsmessig funksjon. Gjennom hele 1900-tallet har vi vært offer for en utvikling som har gjort at menigheten mer og mer har blitt preget av et foreningsmessig mønster. I det foreningsmessige mønsteret har det oppstått et skille mellom det lederskap som velges av mennesker, og det som er anerkjent av Gud. Forskjellen er blitt mer og mer markert etter hvert som menigheten har utviklet seg i et foreningsmessig mønster. Tjenestene i menighetens ledelse er blitt mer og mer oppfattet som styrefunksjoner. De som står i de tjenestene, har også gått inn i rollen som medlemmer i et styre. Ved å ta stilling til spørsmål på et styremøte og medvirke til beslutninger om hvordan menigheten skal arbeide, mener de å ha fylt sin oppgave.

Den formen for lederskap og tjeneste kommer ikke til å være tilstrekkelig i 80-årene. Lederskapet må igjen prøve sin oppgave og tjeneste. Det ligger ingen fordømmelse eller kritikk i dette, men det er for deres eget beste. De kan ikke orke å stå i en funksjon som de ikke har åndelig utrustning til. Det innebærer ikke at de ikke har nådegaver, det er bare det at de kanskje ikke har gaver på det området de står i dag. Å komme på riktig plass medfører en frigjøring for alle.»

Metoder eller gaver?

Når menighetens visjon ikke er innrettet mot åndelige gaver, pleier den i stedet å

være innrettet på program. I stedet for å spørre: «Hvilke gaver har vi og hvordan skal vi bruke disse for å møte behovene i menigheten?», spør man: «Hvilket godt virkeopplegg skal vi gå inn for for å få folk til å komme på møtene?» Dersom man begynner med program og metoder, er det stor risiko for at man tvinger folk inn i oppgaver som de ikke har kall eller utrustning til.

De gaver som finnes i menigheten bestemmer på hvilken måte man skal arbeide. Dersom det viser seg at menigheten har mange personer med kall og gaver til sang og musikk, skal man gi rom for det, slik at gavene kan utvikles og komme i bruk. Om det viser seg at mange medlemmer har gaver innen sjelesorgens område, skal menighetens evangelisering være innrettet på sjelesorg.

Dette innebærer at menighetene kommer til å bli ulike. Hver menighet skal utvikle sine spesielle gaver og på den måten utvikle sin spesielle personlighet. Dermed får hver menighet anledning til å gjøre en unik innsats i samfunnet. Dersom evangeliseringen ikke fungerer i menigheten, kommer den ikke i gang ved at man annonserer en møteserie og tilkaller en evangelist fra et annet sted. Vi kan møte et behov i menigheten ved kunstige vitamininnsprøytinger, men vi kan også møte det på en naturlig måte som i lengden kommer til å oppbygge menigheten på en sterkere og mer varig måte. Dette skjer ved å oppdage evangelistgavene blant medlemmene i menigheten, skille ut, velsigne og bruke dem ved at det blir gitt rom for dem.

Jer 30,21 sier: «Deres høvding skal være en av deres egne, deres hersker skal utgå fra dem selv». Dette var et løfte til Israel da Herren lovet å opprette Jakobs falne hytte og forbarme seg over hans boliger. Løftet innebar at lederskapet skulle vokse fram fra dem selv. En av de beste attester en voksende menighet kan få, er at den ikke behøver å kalle til seg en pastor og en evangelist utenfra, men at den i stedet fostrer fram og utvikler gavene hos medlemmene slik at de kan fylle alle de funksjoner det er behov for.

Teamarbeid og menighetens struktur

Bevisstgjøring når det gjelder gavene legger en logisk grunn for teamarbeidet. Når jeg kjenner mine gaver, kjenner jeg også min begrensning og jeg kjenner behovet for å tjene Gud sammen med personer som har kompletterende gaver.

Paulus arbeidet for det meste i team. På den første misjonsreisen bestod teamet av tre personer, Paulus, Barnabas og Johannes Markus. Den sistnevnte forlot teamet i Pamfylia. På den andre misjonsreisen bestod teamet av Paulus, Silas, Timoteus og Lukas (Apg 15,40; 16,1-3,10). Da menigheten i Korint ble grunnlagt, var det fem som tjente sammen i teamet: Paulus, Akvillas og Priskilla, Silas og Timoteus (Apg

18,1-5). Da brevet til kolosserne ble skrevet fra Roma, arbeidet følgende gruppe sammen med Paulus: Markus, Jesus-Justus, Lukas, Epafros og Demas.

I Det gamle testamentet finner vi også team: Daniel og hans bønnevenner, Sadrak, Mesak og Abednego. Serubabel, ypperstepresten Josva og profetene Haggai, Sakarja og Esra var et vel sammensatt team. Serubabel var statholder, leder og administrator, Josva prest og dessuten inngikk det i teamet to profeter og en som var bibellærer og forbeder. Moses hadde sitt team: Aron og Hur, Jetro administratoren og Mirjam lovsangslederen.

For at alles gaver skal komme i funksjon i en menighet, må menigheten bestå av mange smågrupper, funksjonsgrupper og team i ulike former. Den gavestrukturerte menigheten består av flere team: Pastorteam, eldsteteam, evangeliseringsteam, sjelesorgsteam, lederteam for bønnegrupper, lederteam for ungdomsarbeidet, lederteam for sangkor osv.

Det er utenkelig at alles gaver skal fun-

gere i ett eneste møte, der alle kan få rom i et ferdiglaget program. Teamtanken er noe som må komme i menigheten fordi det passer sammen med kroppsstrukturen. Kroppens lemmer er plassert i samarbeidende grupper, men alle gruppene er samordnet i forhold til hverandre gjennom nervesystemet der de får impulser fra hodet. De fem fingrene på hånden er et slikt team. Øyne, ører, nese og tunge er et annet slikt team. Menigheten, som er Kristi legeme, må finne arbeidsformer som så langt det er mulig minner om kroppens arbeidsformer.

Behovet for å oppdage gaver er bare til stede når mennesker skal samarbeide. De som kommer til å ha det vanskeligst med å forstå budskapet i denne artikkelen, er de som lever i menigheten og tjener Herren uten å ha noe dypere fellesskap med andre mennesker. Behovet for å definere sin tjeneste blir ikke aktuelt om man ikke er i en situasjon der det er nødvendig å definere sin tjeneste og sin oppgave i forhold til andre mennesker. ☺

Oversatt av Anne Hove Sunnarvik

De nye journalistene

Politiske redaktører
Økonomiske eksperter
Utenrikskorrespondenter og analytikere
Kulturredaktører
Familieredaktører

De nye journalistene vil kunne arbeide for kristen tankegang og mot marxismen og andre totalitære ideologier. De vil kunne arbeide for bedre forretningsklima og mot et nærgående og diktatorisk offentlig byråkrati. Gjennom sin utdanning ved Nordisk Journalisthøgskole (N.J.H.) vil de i sine framtidige stillinger effektivt kunne forsvare sannhet og rett.
Magisterekamen i journalistikk

N.J.H. tilbyr en treårig akademisk utdanning i følgende hovedemner: massemediakunnskap, religion, økonomi og statsvitenskap. Send navn, adresse og telefonnummer til:

NORDISKA JOURNALISTHÖGSKOLAN

Box 84, 565 00 MULLSJÖ, SVERIGE. Tel. 095/46 392 11400

★ HVETE-KRYSS ★

Skriv løsningen (alle ordene i de mørke rutene!) på et ark, samt navn og adresse, og send det til HVETEKRYSS, 3840 Seljord. NB! Unødvendig å klippe ut kryssordet! Frist: 1 mnd. Premier: Ønske-kassetter.

Løsning på HVETEKRYSS nr. 2/86
John Wimber: Gi deg totalt og helt til Herren.
Vinnere:
Else-Marie Madsen, Stavern
Nils Petter Enstad, Askim

		S		L	
NR. 2	G	I	D	E	G
	I	N	D	A	T
	D	R	A		O
J	M	A	I	N	A
S	O	L	A	G	A
H	A	R		S	O
A	N	S	G	A	R
	T	N	H	A	R
C	W	S	S	E	N
L	I	M	T	B	L
M	A	O	L	T	U
B	I	L	L	Y	N
B	E	L	T	E	R
R	E	F	I	N	N
I		H	L	O	N
N	E	R	R	E	H
I	S	A	I	R	A
	K	A	R	E	L

NORGE FOR JESUS

Vil DU være med å bringe ut de GODE NYHETER til Norges befolkning? Ved å bruke bøker, kassetter etc., kan DU bli en spredder av GODE NYHETER. Det er i dag tusenvis av mennesker i Norge som lengter etter å få høre de gode nyheter som DU kan fortelle de.

Vi har laget en katalog over evangeliseringsmateriell som kan brukes i arbeidet, og gjennom evangeliseringen får du en helt spesiell mulighet til å være med å bringe GODE NYHETER:

Skriv eller ring i dag til

Evangeliserings-
SENTRALEN

Postboks 395
5001 BERGEN
Tlf. 05-23 56 18 hele døgnet

EN GOD INVESTERING!

ET abonnement på Hvetekornet
– holder deg inspirert og informert
– hver måned hele året.

La oss plyndre helvete
Forts. fra side 37

gelisten hadde knapt tråkket seg ut av byen da nyheten kom: «Soweto står i flammer». Dette var i juni 1976. Store opptøyer hadde brutt ut, og gatene var omgjort til blodige slagmarker. Nå forstod Reinhard hvorfor 100 sykler hadde vært nødvendig. Med færre kunne de aldri ha fullført jobben. Om han hadde firet en tomme, ville Guds plan for Soweto aldri blitt oppfylt.

Masseevangelisering og millionprosjekt

Reinhard hadde smakt førstegrøden av masseevangelisering, og han likte den. Fra nå av ble skarene mer og mer en dominerende faktor i hans tjeneste.

I årene som fulgte var han fulltidsengasjert i møtekampanjer, til å begynne med utendørs. Men også i Arika er værforholdene ustabile, og behovet for et telt meldte seg snart. En teltkirke med 10 000 sitteplasser ble anskaffet. Med seg i teamet hadde Bonnke bl.a. en sørafrikansk pastor med en spesiell nådegave til å formidle guddommelig helbredelse. Sammen fylte de snart teltets 10 000 sitteplasser.

Overgitt til Guds ledelse gikk Reinhard i 1982 til anskaffelse av et nytt telt som rommet 34 000. Med det som trengtes for å frakte og reise det, kom den mobile katedralen snart opp i fem millioner Rand. (Etter dagens kurs ca. 17 millioner kroner.)

Det finansielle aspektet ved Bonnkes tjeneste er naturlig nok gjenstand for en viss nysgjerrighet. Hvordan kan en mann gjennomføre slike millionprosjekter basert kun på frivillige gaver? En del spør seg jo da hvorvidt gavene er «frivillige»... Det finnes jo dem som aldri overlater kollektalen til «tilfeldigheter».

Når Bonnke kaller fram syndere, er han ikke forsiktig i vendingene. Han appellerer til både vilje og følelser, uten å unnskyldes seg for det. Når han samler inn kollekten, er han derimot svært forsiktig. Som han selv uttrykker det: «Jeg ber ikke mennesker om penger, jeg ber Gud om dem. Og jeg vet at når Gud har bestilt noe, så kan Han gjøre opp for seg.»

En annen pastor beskrev det slik: «Når jeg hører Bonnke preke, klør hendene mine etter å gi. Når jeg hører andre preke, har jeg ofte lyst å be om kreditt.»

Menneskedyrkelse

Den største faren for en mann som Reinhard Bonnke er en han nok må leve med til han møter sin Herre. Stolthet er blitt garnet for mange Guds menn når veimennende støttepartnere i suksessens solskinn nærmest har dyrket dem. Når vi stiller mennesker opp på en pødestall, er det lett å bli skuffet når tiden viser at de ikke er fullkomne. Det som har holdt Bonnkes kurs stø mellom hovmotets mange skjær, er selvfølgelig først og fremst hans personlige hengivenhet til Gud. Men i hans ydmyke og

GUDS VISJON FOR DEG

Vil du leve i Guds plan og vilje?
Vil du satse 100% på Jesus og leve et hellig og innviet liv for Herren?

DA ER DENNE SKOLEN SVARET FOR DEG!

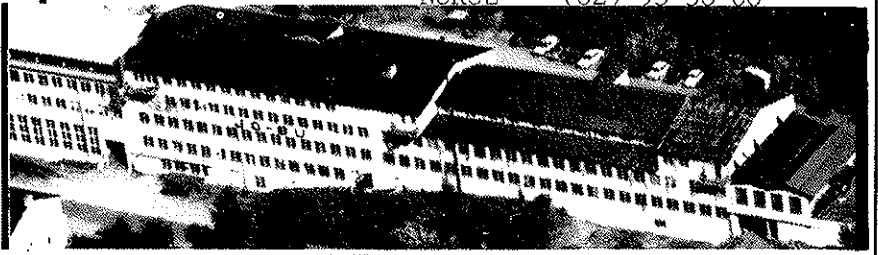
Skolens mål er å gjøre studentene til maksimale kristne. Bringe dem ut i personlig befrielse og utruste dem til pionerarbeid i Norden og verden forøvrig.

FASTE LÆRERE: Berit og Jan Hanvold, Cecilie og John Croissant og Tom Arild Fjeld.
Skolen har dessuten gjestelærere fra hele verden.

Skoleåret 86/87 starter 1. September.

Ta kontakt med oss for skolebrosjyre og påmelding.

Ny Visjon Bibelskole, Boks 159, 1441 DRØBAK
NORGE (02) 93 38 60

medlidende sinnelag, kombinert med hans ærlige og vittige tunge, ligger et forsvar mot selvhøytidelighet. Likevel - Reinhard Bonnke kjemper for å bli omtalt og ansett som den han vil være, «en tjener for den store Gud».

I sitt blad, *Revival report*, står han i hvert nummer fram og rapporterer i tradisjonell stil om hvordan Gud har brukt ham i ulike møtekampanjer. Av høydepunkter i hans tjeneste i 1985 kan nevnes kampanjen i Nigeria hvor 200 000 møtte fram. I Zaire samlet han 70 000 i Lubumbashi, i Zambia ble tusener høstet inn i Guds rike, og i Ghanas hovedstad Accra begynte møtene med 20 000 og avsluttet med en tilhørerskare på 120 000. I påsken talte han til en fullpakket Royal Albert Hall i London, og han blir stadig oftere brukt som konferansetaler rundt om i verden.

I tiden 21.-27. april i år arrangerer hans organisasjon en stor konferanse, kalt FIRE (ild), i Zimbabwes hovedstad Harare. Hvetekornets redaktør vil sammen med flere andre norske forkynnere være med blant de 4500 delegatene. Vi vil siden få førstehånds-rapporter fra denne konferansen om Bonnke og andre tjenester som står

sentralt i dagens kraftige vekkelse over Afrika. Under konferansen skal også det store teltet gjeninnvies. Det har vært ute av bruk ett års tid etter at en orkan flerret opp teltdukene. Hver kveld vil det holdes vekselmøter i teltet, mens den lukkede konferansen på dagtid har som mål å tenne afrikanske evangelister i brann og inspirere dem til innhøstningsarbeid.

Reinhard Bonnke proklamerer sitt kall og sin visjon med en evangelists trosfrimodighet: «Afrika skal bli frelst!» - et rop han tror vil gi ekko fra Cape Town til Cairo. Det er denne tro og pågående kampinnstilling som har gitt Bonnke ord på seg for å være evangelisten som «jager djevelen ut av Afrika». Han vet at han på mange måter er et ringe og ufullkomment redskap. Derfor har han lurt mye på hvorfor Gud valgte å bruke ham. Hvorfor vet heller ikke vi, men vi vet at Herren bruker ham, og det priser vi Gud for. 🙏

Reportasjer fra Bonnkes teltmøter kommer i vårt store sommernummer juli/aug.

SAMFUNN

En kontaktmulighet

På denne siden gir vi en mulighet for de som av ulike grunner ønsket kontakt med tros-søsken, til å gi seg til kjenne. Det kan være enkeltpersoner som søker kontakt med en bønnegruppe i det området en bor, eller en virksomhet som søker **kontakt med forkynnere**. Du kan ha noe **til salgs eller leie** osv. Andre ønsker **troende til en arbeidsplass**, noen har et **bønne-erme** mens andre ønsker **brevkontakter**. Vi håper at denne spalten kan være med å gi kontakt og samfunn utfra de forskjellige behov som er til stede. Har du noe på hjertet du tror andre søsken i Herren kan hjelpe med eller bli hjulpet av, så skriv til denne spalten.

Retningslinjer

For å sikre seriøse innlegg, vil ta en rimelig **forskuddsbetaling** for inntrykk i denne spalten. Prisen er kr. 1,20 pr. ord, inkl. evt. bil. mrk., (dvs. 1 kr pluss 20 % moms). Undertegn helst med navn og adresse – det gir flest svar. Om du ønsker det, kan du undertegne med Bil.mrk.

Dere som svarer på Bil.mrk.-annonser, legger svaret i en frankert, uadressert konvolutt og sender den til Hvetekornet med beskjed om hvilken Bil.mrk.-annonse det gjelder. Vi adresserer så konvolutten slik at den når rette vedkommende.

Til en mann

Hvor er du kristne gutt/mann mellom 25 og 35 som vil skrive? Jeg er en jente/kvinne på 31 år, 173 cm. høy, med mange interesser. Er glad i kristen rock, men Jesus først av alt.
Bil.mrk.: «10-86, Østlending»

Truande ungar

på Vestlandet, 67 år, middels høy, ynskjer kontakt med kristen kvinne 55-60 åra, mid-dels høy. Gjerne bibel- og bønnesjel.
Bil.mrk.: «Jesus er livet»

Kristen gutt, 21 år, ønsker **brevkontakt** med gutter og jenter.

Jan Erik Høyås
Edvard Griegsgt. 5
3190 HORTEN

Kristen jente på 23 år **ønsker leilighet** i Bergen.

Tlf. 05-311404, Anita

Kristen gutt

på 30 år søker kontakt med kristen jente i passende alder. Jeg er 180 cm høy og blond.
Bil.mrk.: «12-86 Sør-Norge»

Agronom søker gårdsarbeid i kristent miljø, gjerne bo-kollektiv.
Bil.mrk.: «13-86 Agronom»

Til en kristen mann

i alderen 28-40 år. Kristen jente, passert 30, savner en å dele tilværelsen med, en å tjene Herren i lag med...

Jesus har reddet meg fra en mørk og håpløs tilværelse og gitt meg både mål og mening med livet. Derfor er jeg opptatt av å representere ham i hverdagen, spesielt blant «de som ikke får det til», så de kan få tak i det jeg har fått.

Håper du har hjertelag for andre og ønsker å leve radikalt for Jesus?! Jeg er troende døpt. Er utadvendt og by-menneske. Skulle dette falle i smak og skulle du savne ei å gi trygghet og varme til, så ta kontakt og skriv noen ord.

Bil.mrk.: «14-86 Gjerne foto»

Fotoapparater til salgs.

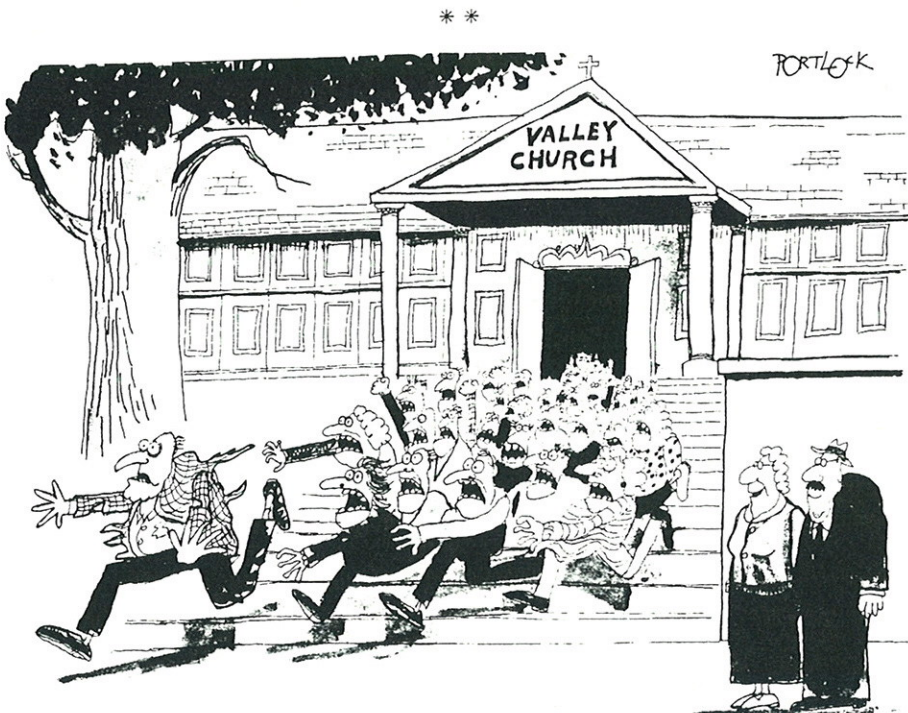
Vi har fire nesten nye kompakte autofokuskameraer til salgs. Alle er helautomatiske kameraer som er så kompakte at man kan ha dem i lommen, men de tar likevel gode bilder. Alle har innebygget blitz og medfølgende bruksanvisning. For kresne amatør-fotografer eller for deg som vil ta bilder for bruk i pressen.

Canon MC kr. 1.500,-
(koster ny kr. 2.495)

Yashica T Ad og 2 stk. Pentax PL 35
kr. 1.200 pr. stk. (disse koster nye 1.795,-)
Kontakt **Hvetekornets redaksjon** på telf. 033-44726.

Benytt kontakt spalten

Denne side er åpen for alle som av en eller annen grunn ønsker kontakt med andre kristne. Du kan ønske åndelig eller menneskelig samfunn, ha noe du vil selge, kjøpe eller leie osv. Vi forbeholder oss retten til å redigere disse annonsene.

De har besøk av en forkynner som har spesialisert seg på rystende endetidsprekener.

Lettleste, dramatiske biografier

HERMON
FORLAG

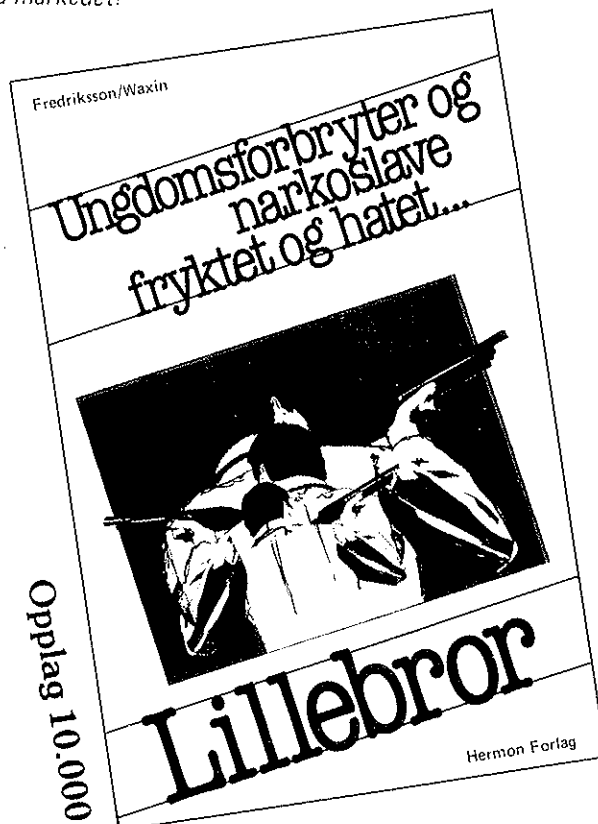
Opplag 10.000

Israel Narvaez/Darla Milne: *SISTE SJANSE*. Kr. 30.-.

Leiv Holstad uttaler: Dette er den utrolige fortsettelsen på bestselgeren, »Bandlederen Nicky Cruz».

Fyll, narkotika, gjengslagsmål og knivstikking var en del av Israels hverdag. Et kort »sidesprang» til kristendommen ente i en katastrofe og i bitter skuffelse. En hevnaaksjon mot en rivaliserende gjeng endte med mord. Tatt på fersk gjerning var ikke veien lang til dømstol og fengsel. I det beryktede Great Meadows statsfengsel var livet enda tøffere enn i New York Citys asfaltjungle. Ville han overleve? Ville han bli sinnssyk som så mange andre? Kunne han noensinne finne veien tilbake til samfunnet, og Gud?

Gå ikke glipp av denne nervepirrende sanne historie! Hermon Forlag har idag noen av de beste spennings/evangeliseringsbøker på markedet!

Opplag 10.000

Fredriksson/Waxin

Ungdomsforbryter og
narkoslave
fryktet og hatet...

Lillebror

Hermon Forlag

Fredriksson/Waxin: *LILLEBROR*. Kr. 29.-.

Stig »Lillebror» Fredriksson var et velkjent navn i Stockolms underverden i begynnelsen av 1970-tallet. Alt i femtenårs-alderen ble han kastet ut hjemmefra, og begynte en tilsynelatende endeløs vandring mellom barnevernsanstalter og fengsler. Alkohol og narkotika kom inn i bildet, og snart var Lillebror en slave av stoffene. Et håpløst tilfelle? Dette er den spennende fortellingen, full av dramatik, om Lillebror vei til friheten. En uvanlig nærgående skildring av et menneskeliv på bunnen av samfunnet, som også viser at det er mulig å bli fri. Dessuten er boken 100% sann!

Arving til Colgate/Palmolive-imperiet
kidnappet. Vil hun overleve?

Opplag 10.000

Dr. Petti Wagner: *MYRDET ARVING...* Kr. 38.-.
Myrdet arving... levende vitne er historien om en av verdens mest bemerkelsesverdige kvinner. På tross av sin velstående bakgrunn tjente hun selv til livets opphold og til skolegang. Hun ble millionær - i dollar - mens hun ennå var i tenårene. Alt virket rosenrødt inntil noen av hennes medarbeidere sammen-swerget seg for å tilegne seg millionene - uansett hva det ville koste. Ville hun overleve?

NY-TID bevegelsen bruker regnbuen for å beskrive opprettelsen av regnbuebroen mellom mennesket og Lucifer, som de sier er den høyeste sjel. For første gang i historien finnes en levedyktig bevegelse - NY TID bevegelsen som virkelig står for alle Bibelens kjennetegn på antikrist og den politiske bevegelse som vil bringe ham inn på verdens-scenen. Cumbeys beviser at antikrists framtrede kan være en virkelig hendelse i vår umiddelbare framtid. Et utall organisasjoner arbeider for å innsette VERDENS-HÆRSKEREN. De er villige til å utrydde 2 milliarder kristne og jøder for å nå sitt mål. Avsløringen har ført til mordtrusler mot forfatteren, LES DENNE BOKEN!
Norsk forord ved pastor Oddvar Tegnander.

DU FÅR DEN I BOKHANDELEN
— eller direkte fra Hermon Forlag,
Ordretelefon: 067-88 560,
3577 HOVET

DECATREND

2

**TRENDER
I TIDEN**

**Verdensvid
karismatisk vekkelse**

Tekst: Vinson Synan
Tegning: Birgitta Yavari Elan

Utviklingen på verdensbasis det siste tiåret peker i retning av spennende tider framover. Den karismatiske vekkelsens flamme, som Ånden har tent, sprer seg fortsatt til nye områder rundt om på kloden.

Fra denne spede begynnelse har Åndens ild spredt seg utover verden og blitt et av de «klassiske valg» for kristne. Hvor stor bevegelsen er blitt kan en se av disse statistikkene:

Klassiske pinsevenner...58.999.900
Uavhengige, nasjonale pinseretninger...38.000.000
Karismatikere...15.909.700
Totalt ...112.909.600

De «klassiske pinsevennene» inkluderer de opprinnelige pinsevennforsamlingene i USA, som Pentecostal Holiness Church, Assemblies of God, Church of God (Cleveland, Tennessee), Church of

av Åndens fylde.

Tallenes tale

Tendensene i medlemstall-utviklingen varierer svært mellom de forskjellige kristne hovedretningene. For eksempel har «de liberale kirkesamfunn i midten» opplevd synkende medlemskap. På den andre siden har konservative, evangeliske kirkesamfunn hatt en overraskende vekst. Den romersk katolske kirken har vokst over hele verden, mens prosenten av protestanter har gått nedover.

Mange slike trender ble omtalt av David Barrett i hans *World Christian Encyclo-*

dia. Denne boken gir de mest nøyaktige og omfattende opplysninger om alle religioner i verden som noen gang er utarbeidet. Blant de viktige fakta Barrett dokumenterer er:

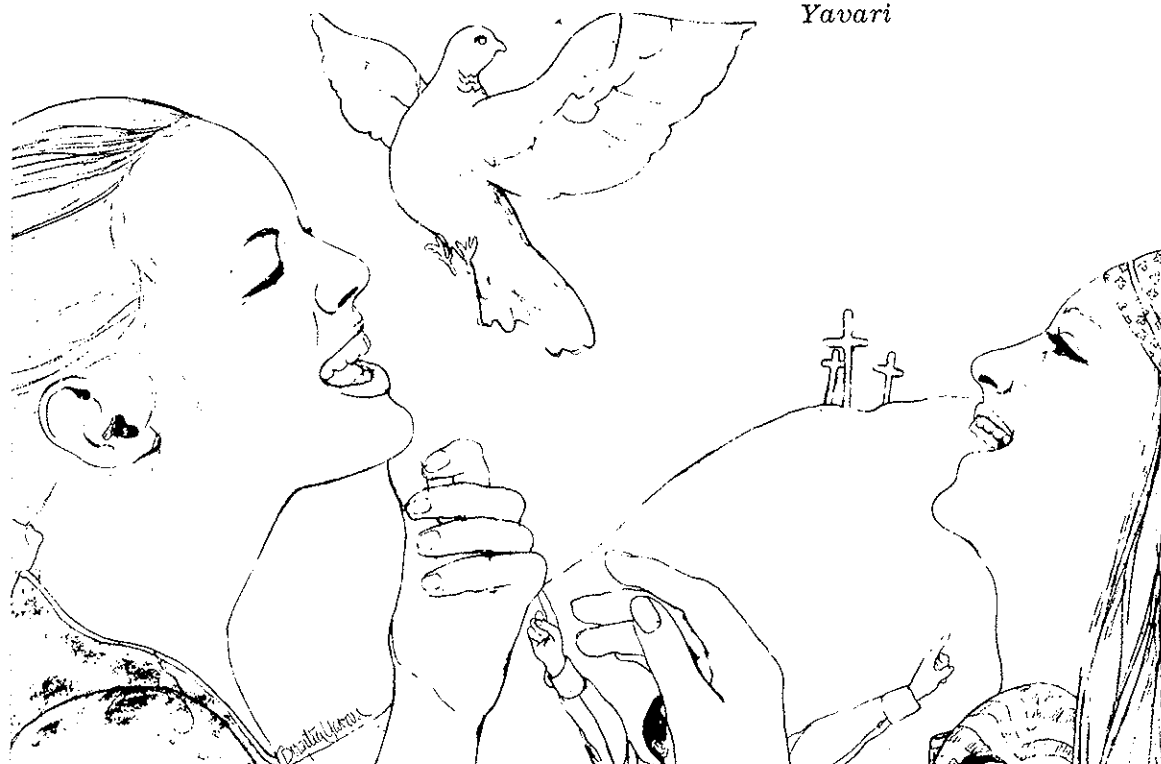
Kristendommen er den største både i medlemstall og geografisk utbredelse av alle religionene. Den bekjennes av 32,8% av verdens befolkning i 1980. Jesu Kristi kongedømme er altså dobbelt så stort som Muhammeds.

I 1980 gikk antallet ikke-hvite kristne forbi antallet hvite kristne for første gang i historien.

Hver dag forlater 7600 kristne i Europa og Nord-Amerika den menighet de tilhørte.

Men hver dag blir også ca. 16.000 nye kristne lagt til kirkene i Afrika, 4000 nyomvendte og 12.000 barn født av kristne foreldre.

Tegning av Birgitta Yavari

Det er forbløffende å legge merke til hvor hurtig pinsevekkelsen og den karismatiske vekkelsen har vokst det siste tiåret. Særlig når man tar i betraktning at før 1900 var det ikke en eneste pinsemenighet i verden. Den Hellige Ånds bevegelse er det 20. århundrets fenomen.

3 hovedstrømmer

Vi finner minst tre hovedstrømmer i denne åndsutgytelsen: *Klassisk pinsebevegelse* som begynte i 1901 i Topeka, Kansas, under Charles Parham. Den spredte seg siden til hele verden gjennom Azusa Street-vekkelsen som brant i Los Angeles fra 1906 til 1909 under William J. Seymour. Den *karismatiske vekkelsen* som begynte i 1960 med den episkopale Dennis Bennett i Van Nuys, California, og som siden spredte seg til alle protestantiske kirkesamfunn. Den *katolske karismatiske vekkelsen* som begynte i 1966 i Pittsburg og som siden spredte seg til mer enn 100 nasjoner i verden.

God in Christ og International Church of the Four-square Gospel. De inkluderer også mange europeiske pinsevenngrupper og alle menigheter i den tredje verden som står i forbindelse med disse vestlige pinsebevegelsene.

«Uavhengige, nasjonale pinseretninger» inkluderer menigheter i den tredje verden som ikke har noen forbindelse med vestlige misjonsmenigheter. De vokser utrolig hurtig og har i mange tilfeller behov for hjelp fra mer etablerte menigheter i Vesten.

«Karismatikere» inkluderer alle kristne i de tradisjonelle kirkesamfunnene som aksepterer pinseopplevelsen med dåp i Den Hellige Ånd og de medfølgende nådegaver. Tallet her er antagelig altfor lite sett i forhold til de voksende katolske og protestantiske karismatiske vekkelsesgruppene rundt om i hele verden. For eksempel regner Vatikanet med at det er mellom 30 og 50 millioner katolikker som taler i tunger. Det finnes nok rundt 150 millioner kristne som i dag kan vitne om en konkret erfaring

Samme dag blir til sammen 78.000 nye kristne lagt til den globale menighet, etter at det er trukket fra for døde og andre bortfall.

Etter nesten 70 år med forfølgelse er antallet troende i Sovjet oppe i omkring 97 millioner!

Etter 35 år med alvorlig undertrykkelse og forfølgelse er antallet kristne i Kina vokst fra 3.000.000 i 1949 til over 50.000.000 i 1985.

Den største familien blant protestantene i verden er ikke samfunn som lutheranere, anglikanere, presbyterianere eller baptister, men pinsevennene - den yngste av gruppene.

Følgende tabell viser stillingen til de forskjellige religionene i verden i 1985 (i følge Barrett):

Verdens befolkning...	4.781 milliarder
Kristne...	1.548.000.000...32,8%
Muslimer...	817.000.000...16,5%
Hinduer...	647.000.000...13,3%
Budhister...	295.000.000...6,3%
Jøder...	18.000.000...4%

Kristne

Katolikker...872.000.000...18,5%
 Protestanter og anglikanere
 ...360.000.000...7,9%
 Østlige ortodokse...138.000.000...2,8%
 Andre kristne...178.000.000
 Protestanter
 Klassiske pinsevenner...58.999.900
 Anglikanere...51.100.100
 Baptister...50.321.900
 Lutheranere...44.900.000
 Presbyterianere...43.445.500
 Metodister...31.717.500
 Hellighetsbevegelser...6.091.700

Andre bevis for veksten i pinsebevegelsen kan sees av veksten i antallet kirker med 2000 eller flere deltagere de siste årene. I 1983 besøkte Elmer Town fra Liberty Baptist College i USA de største lokale menighetene i verden og offentliggjorde en oversikt over disse i *Christian Life*:

Den viste at for tre år siden var fire av de ti største menighetene i verden pinseforsamlinger. De tre største menighetene i verden er alle pinsemenigheter. Den største, Paul Yonggi Chos menighet i Seoul, Korea, er større enn alle de andre ni tilsammen! Chos nye kirke, som ble innviet i 1985, er på størrelse med St. Peters kirken i Roma med sitteplass til 25.000 mennesker.

Nyere utviklingstegn i Amerika viser at mange amerikanske pinsemenigheter opplever en tilsvarende vekst. Mange menigheter bygger forsamlingslokaler som rommer fra 5000 til 10.000 mennesker eller flere. I mange byer har pinsevenner eller karismatiske menigheter det største antallet motedeltakere.

I tillegg til disse registrerte menighetene finnes det bokstavelig talt tusenvis av uavhengige kirker og menigheter som ikke kan telles. Blant disse er mange utenom-kirkelige eller tverr-kirkelige organisasjoner. Mange av den «elektroniske kirkens» mest populære forkynnere er evangelister med pinse- eller karismatisk bakgrunn, bl.a. Jimmy Swaggart, Oral Roberts, Kenneth Copeland, Fred Price, Pat Robertson, Jim Bakker og Paul Crouch.

Den tredje bølgen

I de aller siste årene, en kan nesten si månedene, ser det ut som en helt ny gruppe av mennesker åpner seg for Den Hellige Ånds arbeid. Det er mennesker som tidligere var enten likegyldige eller direkte fiendtlige til pinseretningene. Dette voksende antall evangeliske kristne, som Peter Wagner kaller «den tredje bølgen» (til forskjell fra pinsevennene som den første bølgen og karismatikere som den andre), erfarer nå en utgyldelse av Den Hellige Ånd.

Wagner definerer fenomenet slik: «I 80-årene ser jeg at de vanlige, evangeliske kristne åpner seg for Den Hellige Ånds overnaturlige virke som pinsevenner og karismatikere har erfart tidligere, men uten at disse menneskene blir verken pinseven-

ner eller karismatikere.»

Denne trenden viser seg i arbeidet til James Robison, en sydstats-baptist som ber for syke på sine korstog. Et annet tegn på at interessen blant de evangeliske vokser, kan en se på John Wimbers tjeneste. Hans forelesninger ved Fuller om tegn og under er blitt berømte og omdiskuterte. Men de siste par-tre årene har Wimber talt til over 30.000 «vanlige» pastorer og prestere og deres hustruer om tegn og under og Åndens gaver.

Over hele verden er det tusenvis av baptister, metodister, presbyterianere, anglikanere, katolske og lutherske kirker som erfarer overnaturlige gaver og heibredelse i sine vanlige gudstjenester. I noen tilfeller skaper vekkelsen problemer, men i de fleste menighetene ønsker forsamlingen Åndens frihet og kraft velkommen i sin midte.

Kristenheten ved år 2000

For mange år siden forutsa Walter Hollenweger, som da var i Kirkenes Verdensråd, at ved slutten av århundret ville over 50% av alle verdens kristne være tilknyttet pinsebevegelsen eller den karismatiske vekkelsen, og de ville bo på den sydlige halvkule. Hvis dette viser seg å bli tilfelle (og alt peker i den retning), vil kristendommen se slik ut ved århundreskiftet:

25% vil være klassiske pinsevenner, de fleste i de ekspansive pinseretningene i den tredje verden. Disse troende vil i sine vanlige gudstjenester legge vekt på Åndens gaver og være lite opptatt av former. Disse menighetene i den tredje verden vil være de som vokser hurtigst, og det vil vokse fram virkelig store lokalmenigheter blant dem. Men også andre deler av verden vil få se slike karismatiske megakirker.

25% vil være karismatiske kristne i vanlige protestantiske og katolske kirker. Disse vil hovedsaklig komme fra land i Vest-Europa og Nord-Amerika. Deres gudstjenester vil ha et visst karismatisk preg og være typiske for den tredje bølgen av kristne som ikke ønsker å bære merkelappen pinsevenner eller karismatikere. Disse menighetene vil gradvis gå forbi de gamle «liberale» kirkene i størrelse og innflytelse. De vil på sett og vis bli de «vanlige» kirkene i det 21. århundre.

25% vil være ikke-karismatiske kristne fra de vanlige protestantiske og katolske kirkene. Disse vil inkludere to grupper: De «liberale» kirkene som vil fortsette å gå ned i antall, og de ikke-karismatiske, evangeliske kirkene som fortsatt vil vokse, men utgjøre en stadig mindre del av det totale antallet kristne. De «liberale» vil få mindre å si i det totale kirkesamfunnsbildet, men de vil fortsatt dominere den økumeniske bevegelsen. De «evangeliske» vil ta stadig sterkere avstand fra den karismatiske bevegelsen, og trekke seg stadig lengre inn i et skall av «fundamentalistisk» forsvarsholdning.

25% vil være nominelle kristne fra alle samfunn som ikke praktiserer sin tro og som er kristne kun i navnet. Flesteparten av disse vil preges stadig mer av sløvheter og frafall fra troen og være «kristne» bare i en historisk og kulturell betydning. De har sine navn i medlemsprotokoller, men deltar sjelden eller aldri i gudstjenester.

Disse prosentene er bare rundt regnet, og de reelle tallene vil trolig være noe annerledes. Noen går så langt i sine «profetier» at de hevder at 75% av de kristne i år 2000 vil være åpne for pinsens Ånd. Dette kan bli sannhet dersom det kommer en verdensvid vekkelse hvor Den Hellige Ånd blir utgyldt i en målestokk som de historiske kirkene aldri har sett maken til. Uansett hva som skjer, ser de neste 15 årene ut til å bli de største og mest spennende i kirkens historie.

Institusjonalisering

Et hovedproblem i denne optimistiske forutsigelsen er tendensen til at en vekkelse blir institusjonalisert og mister sin glød i løpet av en generasjon eller så. Karismatiske organisasjoner tilknyttet katolikkene, lutheranerne eller metodistene arbeider i velutstyrte kontorer med fulltidsarbeidere. Selv om et minimum av struktur alltid vil være nødvendig for at en bevegelse skal være effektiv, kan for mye byråkrati kvele Ånden.

Noen har slående beskrevet fornyelsesbevegelsenes utvikling på denne måten: Først er det *én mann*, så er det *menn*. Deretter kommer *en bevegelse* etterfulgt av *en maskin*, og til slutt ender det med *et monument*.

Den karismatiske bevegelsen er fremdeles i et tidlig stadium av denne utviklingen. Bevegelsen har vart siden tidlig i 70-årene, og kulminerte i den store karismatiske konferansen i Kansas City i 1977.

Nå er en ny Kansas City-lignende konferanse planlagt i 1987, og det vil snart være mulig å kartlegge mer nøyaktig Den Hellige Ånds arbeid det siste 10-året. Og vi kan se fram mot en videre utvikling av den karismatiske bevegelsen mens vi nærmer oss slutten på dette århundret.

Fram mot år 2000

Mens verden nærmer seg 1990-årene, er alles øyne festet på verdens situasjon i år 2000. Hva er de hovedtrender som vil vise seg mot slutten av dette årtuset? Ingen gruppe vil møte dette årsskiftet med større interesse enn de kristne, siden år 2000 e.Kr. vil være slutten på det andre tusenåret i kirkens historie, og det vil markere begynnelsen på det tredje tusenåret.

Kirken er langt fra den eldste institusjon på jorden. Men nasjoner som England og Frankrike er bare halvparten så gamle. Når vi nærmer oss slutten på århundret og årtuset, blir vi minnet om stabiliteten, utholdenheten og styrken i Jesu Kristi menighet.

Vi kan vente et hysteri når år 2000

nærmer seg. Mange forutsigelser og profetier vil fylle luften. Det vil bli publisert tusenvis av bøker og artikler som forkynner Jesu annet komme (hvis det ikke allerede er skjedd). Det vil være høykonjunktur for profeter og dommedagsforkynnere som spiller på folks frykt.

Framtidens kristenhet

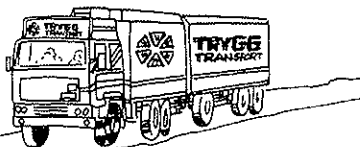
Jeg tror at framtidens kristenhet stort sett vil bli formet av den tredje verden og nasjonale pinseretninger som arbeider sammen med sterke elementer i de tradisjonelle kirkesamfunnene. Hvis utviklingen i Latin-Amerika, Afrika og Østen er representativ for framtiden, kan kristendommen i det 21. århundre meget vel bli dominert av den tredje verdens voksende nasjonale pinsekirker, og en åndelig fornyet og gjennomplivet katolske kirke, inspirert av den karismatiske vekkelser.

Oversatt fra Charisma av Anne Hove Sunnarvik

Vinson Synan er nestleder av den amerikanske pinseretningen *Pentecostal Holiness Church International*. Han er også en anerkjent pinsehistoriker som har skrevet en rekke artikler og bøker om pinsevekkelsen. Her står Synan sammen med Pauline Parham, som er svigerdatter til Charles Fox Parham, en av pinsevekkelsens pionerer.

Nytt på veiene!

VI UTFØRER FLYTTING - PAKKING
TRANSPORT OVER HELE NORGE.
SMÅ OG STORE OPPDRAG.
BE OM PRISTILBUD.

SKAPBIL 20-50 m³
FULL ASSURANSE.

Trygg
Transport A/S

4534 MARNARDAL
TLF. 043-81 842 - 88 949

Inspirasjons-konferanse

i Oslo 7.-11. mai 1986

Hovedtaler: Ulf Ekman

Øvrige talere: Roberts Liardon fra USA,
Sverre Granlund, Martin Mæland,
Arne Bakken og Åge Åleskjær.

Lovsang: DOXA, Tvers og Børud-gjengen.

Åpningsmøte onsdag 7. mai kl. 19.00 · Øvrige dager undervisning fra kl. 10.00
Kveldsmøter kl. 19.00

Sted: Fra onsdag til lørdag på Skinnsentret på Økern.
Søndag 11. mai i Folkets hus, Oslo kl. 10.00 og 18.00.

Velkommen til verdifull undervisning!

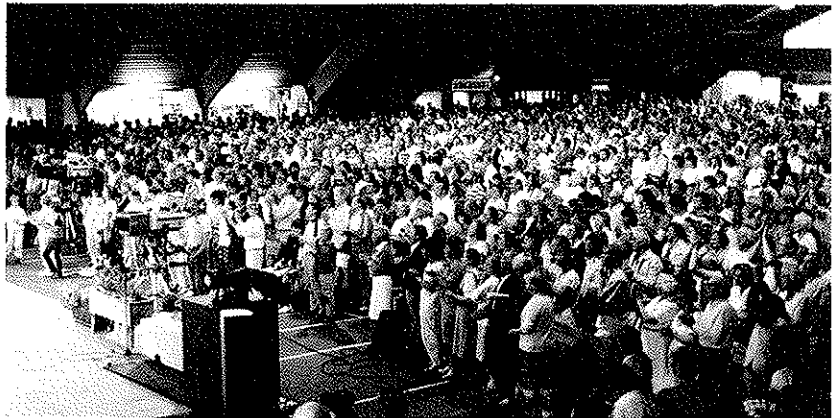

GRORUD
KRISTNE SENTER

Planlegg ferien nå:

SARONS DAL 1986

12. - 20. JULI

9 herlige dager i vakre Kvinesdal

Blant hovedtalerne:

ARIL EDVARDBSEN · STANLEY SJØBERG · HANS FRIBERG · ÅGE
ÅLESKJÆR · BJØRN BERGMANN · ASBJØRN JOHANSEN · ERIK
LARSSON OG MANGE, MANGE FLERE FRA INN OG UTLAND.

3 store møter daglig

Forbønn for alle behov.

*For alt Guds folk i alle menigheter
i Skandinavia!*

- På samme måte som i Norge er det blitt profetert at Finland står ved terskelen til en stor vekkelse. Vi har ennå ikke sett så mye, men vi vet at noe stort er i ferd med å skje. Dette sier Tapio Tamminen, pastor i en ny, uavhengig menighet i Helsinki. Han er særlig grepet av nødvendigheten av å forkynne tro på Guds Ord.

Han fortsetter: - For 5-10 år siden var det en sterk åndelig vekkelse i Finland. Den vekkelser berørte pinsebevegelsen sterkest. En stund nå har det vært mer stille, men nå tror vi at en ny åndelig oppvåkning vil skje. Den er ikke knyttet til noe bestemt kirkesamfunn. Alle kristne som er åpne for den, er en del av den. Men noen kirker har dessverre stengt sine dører for denne vekkelser.

- I den siste vekkelser, som berørte Finland for 5-10 år siden, var det særlig én person som ble mektig brukt av Gud, evangelist Niilo Yli-Vainio. Men i den nye vekkelser ser det ikke ut å være spesielle personer som står i spissen, det er mange lærde og lege kristne som bærer den fram. Men jeg har følt i mitt hjerte at den vekkelser som nå kommer, vil komme med sterk kraft.

Kalt til å undervise

Karen og Tapio Tamminen er entusiastiske med tanke på den åndelige situasjonen i Finland. Tapio er selv finsk. Men før han ble omvendt i 1972, levde han på Stockholms gater som alkoholiker.

- En ung mann vitnet for meg om Kristus, og han ledet meg til omvendelse. Fra og med min omvendelse har jeg alltid hatt et brennende ønske om å tjene Herren, forteller han.

I 1973 traff han amerikanske Karen. Da studerte hun ved Wiclyffe bibelsenter i England. De giftet seg etter ett år og dro til Finland, men følte sterkt behov for å studere mer i Guds Ord. De reiste så til USA og gikk på kveldsseminarer ved en bibelskole der.

Tapio: - Vi var fem år i USA og studerte ved en bibelskole. Gud ga oss kallet til hyrde-tjeneste, og Han kalte oss til å undervise Hans folk i Ordet. Vi visste at vi skulle tilbake til Finland og forkynne Guds Ord der. Først tenkte vi å ta kontakt med den kirken som vi kom fra, men vi opplevde at Gud ledet oss andre veier.

- Allerede mens vi var i USA, fikk vi høre at det var startet bibelstudiegrupper i Helsinki. I 1979 besøkte jeg Finland sammen med Jim Kaseman, og vi reiste rundt i forskjellige bibelstudiegrupper for å undervise. Flere av disse var i ferd med å organi-

Mindre fellesskap vokser fram i Finland:

«Vi tror på ny vekkelser over Finland»

sere seg som selvstendige menigheter, men de hadde ingen pastorer. Da jeg og min familie kom tilbake til Finland, trodde jeg at vi skulle forkynne i forskjellige kirker over hele landet. Men Gud gjorde det klart for oss at vi skulle bli i Helsinki og fungere som pastor i en bibelstudiegruppe der. Og vi har vært der i omlag tre år nå.

Nye menigheter

- Dere opprettet en ny menighet i Helsinki?

Karen: - Vi erfarte at Herrens kall til oss var å arbeide på steder hvor det fra før av ikke var noe menighetsarbeid i gang, og hvor det ikke var noen kirke. Der har vi arrangert våre møter, og folk har kommet og blitt omvendt og født på nytt. Så etter at vi kom tilbake til Finland, har vi konsentrert oss om nybrottsarbeid.

- Vi har sagt at vårt lokale fellesskap er en ny, uavhengig menighet under navnet Troens Ord Helsinki, Helsingin Uskon Sana Ry, og den ble startet i 1983. Vi har møtt en del motstand, ikke alle liker at det opprettes nye, uavhengige kirker. Jeg vil presisere at dette ikke er starten på et nytt kirkesamfunn. Det er en lokal menighet. Gud vil reise opp flere lignende lokale menigheter, men dette vil ikke bli noe nytt kirkesamfunn.

- Dere står i en pioner-tjeneste?

Tapio: - Ja, vi står i en pioner-tjeneste. Vi ønsker å forkynne troens ord i Finland, bl.a. ved å spre bøker med trosundervisning. Vi forkynner om tro på Guds Ord, ikke tro på tradisjoner og menneske-lærer eller tro på omstendighetene. Vi er ikke de eneste som legger vekt på dette - det er et typisk trekk ved vekkelsen som går fram i Finland, at den fokuserer troen på Guds ord. Kjærlighet er et annet viktig undervisningsemne. En kjærlighet som elsker brødre og søstre på tvers av samfunnsgrensene og som ser dem kun som lemmar på Kristi kropp.

Bibelstudiegrupper

- I hvilke miljøer har vekkelsen størst framgang?

Karen: - Det er først og fremst gjennom små bibelstudiegrupper denne vekkelsen går fram. Disse bibelstudiegruppene er spontant opprettet, ikke organisert fra noen kirkelig ledelse. De er alle frie og uavhengige.

- Hvorfor ble disse bibelstudiegruppene startet? Er de dannet av medlemmer som ikke fikk erfare et fellesskap med andre kristne i sine samfunn?

Karen: - Jeg tror dette begynte mer som et supplement til det eksisterende menighetslivet. Men noen har også fått erfare at de ikke lenger er velkommen i sine tradisjonelle menigheter. En nær venn av oss, som forøvrig er lutheraner, reiser mye og forkynner og underviser i disse gruppene. Han frykter for at enkelte menigheter kan be sine medlemmer velge mellom menigheten og fellesskapet, og de som velger

fellesskapet må forlate menigheten. Vi kan ikke lukke øynene for at det kan skje.

- Dere tror slike bibelstudiegrupper er fellesskap som i framtiden vil stå fram som lokale, selvstendige menigheter?

Karen: - Det er ikke så mange nye menigheter som er opprettet formelt ennå. Men disse bibelgruppene fungerer praktisk talt som menigheter, selv om de helst definerer seg selv som fellesskap. Noen av disse har ikke pastorer, men holder regelmessige møter.

- Skjer dette først og fremst i byene eller går vekkelsen fram også ute på bygdene?

Tapio: - Slike bibelstudiegrupper finnes ikke først og fremst i de store byene, men i småbyer og tettsteder omkring i landet. I Midt-Finland er det svært mange bibelstudie-grupper som erfarer en sterk vekkelse fra Gud. Men vi vet at også i Helsinki er mange bibelstudiegrupper opprettet på grunn av denne vekkelsen.

Lære, ikke lede

- Hvilket forhold er det mellom deres nye menighet og andre lokale bibelstudiegrupper og fellesskap?

Karen: - Bibelstudiegrupper henvender seg til oss og ber oss undervise dem i Ordet. Vi sender noen av våre folk dit, men vi er nøye med at de forskjellige gruppene ikke blir bundet til oss. Vi forbereder folk rundt om i gruppene til å ta lederansvar selv. Ledere for slike uavhengige bibelstudiegrupper kommer riktignok til våre sammenkomster ganske regelmessig, men de bærer selv ansvaret for sine egne grupper og har visjoner for å danne egne menigheter. Vi ønsker å hjelpe dem så langt vi kan, men det er best for dem å være uavhengige og selvstendige.

- Vi ser ikke som vår primæroppgave å reise opp nye menigheter i Finland. Vår oppgave er å undervise og trene mennesker som kan ta pastoransvar. Selvsagt er det ikke bare pastorer og eidste som skal bygge opp menigheten, alle lemmene på legemet må fungere.

- De som virkelig har lyttet til Ordets forkynnelse, har vokst i åndelig modenhet og er rede til å ta ansvar og tjene menigheten på ulike måter. Hver dag hører vi om nye som har begynt å tjene andre ved bønn, praktisk hjelp osv. Og hver dag hører vi om mennesker som blir omvendt til evangeliet og mennesker som er blitt heilbredet. Alle lemmene fungerer og alle lemmene på Kristi legeme er viktige.

Troens ord

- På hvilken måte kom denne vekkelsen i gang, og hvordan vil den bringes videre framover?

Tapio: - For en del år siden fikk noen et syn der det regnet bøker fra himmelen ned over Finland. Og nettopp bøker har vært det sterkeste redskapet for denne vekkelsen. Folk som har lest disse bøkene, er blitt ivrige etter å studere Guds Ord, og av den

Ta et år på
folkehøgskole

ESTETIKK

DRAMA

IDRETT

MASSEMEDIA

MUSIKK

NATUR & MILJØ

SOSIALFAG

SYKEPLEIE

Rønningen

~skolen som
utfordrer deg

BE OM SKOLEPLAN !

Rønningen
Folkehøgskole

Myrskøyen. 52 13, 0495 Oslo 4

Tlf: 02/ 15 74 50

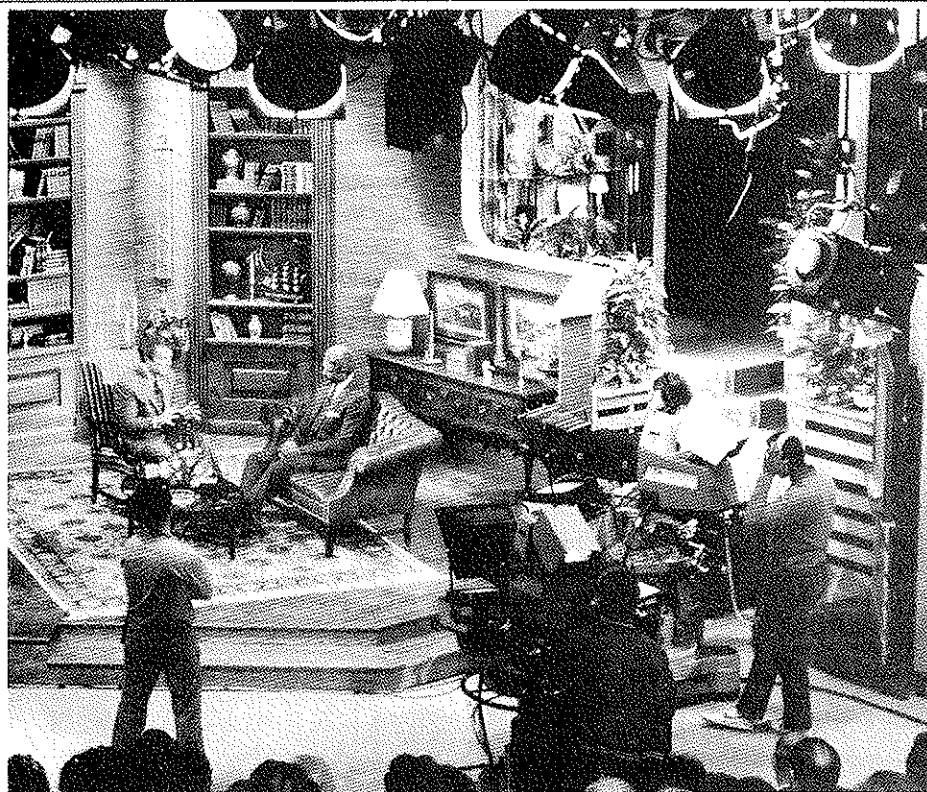
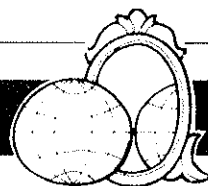
grunn har så mange bibelstudiegrupper blitt spontant opprettet over hele Finland.

- Finnene er glade i å lese, så derfor har vi begynt å utgi en avis som vi kaller Nytt Liv, Uusi Elämä. Den kommer ut med seks nummer i året, og er klart adskilt fra menigheten. Avisen bringer bl.a. intervjuer med kristne ledere internasjonalt, og den spres over hele hele Finland. Dette er en annen måte å utbre vekkelsen på. Vi tror også at kassetter med bibelundervisning i framtiden vil være et viktig redskap for videreføring av vekkelsen.

- Vi har også møteserier. Våren 1986 planlegger vi en større konferanse i Helsinki. Den starter med flere parallelle møteserier på forskjellige steder i Finland, og munner ut i en større konferanse i Helsinki. Gjestetaler blir Charles Hunter med frue. Konferansen vil være basert på et samarbeid mellom karismatiske ledere fra ulike kirkesamfunn i Helsinki.

- Kan denne vekkelsen styrke de eksisterende kirker og samfunn?

Tapio: - Det finnes eksempler på eldre menigheter som har tatt imot fornyelse og vekkelse, og disse vokser og er fulle liv.

Kristne TV-stasjoner holdningskapende

De var der alle sammen: Pat Robertson, Jerry Falwell, Jimmy Swaggart, Oral Roberts, Jim Bakker, Billy Graham, Robert Schuller. Disse TV-evangelistene, de fleste av dem ledere for sine egne TV-stasjoner, var nylig samlet på en kongress i Washington sammen med 4000 andre som arbeider med kristne massemedia i USA. Kongressen var arrangert av National Religious Broadcasters, et fellesråd for kristne radio- og TV-stasjoner i USA. Det finnes i dag ca. 200 lokale, kristne TV-stasjoner i USA (mer enn dobbelt så mange som for et år siden), 1134 radio-stasjoner (91 flere enn sist år), i tillegg til frittstående produsenter som selger sine produkter til andre stasjoner. Til sammen har de et budsjett på mellom 1 og 2 milliarder dollar.

Det hersker en viss uenighet om hvor store seertall disse stasjonene virkelig har. TV-evangelistene selv er mistenkt for å overdrive tallene en del, mens utenforstående skeptikere prøver å presse tallene så langt ned som de kan. En uavhengig granskning gjort av universitetet i Pennsylvania i 1984, hevder at 13,3 millioner amerikanere, eller 6,2% av fjernsyns-publikummet, ser jevnlig på kristne stasjoner. Ytterligere 21% ser på kristne stasjoner minst 6 minutter i uka, mens 40% er innom minst 6 minutter i måneden. Det vil si at 61 millioner amerikanere i det minste har en viss kontakt med kristne TV-stasjoner.

En sosiolog ved universitetet i Virginia har på bakgrunn av denne seriøse undersøkelsen motvillig måttet innrømme at «TV-predikantene har større gjennomslag i media enn noen annen interessegruppe i landet.

Takket være sin innflytelse gjennom TV vil trolig de høyre-orienterte kristne bli den største folkebevegelsen mot slutten av det 20. århundret.»

Denne sosiologen er i første rekke opptatt av TV-evangelistenes politiske innflytelse på seerne. Det er nemlig en kjensgjerning at mange av dem ikke bare bruker sin TV-plattform til å forkynne evangeliet, men også til å forkynne sitt politiske syn. Og blant de «store» navnene er det uten unntak konservativt. Jerry Falwell bygde opp sitt Moral Majority ved hjelp av sin TV-stasjon. Så av Amerikas store grupper konservative kristne blir denne sosiologens forutsigelser hilst med «Halleluja» og «Takk Gud», mens landets liberale nok føler uttalelsen som en dommedags-profeti.

Ben Armstrong, leder for sammenslutningen av USAs kristne radio- og TV-produsenter, hevder: «De som tror at de kristne TV-stasjonene vil miste sin popularitet når stjernene dør, forstår ikke hva vi gjør. Nøkkelen til vår popularitet er grasrot-mennesker som er desperate av lengsel etter personlig tro og tradisjonelle verdier.»

Fra Time

Kurs i apologetikk

I tiden 19.juli til 2.august vil det i Ringkøbing i Danmark bli holdt et seminar om apologetikk (forsvar av kristen tro). Seminaret er internasjonalt og arrangeres i samarbeid mellom den danske Landsforeningen til opprettelse af kristne friskoler og Pro Universitate i Sveits.

Professor A.E. Wilder-Smith, leder for Pro Universitate, har forelest ved mange universiteter i Europa, også her i Norge. Han er bl.a. kjent for bøkene *Den som*

tenker må tro og Naturvitenskap uten evolusjon.

- Kurset har tre seksjoner:
- Analyse av den naturvitenskapelige materialisme
- Pedagogiske konsekvenser i denne sammenheng
- Etske samfunnskonsekvenser av det materialistiske grunnsyn

Deltakerne bør beherske engelsk.

For nærmere opplysninger og påmelding, kontakt: Pro Universitate; Roggernweg 8; CH-3646 Einigen; Switzerland

Pressemelding

Profetisk budskap om Palme

Etter å ha gått igjennom det omskakende lederskiftet i vårt land gjennom mordet på Olof Palme, ble jeg minnet om bønnekampen vi hadde innfor Yasser Arafats besøk i Sverige, våren 83, sier Kjell Sjøberg. Sjøberg har de siste år vært sterkt engasjert i forbønnsstjenesten blant annet for politikere. Han forteller at de mars 83 var samlet til forbønn for Sverige. Når de ba innfor Yasser Arafats besøk kom det fram et profetisk budskap fra en av deltagerne, og siden det finnes på bånd kan det gjengies ordrett: «- så skal skudd lyde og terroristhandling skal skje i deres lands hovedstad og jeg vil at dere fra den stunden skal minnes at det ris man bundet og det den åpningen man har laget skal sette punktum...»

Kjell Sjøberg skrev til Palme og andre ledende politikere for å advare mot Arafats besøk: «- Å innby Yasser Arafat og PLO er også å innby terrorisme og voldshandlinger til Sverige. I sporene av Yasser Arafat kommer å følge en bølge av terrorinspirasjon inn over vårt lands grenser», skrev bla. Kjell Sjøberg i sitt brev til Palme. Sjøberg drar nå til fjellet Karmel i Israel for sammen med en gruppe av forbedre «- vil være med dem som vil lytte til Herren på Karmel».

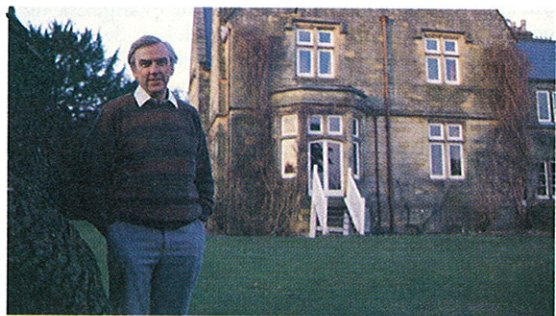
Skapelsestro og utviklingstro likestilt

Som den første stat i USA har Høyesterett i staten Louisiana bestemt at skapelsestro og utviklingstro skal bli likestilt i undervisningen i alle statens skoler.

Etter som det viser seg at utviklingslæren ikke lenger kan kalles en lære - ja, knapt nok en hypotese - men viser seg å være en utviklingstro, er det naturlig at den mister en del av sin innflytelse i skoleverket. Bibelsens lære om skapelsen, som får stadig større tilslutning mellom naturvitenskapsmenn verden over, bør få overta det terreng utviklingslæren taper.

Fra Udfordringen

KOMMER I NESTE NUMMER

EN PIONER I FORNYELSEN

COLIN URQUHART er et velkjent navn innen fornyelsen i England. Han er prest i en vanlig, anglikansk menighet, men står i en rik tjeneste med åndelige gaver og forbønn for syke. Vi har besøkt Urquhart i hans hjem i England, og har fått med oss mye interessant stoff fra en mann som nå i 20 år har stått sentralt i fornyelsen av menighetsliv i England. Colin Urquhart kommer som hovedtaler til Familiekonferansen i Ljungskile til sommeren. Du vil bli inspirert av å lese om denne mannen og hans tjeneste i en religiøs bakgrunn som ligner meget på den nordiske.

VEKKELSE FOR VÅR TID

I neste nummer begynner den kjente pinseforstanderen Arnfinn Clementsen en helt ny spalte her i Hvetekornet med tittelen: «Vekkelse for vår tid». For en tid tilbake hadde Clementsen en serie han kalte *Kan etablerte menigheter fornyes?* her i Hvetekornet, som fikk god respons. Clementsen har sterk tro på en vekkelse for vår tid og visjon for at også etablerte menigheter kan bli med i det Gud gjør.

HAN VAR I HIMMELEN

19 år gamle Roberts Liardon fra USA besøker i mai Norge og Sverige. Åtte år gammel ble han rykket inn i himmelen, men det gikk ni år før han fortalte det til noen. Da følte han seg ledet av Herren til å skrive en bok om sin opplevelse, for å gjøre Guds folk mer himmel-bevisste. Men når han nå reiser i Norge, Skandinavia, er det ikke i første rekke for å fortelle om denne opplevelsen. Han advarer faktisk mot for sterk fokusering på opplevelser: - En opplevelse med Gud er ikke nok til å føre deg gjennom livet. Du må basere ditt liv og din tjeneste på den sikreste grunn, som er Guds ord, hevder han i dette intervjuet.

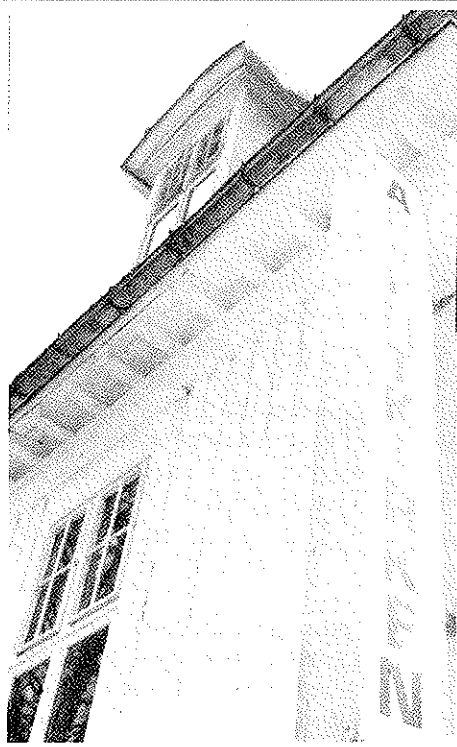
NÆRBILDE AV NÆR-KRINGKASTING

Hva skjer hos de ulike kristne nær-radioene og TV-stasjonene og i de menigheter de representerer? Hvetekornet vil bringe en artikkelserie kalt *Nærbilde av nær-kringkasting* som i hver artikkel presenterer en nær-radio eller TV-stasjon. Men før vi går i gang med presentasjon av en del stasjoner, har vi prøvet å tegne et generelt helhetsbilde over kristen nær-kringkasting i Norge. Denne oversikten er laget på grunnlag av et spørreskjema Hvetekornet sendte ut til samtlige nær-radio/TV-stasjoner i Norge tidlig i høst.

Dette og meget mere i Mai-nummeret

**hvete
kornet**

**Et redskap til
åndelig fornyelse og vekst.**

Uro blant adventistene

Adventistsamfunnene skaker i sammenføyningene. Bare i Norge har mellom 10 og 15 pastorer sluttet i tjenesten (Syvendedags-adventistene har 70 menigheter i Norge), på verdensbasis dreier det seg om minst 130. Noen har sluttet frivillig, mens andre har følt seg presset til å gå.

Bakgrunnen for uroen ligger noen få år tilbake i tiden. I 1982 kom en bok av adventistforskeren Walter Rea på markedet, *The White Lie* (den hvite løgnen eller White-løgnen). Hans hensikt var i utgangspunktet å samle Ellen G. Whites viktigste uttalelser i én bok. White (1827-1925) er adventistenes store profet og hennes skrifter tillegges en nesten bibelsk autoritet. Men mens han arbeidet på boken, fant Rea ut at 90% av Whites skrifter var plagiert fra samtidige eller tidligere forfattere.

Samfunnsledelsens håndtering av denne avsløringen har trolig vært avgjørende for mange pastores avgjørelse. Mange ventet i det minste større «beskjedenhet» i opphøyelsen av profeten etter avsløringene, men det motsatte er faktisk tilfelle. Spesielle seminarer om Whites liv og lære er arrangert fra øverste hold, menighetene er bedt om å bruke mer tid på studier av hennes skrifter og bokselgerne oppfordret til å øke salget av hennes bøker.

Omtrent samtidig med Reas avsløring kom den såkalte Davenport-affæren. En amerikansk adventistlege hadde gjennom flere år hatt toppledelsens tillatelse til å satse store deler av samfunnets gavemidler på boligspekulasjoner. Over 200 millioner kroner gikk tapt på denne måten.

Her ligger et annet ankepunkt mange adventister har mot sitt samfunn: Organisasjonsformen. Organisasjonen er usedvanlig hierarisk oppbygget og gir nesten intet rom for lekmannsinnflytelse. Det er pastorene som går igjen i ledersjiktet, og aller øverst dominerer teologene i USA. At disse ikke kan kontrolleres, er en av bevegelsens største svakheter, noe Davenport-affæren er et klart eksempel på.

Whites fremste og mest leste bok er *Den store striden*. Hovedbudskapet er frafallet innen kristenheten, som hun betegner som Babylon, skjøgens døtre eller lignende. Mot denne mørke bakgrunnen tegner hun SDA-samfunnet (Syvendedags-adventistene) som Guds eneste sanne og rene menighet. I hennes bøker finnes også teorier om at Jesus etter sin himmelfart måtte tilbringe ca. 1800 år på en mindre hellig plass i himmelen. Først i 1844 fikk han adgang til det aller helligste. White lærte også at det finnes menneskeraser som er kommet til ved seksuelle forbindelser mellom dyr og mennesker.

En av de norske pastorene som har forlatt sin organisasjon, er Hans Nordnes som hadde 30 år bak seg som adventistpastor. - Det var først og fremst læren om sabbaten, forsoningen og den såkalte «undersøkende dommen» som ga meg besvær, forteller Nordnes, som ble permitert fra sin gjerning før Reas avsløringer kom. - Jeg fant at adventismens teologi støter mot Bibelens ord, sier han.

«Den undersøkende dom» eller «helligdommens renselse» er ifølge SDA en granskning av Livets Bok for å se om de som står der, er verdig det evige liv. Ut fra profeten Daniel har de regnet seg til at undersøkelsene begynte i 1844 og avsluttes med at de syv siste plagene faller over jorden. Denne granskningen er nødvendig fordi syndene blir «arkivert», ikke utslettet, når de troende ber om tilgivelse for sin synd. Dette gjør himmelen uren og derfor må den renses. Ifølge denne læren kan heller ikke den troende være sikker på å få en plass i evigheten. Idéen grunner seg på syner som Ellen G. White hadde. Men siden denne læren kolliderer med flere skriftsteder (bl.a. Mika 7,19; Jes 38,17; Heb 8,12 og Sal 103,12), hevder mange at man må ha lov å betegne profeten som ikke-bibeltro. Etter adventistenes mening fant også forsoningen sted i 1844. Golgata var bare en opptakt til det som siden skulle skje.

Når det gjelder de sidene utenforstående legger mest merke til ved adventistene, helligholdelse av sabbaten og spiseforskriftene, sier Nordnes:

- Jeg har ikke noe annet å anmerke på SDA-samfunnets spiseforskrifter enn at de har gjort religion ut av det. Det er blitt en del av deres gjerningslære til frelse, og det tar jeg avstand fra. Også hviledags-gaven fra Eden er blitt til et tungt lovbud for dem. I sin iver etter å forsvare sabbaten, har adventistene gått så langt at de påstår at sabbaten i den nye pakt er det innseglet Gud stempler sin barn med. Dette strider mot Guds ord i f.eks. Ef 1,13 og 2 Kor 1,22 som sier at Den Hellige Ånd er Guds segl på sine dyrekjøpte barn.

Ifølge den tidligere adventist-pastoren er det mange i SDA-menighetene som deler hans synspunkter, både blant pastorer og legfolk, men de går nokså stille i dørene. - Til en viss grad kan jeg forstå SDA-lederne, sier Hans Nordnes. - En eventuell forkastelse av Ellen G. White vil bli dødsstøtet for samfunnet. Store deler av deres lære er bygget opp omkring hennes profetier og bibelkommentarer. Men i stedet for å revidere hennes lære, presses motstanderne ut av organisasjonen. For legfolket kan det være svært vanskelig å bryte ut av et fellesskap som har gitt identitet og tilhørighet - ofte gjennom flere generasjoner. Dette kan

være vanskelig å forstå for mennesker som ikke selv har erfart hva det vil si å tilhøre en liten, tett gruppe som er lært opp til å betrakte alle andre som vilfarne.

- La oss be for de varmhjertede, evangeliske troende som finnes innen SDA. De har det meget vanskelig og tolereres ikke i et samfunn som kan kalles både evangelisk og mosaisk, alt etter hvilken del av deres lære man legger vekt på, oppfordrer Nordnes.

Fra Misjonsbladet

Adventister - hvem er de?

Adventister er en fellesbetegnelse på flere kirkesamfunn som forkynner Kristi nære gjenkomst. Bevegelsen oppsto i USA i 1830-40 årene og må sees på bakgrunn av den enorme fokusering på Jesu gjenkomst som Napoleonskrigene utløste. Størst av samfunnene er syvendedags-adventistene som helligholder lørdagen, sabbaten. På verdensbasis finnes det 4,5 millioner SDA-medlemmer. I Norge er det omkring 5500, fordelt på 70 menigheter.

På mange punkt har SDA-samfunnet samme tro og lære som de evangeliske kirkesamfunn. Det blir forkynt på samme måte om Jesus og frelsen, om treenigheten, om Jesu gjenkomst og i de fleste etiske spørsmål. Men de skiller seg fra andre evangeliske kirkesamfunn i en del ting, f.eks. i den vekt de legger på enkelte skrifter utenom Bibelen, dvs. Ellen G. Whites skrifter. De er sterkt opptatt av kosthold og helse, og driver flere rekreasjonshjem og kurbad i Norge.

Kvinnelige prester i 25 år

Det er i år 25 år siden første gang en kvinne ble ordinert til prest i Den norske kirke. Det skjedde i Vang kirke 19.mars 1961. Kvinnen var Ingrid Bjerkås og hun ble ordinert av biskop Kristian Schjelderup. Både tilhengere og motstandere av kvinnelige prester følte denne dagen at en avgjørende skanse falt.

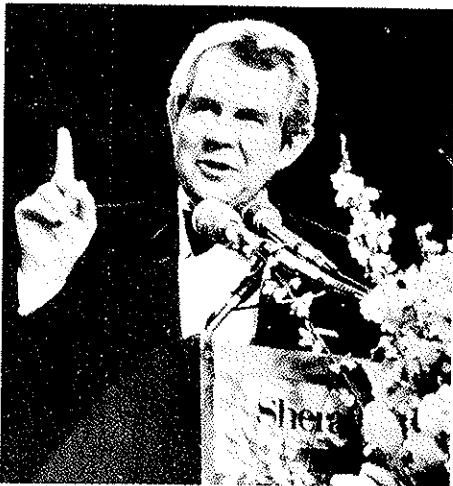
Motstanderne så på dette som en seier for liberal-teologene, og inntrykket av at kvinnelige prester og teologer er mer liberale enn sine mannlige kolleger, har festet seg i manges bevissthet. Universitetslektor Rose Marie Køhn, ledere for Norsk Kvinnelig Teologforening som har 140 medlemmer,

mener imidlertid at dette er blitt en myte. - Det var kanskje sant de første årene, sier hun, - men i dag finnes alle teologiske nyanser representert blant kvinnelige teologer.

Køhn kan opplyse at ca. halvparten av de som begynner teologi-studier ved universitetet i dag, er kvinner. På Menighetsfakultetet utgjør jentene ca. 30%. De fleste av disse begynner på studiene med preste-gjerningen for øye. - I det lange løp vil dette nødvendigvis gjøre det mer naturlig med flere kvinnelige prester, hevder Køhn.

Det finnes i dag et 90-tall kvinnelige prester rundt om i landet, de fungerer som sokneprester, kapellaner og hjelpeprester, men ingen av dem er prost eller biskop. - Så lenge det er motstand mot dem og så lenge det er distrikter i vårt land som ikke har kvinnelige prester, kan vi ikke regne oss ferdige med pioner-tiden. Jeg håper at når vi feirer 50-årsjubileet om ytterligere 25 år, vil gudstjenesten ledes av en kvinnelig biskop, avslutter Rose Marie Køhn.

Nils-Petter Enstad

Pat Robertson presidentkandidat?

Stadig flere tegn tyder på at Pat Robertson vil kaste seg inn i kampen for å bli republikanernes presidentkandidat ved valget i 1988. Han har ennå ikke offentliggjort sitt kandidatur i klare ordelag, men han snakker stadig oftere om hva han eventuelt ville legge vekt på i en valgkamp og hvordan han ville utforme sin politikk som president. På direkte spørsmål om han vil stille, svarer han fremdeles at han søker å finne Guds vilje i denne saken.

Nå er det ikke gjort for alle å nå fram i det politiske spillet i USA, men Robertson har allerede hånd om en del redskaper som ville bli nyttige for ham. Som leder og grunnlegger for Christian Broadcasting Network, USAs eldste og største kristne TV-selskap, er han allerede et kjent ansikt for mange amerikanere. En uavhengig seer-undersøkelse gjort av et universitet anslår at 27 millioner amerikanere i det minste er innom Robertsons TV-kanal hver måned. Hans TV-stasjon er altså en enestående plattform hvor han kan gjøre kjent sine politiske synspunkt.

CBNs årsbudsjett lå sist år på 233 millioner dollar, store deler av dette gaver fra

seerne som respons på Robertsons oppfordring. Greier han å overbevise dem om at han er i Guds vilje når han ønsker å bli president og at han kan gjenopprette det kristne Amerika, vil han trolig kunne motta enorme summer til sin valg-kampanje. TV-selskapet har i dag ca. 4000 ansatte, så han har også en stor og veltrøstet stab til å arbeide for seg i en eventuell kampanje.

Robertsons bakgrunn er heller ikke den dårligste for en president-kandidat. I sitt slektstre kan han vise til to presidenter, William Henry Harrison og Benjamin Harrison, og hans far, Willis Robertson, var senator i en menneskealder. Pat har flere universitets-eksamener, bl.a. i jus fra Yale, han har praktisert som jurist og tjenestegjorde som marine-offiser under Korea-krigen. Selv om han ikke har deltatt aktivt i politikken, har han vist stor interesse for politikk og stadig oftere forkynt også sitt politiske budskap over CBN.

Fra Time

Graham vil ikke støtte Robertson

Hvis TV-evangelist Pat Robertson gjør alvor av sine planer om å forsøke å bli nominert som republikanernes presidentkandidat, må han greie seg uten Billy Grahams støtte.

Billy Graham uttaler at han ikke tviler på Robertsons evner til utfylle president-embetet, men av prinsipp vil han ikke engasjere seg i partipolitiske saker. Graham understreket likevel samtidig at han ser nødvendigheten av at kristne engasjerer seg politisk: «Jeg tror kristne bør være i sentrum av det som skjer. Sosialt engasjement har alltid preget evangeliske kristne.»

Fra Christian Life

Pauli G. Stålesen

har bedt oss presisere at Norrøna Forlag ikke er eiet av Ernst G. Mortensens Forlag. Norrøna Forlag er eiet av Egil A. Bækkelie som tidligere var forlagssjef hos baptistene. Vi beklager denne feilen i vår melding i Speilet. Stålesen var salgssjef i Norrøna Forlag, ikke leder av den totale markedsføring av verket, men forlaget melder at han nå er sluttet.

Det Nye store bibelleksikon har Per Lønning som hovedredaktør, og Gunnar Prestegård og Morgan Kormmo som spesielle redaksjonelle medarbeidere. Ernst G. Mortensens samarbeider med Norrøna Forlag om å utgi og markedsføre dette leksikonet. Norrønans oppgave har bl.a. vært å kontakte ulike kristne organisasjoner for å få disse til å selge leksikonet i sin sammenheng.

Stålesen melder at han nå har startet et selvstendig firma som han har kalt Colon Forlag AS. Dette vil drive med handel, eiendomsomsetning, forlagsdrift og impressario-virksomhet. Stålesen opplyser også at han fratar som redaktør av *Pioneren* ved utgangen av juni.

Roger Larsson

som vi skrev om i vårt mars-nummer, besøker Frelsesarméen i Fredrikstad 23.-27. april.

Vekkelse i Sør-Afrika

Det er store vekkelser på gang både blant sorte og hvite overalt i Sør-Afrika. De to største kirkene i Johannesburg har henholdsvis 24 000 og 18 000 medlemmer, men for bare fire år siden eksisterte ikke disse menighetene i det hele tatt.

Det er danskfødte Peter Jensen (20 år) som forteller dette. Foreldrene hans er misjonærer i Sør-Afrika, utsendt fra Apostolsk Kirke i Danmark, men selv regner han seg som sør-afrikaner etter å ha hatt hele sin oppvekst i landet.

De siste 4-5 årene har det skjedd store ting i Sør-Afrika. Det bor ca. 1,5 millioner mennesker i Johannesburg, og ikke en eneste av disse er i tvil om hva en gjenfødt kristen er. Alle vet hva frelsen i Jesus Kristus handler om, og svært mange er blitt personlige kristne. Det kan en se på bilene, folk kjører rundt med fisketegnet i alle mulige variasjoner.

- Selv om problemene stadig vekk er enorme i dette landet, så tror jeg og mange med meg at Gud har en plan med Sør-Afrika. Han er simpelthen det eneste svar på problemene, sier Peter. - Jeg har mange sorte venner. Blant de kristne er det nesten ingen rase-uroligheter, vi er brødre og søstre og elsker hverandre som det. Jesus er den eneste som kan forandre den enkeltes tankegang og gi forståelse for medmennesker.

Vekkelser i Sør-Afrika begynte å spire fram da de kristne oppdaget at Gud ikke er noen «deltids-Gud», men en heltids Gud som har omsorg for alle sider av et menneskes liv. Tidligere var det mye hyggeprat og kaffe-servering blant de kristne, mange gikk i kirke bare for å stille sin samvittighet. Men da koseprat ble byttet ut med bønnemøter og lovprisning, og helliggjørelse begynte i det enkelte menneske, begynte vekkelser å spre seg.

- Denne oppdagelsen førte til at vi begynte å leve ut vårt budskap på en ny måte. Vi holdt friluftsmøter i Soweto, de svartes del av Johannesburg, mange ganger med flere tusen tilhørere. Samtidig prøvde vi nye veier. Vi dro f.eks. rundt på bensinstasjonene og ga nattevaktene mat. De er blant landets fattigste, og kunne ikke skjønne at vi brydde oss om dem. Mange er blitt frelst på denne måten, fordi de opplever Jesu kjærlighet i funksjon, forteller Peter som føler han har et budskap på hjertet til Nordens kristne ungdom:

- Det er et kall til hellighet, til å ta Gud med i alle livets gjøremål og beslutninger: Økonomi, valg av ektefelle, utdanning osv. Da de kristne i Sør-Afrika adlød dette kallet, begynte Gud å gjøre noe for å endre landets kaotiske situasjon. Selv om dere ikke har de samme problemene her, trenger dere like så sterkt en åndelig vekkelser. All vekkelser begynner på kne - det er en livsstil å prise Gud.

Fra Udfordringen

Stillehavspastorer på kurs

Australske kristne vil hjelpe 150 kristne ledere fra øygruppa Mikronesia i Stillehavet å delta på et ti ukers bibelkurs som det mikronesiske bibelinstituttet arrangerer. Kurset er beregnet på pastorer, eldste, ungdomsledere og søndagsskole-lærere. Mikronesia har ca. 100 000 innbyggere.

Fra Australias New Day

Aril Edvardsen innfor bykampanjene

«Å vinne mennesker for Jesus er mitt kall»

Til høsten skal Aril Edvardsen holde større bykampanjer i Oslo og Bergen. Det er antagelig første gang en norsk evangelist har fått så bred støtte fra kristenfolket for en evangeliseringssaksjon i Norge. Dette vil bli godt organiserte aksjoner, arbeidet med å forbrede de to bykampanjene er alt i full gang. Vi spurte Edvardsen om det var første gang han har vært med på noe slikt i Norge.

Aril Edvardsen: - Ja, det er det. Helt siden 1969 har jeg hatt store kampanjer i utlandet, de fleste som samarbeidsprosjekt mellom menighetene på stedet. Enkelte steder har jeg også hatt det privilegium å delta i den første tverrkirkelige kampanjen på stedet, f.eks. i høst på Barbados. Det var første gang Den evangeliske allianse og Barbados Christian Council, som består av katolikker og anglikanere, gikk sammen om en kampanje. I Polen stod Den forente evangeliske kirke og lokale, katolske menigheter bak møte-arrangementene. I Stockholm har jeg to ganger deltatt i kampanjer som 22 menigheter har stått bak.

Dette er en helt vanlig arbeidsmåte for meg. Men i Norge har det liksom ikke gått, og så vidt jeg vet har det heller ikke vært gjort av andre. Men nå er tiden moden til dette. Det har tatt tid for kristne ledere i Norge å anerkjenner meg som en evangelist som har vokst ut over det kirkesamfunnsmessige plan. Men nå vil flere samarbeide med meg på samme grunnlag som man gjør innen den evangeliske allianse.

Hvetekornet: - Hvorfor tror du skepsisen mot deg har vært sterkere i Norge enn i andre land hvor du har virket?

Aril Edvardsen: - Det har tatt tid før menighetslederne har forstått at det som vi gjør i Sarons Dal, ikke tar sikte på å bygge nye menigheter. Vi har riktig nok vært med på å bygge mange nye menigheter rundt om i verden, men ingen av disse «tilhører» oss. Vi samarbeider med etablerte menigheter og samfunn og assisterer dem i deres arbeid.

Hvetekornet: - Mener du at din tjeneste først og fremst er evangelistens?

Aril Edvardsen: - Ja, jeg opplever det slik og jeg tror at flere og flere nå forstår dette. En viktig årsak til denne forståelsen er lokal-TV-programmene våre som når stadig flere nordmenn, og blant dem kirkeledere som selv aldri før har hørt oss. Vi når

i dag hele Bergen med ukentlige TV-programmer, pluss 130 000-140 000 husstander i Oslo og store deler av Stavanger og Sarpsborg. Egersund og Kristiansand står på trappene. Store deler av Danmark unnatt København-området kan se eller har sett våre programmer, og vi har vært innom på flere stasjoner i Sverige.

De som har imot oss, har ikke lenger enerett på å fortelle hva vi står for. Nå når vi selv fram til mennesker med vårt budskap. Det har ført til at stadig flere har skjont at det er nå mennesker med evangeliet som ligger oss på hjerte. Programmene våre er også alltid preget av en åpen holdning mot alle kristne.

Hvetekornet: - Du brenner altså for evangeliseringen?

Aril Edvardsen: - Ja, mitt kall er å nå ikke-kristne mennesker. Alt jeg gjør og alt vi gjør her i Sarons Dal, er lagt opp med dette målet for øye. Det å arbeide for å styrke og utruste kristne til tjeneste, ser vi på som en del av vår evangelisttjeneste.

Dette overordnede målet setter også sitt preg på vår læremessige innstilling. F.eks. er jeg ikke enig i tradisjonell pinse-teologi som framhever tungene som tegn på at et menneske er døpt i Den Hellige Ånd. Jeg heller mer til Yonggi Chos syn. Han hevder at tegnet på at man er åndsdopt, er at man leder sjeler til Kristus. Det er sjelevinning som er det store tegnet.

Derfor skriver og gir vi ut bøker om åndsfylde, disippel- opplæring, kristen enhet osv. Vi ønsker ikke at folk skal «spesialisere» seg og danne egne grupper på

Aril Edvardsen intervjuer ordføreren i Bergen, Henrik Løseth innfor sin kampanje i byen. (Foto: Bjørn Vidar Lerøen).

Elisabeth Olsen som er Edwardsens sekretær, er i full gang med å hjelpe han i forberedelsene til bykampanjene i Oslo og Bergen.

grunnlag av disse «sær-ømnene», men vi mener at denne undervisningen må til for at vi skal bli effektive sjelevinnere. Målet må hele tiden være å vinne nye mennesker for Jesus, enten det gjelder naboen din eller mennesker på den andre siden av kloden, om du gjør det gjennom gate-evangelisering eller menighetens møter.

Hvete-kornet: - Du har nå hatt samtaler med menighetsledere i Oslo og Bergen. Hvilken holdning til de store kampanjene har du opplevd blant dem?

Aril Edvardsen: - Jeg opplever en sterk oppslutning bak disse to aksjonene. Jeg kommer nettopp fra et møte med hovedkomitéen i Bergen. Der er praktisk talt alle frikirke representert og mange av menighetene i Den norske kirke. Dessuten har vi møtt en svært positiv holdning hos kommunale myndigheter. Ordføreren Henrik Liseth har ønsket meg velkommen og takket meg for at vi har valgt ut nettopp Bergen til en kampanje. Han ville gjerne komme og åpne kampanjen selv, men dessverre er både han og vara-ordføreren bortreist på den tiden. Avisene har behandlet oss fint, og representanter for næringslivet støtter oss også. Bergen Racket Center, hvor vi skal ha møtene, har vi også fått gunstige avtaler med. Denne hallen har en grunnflate på over 5000 kvadratmeter, og er adskil- lig større enn hallen i Sarons Dal.

Hvete-kornet: - Hvilke planer har dere for forarbeidet til kampanjene?

Aril Edvardsen: - Vi vil ha ulike forkampanjer, og flere evangeliseringsteam vil arbeide for å nå spesielle målgrupper lang tid i forveien. Også dette vil være et fellesopplegg mellom menighetene. Forkynnerne i hovedkomitéen skal bytte prekestoler i vanlige møter og inspirere menighetene til bønn for kampanjen. Ungdommer skal gå ut og evangelisere på gater, i kino-køer, på sportsarrangementer osv. Noen menigheter har allerede et slikt arbeid, de som ikke har det, skal vi prøve å hjelpe i gang. Vi håper at de teamene vi bygger opp nå før kampanjene, skal være noe som lever etter oss i menighetene. Vi skal holde veilederseminarer, kjøre store reklamekampanjer med plakater på busser o.l. og utgi en spesiell kampanje-avis. I fjernsynsprogrammene vi sender i Bergen og Oslo de kommende månedene, legger vi inn et 3 minutters reklame-opplegg. Der intervjuer vi kristne ledere, prester, kjendiser, politikere osv. om hva de mener om kampanjen.

Vi vil arbeide virkelig seriøst og med full innsats i tiden fram til kampanjen. Hallen i Bergen kan ta opp til 10 000 mennesker, hvis vi setter inn stoler til så mange. Men det er vel mer realistisk å regne med et antall på 3000-6000 mennesker. Kommer det 7000 vil vi være svært fornøyd. Vi håper at vi skal nå mange. Etterpå blir det oppfølgingsarbeid.

Hvete-kornet: - Er opplegget i Oslo omtrent det samme?

Aril Edvardsen: - Oppslutningen i Oslo er like god. Faktisk er det en del flere statskirkeprester med der. Selvfølgelig er det menighetsledere som har en viss skepsis, og noen er prinisippielt imot stor-kampanjer. Men flere prester i store menigheter er med. Alle frikirkesamfunn er representert.

Jeg ble også godt mottatt av Oslos ordfører, Albert Nordengen, da jeg møtte ham for å orientere om kampanjen. Vi har alt nå kontakter med flere kjente personligheter som vil stille opp for denne aksjonen. I Oslo har vi hatt visse problemer med å få tak på lokale. Selv om vi kunne få konserthuset, er jeg redd det er i minste laget. Derfor arbeider vi nå med å leie Ekeberg-hallen.

Hvete-kornet: - Forstander og eldsteråd i Filadelfia, Oslo, har advart mot kampanjen. Hvilken betydning tror du det får?

Aril Edvardsen: - Jeg tror ikke det vil få særlig betydning for selve kampanjen. Norge er et fritt land, og alle må ha rett til å si sin mening. Hver pinsemenighet er jo selvstendig, derfor har de menigheter som ikke ønsker å delta, krav på respekt for sin avgjørelse, samtidig som andre er fri til selv å avgjøre hvordan de vil stille seg. Men jeg må innrømme at jeg ble noe overrasket over at det fikk et så stort oppslag i avisene.

Billy Graham opplevde jo også de første årene av sin tjeneste at en del kirkesamfunn tok avstand fra ham. Siden har han og representanter for ledelsen i disse samfunnene kommet svært så godt over ens.

Hvete-kornet: - Så du vil tross gjentatte avstandserklæringer fortsatt stå med en med utrakt broderhånd?

Aril Edvardsen: - Selvsagt vil jeg det. Uten å gjøre meg selv til noen helgen, vil jeg påstå at jeg alltid har prøvd å møte alle med en åpen holdning, også de som har tatt avstand fra meg. Selv under de største stormer har jeg alltid vært villig til å møtes for om mulig å finne hverandre som brødre.

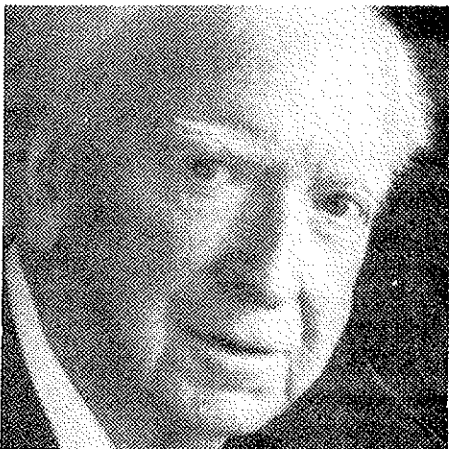
I disse dager kommer en bok jeg opprinnelig skrev for det amerikanske markedet ut i Norge under tittelen *Drømmer blir virkelighet*. Her gir jeg bl.a. min framstilling av hva som egentlig skjedde under striden i pinsebevegelsen, og jeg prøver å forklare hvorfor. Min konklusjon, slik jeg har formulert den i denne boken, er at det var Guds vilje at jeg ikke skulle tilhøre noe bestemt kirkesamfunn. Jeg tror jeg skal tilhøre alt Guds folk, tjene alt Guds folk. Det positive som kom ut av denne striden, var nettopp det at jeg ble fri til å tjene hele Kristi legeme, og jeg tror at min frihet også har ført til at jeg når lengre ut i forhold til de ufrelste. Nå begynner sår å leges, og vi begynner å nærme oss hverandre igjen. Det er disse to kampanjene et synlig uttrykk for.

Hvete-kornet: - Du fikk sindig støtte fra avtroppende formann i Firkirkerådet, Bjørn Øyvind Fjeld, i lanseringen av disse bykampanjene. Hvordan reagerte du på hans lederartikkel i *Det norske misjonsforbunds hovedorgan Misjonsbladet*?

Aril Edvardsen: - Jeg må erkjenne at det han skrev der, gjorde meg veldig godt. Men la meg benytte anledningen til å rette på en faktisk opplysning i det stykke. Han skriver at jeg begynte min gjerning som evangelist i pinsebevegelsen. Men forholdet er at jeg var aktiv innenfor det lutherske miljø, også som forkynner, i flere år etter

jeg ble en kristen i 1956. Når jeg ser tilbake, ser jeg at dette har formet meg mer enn jeg har vært klar over. Formelt gikk jeg ikke inn i en pinsemenighet før i 1962, selv om jeg hadde reist en del i pinsemenigheter fra 1960.

Min far var allerede på denne tiden opp-tatt av Guds folks enhet, og det var med på å forme meg. Han var aktiv i Den norske kirke og dens organisasjoner. Da han døde nå ved juletid, møtte folk fra alle leire fram i begravelsen. De tre siste månedene han levde, tok jeg bevisst mye tid sammen med ham, noe jeg er takknemlig for i dag, sier Arii Edvardsen til slutt i vår samtale med ham på kontoret i Sarons Dal.

Oswald J. Smith er død

- En dag vil dere få høre at Oswald J. Smith er død. Men tro ikke på det. Den dagen har jeg det bedre enn jeg hadde det under mitt jordeliv.

26. januar 1986 gikk han inn i herligheten, 96 år gammel. Billy Graham forrettet i begravelsen hvor skarer av mennesker var møtt fram for å vise denne legendariske misjonslederen den siste ære.

Smith ble født i et fattig hjem i Odessa, Ontario, Kanada, 8. november 1889. 16 år gammel ble han frelst i en kampanje med R.A. Torrey, og året etter begynte han å virke som forkynner. Etter sine teologiske studier arbeidet han en tid for den amerikanske Alliansemenigheten, men i 1928 grunnla han The Peoples Church i Toronto, Kanada. I 75 år var han aktiv som forkynner.

The Peoples Church, som i flere år nå har vært ledet av Oswalds sønn Paul, er en menighet som har markert seg med vekkelseskampanjer og misjons-konferanser. Over 500 misjonærer i 70 land og fra 40 misjonsselskap blir støttet av menigheten takket være store troslofte-innsamlinger.

Dr. Oswald J. Smith går over i historien som det 20. århundrets fremste talsmann for verdensvid misjon. Men han kommer også til å nevnes sammen med Finney, Moody, Torrey og Billy Graham som vekkel-sesangvangelist med hele verden som virkefelt. Hans 35 bøker, oversatt til 70 språk, kommer fortsatt til å tenne og påminne nye generasjoner om at mennesker må omvende seg for å få evig liv, at en kristen kan bli fylt av Den Hellige Ånd for å tjene Gud effektivt, og at hele verden må få del i evangeliet.

Fra Hemmets Vän

Ansgar-skolen flyttes?

I mai avgjør Det norske misjonsforbunds årskonferanse om Ansgar Bibelskole skal flytte fra Vettakollen i Oslo eller om de skal bli og pusse opp eksisterende bygninger.

At dagens lokaliteter ikke lenger er holdbare, er alle enige om. De sanitære forholdene og brannsikkerheten i internatdelen er under enhver kritikk, mener rektor ved skolen, Sveinung Lorentsen. I tillegg er det stort behov for leseplasser, bibliotek og flere undervisningsrom.

- Selvsagt kunne vi kutte ut internatdriften, men da tror jeg vi mister en verdifull kilde til skolen. Miljøet er utviklende i seg selv. Jeg er overbevist om at elevene har godt av å bo sammen og slipes mot hverandre, mener Lorentsen. Derfor går skolestyret inn for å beholde internatdriften uansett om det blir nybygg eller ikke.

Det beste alternativet til Vettakollen er en 47 mål stor tomt som Kristiansand kommune har tilbudt Misjonsforbundet for 3,5 millioner. Men Grimstad, Trondheim og Oslo/Bærum er også aktuelle alternativer.

Det som til syvende og sist vil avgjøre om Ansgar skal flytte, er hvilken form skolen skal få. Ønsker årskonferansen å beholde skolestrukturen slik den er i dag, er bygnin-gene på Vettakollen store nok. Ønsker en derimot å nå lengre ut, må nybygg til.

Lorentsen ser for seg en høyskole med 450-500 studieplasser og elever fra alle kirkesamfunn. Foruten pastor-utdanning vil en slik høyskole legge stor vekt på misjons-undervisning. Alt nå arbeider Ansgarsko-len med planer om et eget institutt for utdanning og etterutdanning av misjonæ-rer. I høyskoleplanene inngår videre en toårig linje for medicarbeidere samt et tilbud i fritidspedagogikk. Sistnevnte er blitt en suksess i Sverige, og utdanner fritidsle-dere både for menigheter og kommuner.

Fra Misjonsbladet

Amerikanske protestanter mer konservative

De tidligere dominerende liberale og moderate kirkesamfunn i USA utvikler seg raskt til å bli en minoritet i Amerikas protestantiske kirkeliv, om en skal tro de tall som er lagt fram av professor William Hutchinson på Harvard-universitetet. Han la fram disse tallene på en konferanse som hadde som hovedtema: «Har liberal protestantisk kris-tendom noen framtid i USA?» I 1920 ut-gjorde disse gamle samfunnene 76% av de amerikanske protestanter mens de i dag ligger nede på bare 53%. Hovedsaklig er medlemmene over 50 år.

Fra Misjonsbladet

ASIA 86

I tiden 1.-7. juni i år vil den kjente evangelis-ten Luis Palau holde en stor kampanje i Singapore. Denne lille bystaten har 2,5 mil-lioner innbyggere og ligger strategisk til i Sørøst-Asia.

Men Palaus buskap skal ikke bare nå Singapore. I samarbeid med Far East Bro-adcasting Company, HCJB og Trans World Radio vil hans budskap bli tatt opp og oversatt til minst 7 asiatiske språk: Man-darin, kantonisk, amoi (en tredje kinesisk

dialekt), tamil og hindu, japansk og kore-ansk. Disse redigerte opptakene vil bli sendt ut over Asia 23.-27. juni. Selskapene står fritt til å gjøre de forandringer som er nødvendig av hensyn til kulturen i de for-skjellige land.

- Mange forskere hevder at Asia ved år 2000 vil ha 58% av jordens befolkning. Å kringkaste talene fra Singapore over hele Asia på opptil 9 forskjellige språk, kan gi evangeliet en enorm gjennomslagskraft i denne verdensdelen. Nå er tiden for å nå Asia, sier Palau om bakgrunnen for denne storsatsingen som har fått navnet ASIA 86.

Luis Palau har vært med på lignende opplegg før. Hans kampanje i London i 1984 ble kringkastet til 50 engelsktalende land under navnet *Samvelde 84*. I 1985 ble hans påskebudskap sendt til 22 spansk-talende land, *Kontinent 85*. Den amerikanske kristne kringkastings-unionen ga på sin år-skongress nylig Palau en spesiell pris for *Kontinent 85*.

Pressemelding fra Luis Palaus Evangelistic Team

Offiserer vitner om Jesus

Oberst Edgar Ortega kjente ikke Jesus som Herre da han ble Guatemalas samferdsels-minister i Efraim Rios Montts regjering. Han hadde da ledet en gruppe ingeniører i arbeidet med å lage veier og broer i et av Guatemalas vanskeligste jungelstrøk.

Men de 15 månedene han satt i regjerin-gen, ble han overveldet av det vitnesbyrd Rios Montts liv representerte. Kort tid etter at denne regjeringen ble avsatt ved et militær-kupp, åpnet oberst Ortega sitt hjerte for Jesus.

I dag er han selv et vitnesbyrd om Jesus for sine kolleger. Det er vekkelse på gang i Guatemalas hær, og det er mange offiserer som lik Ortega frimodig vitner om hva Jesus har gjort i deres liv.

Fra International Love Lift

Polens Oase-leder død

Fader Wojciech Danielski, leder for Oase-bevegelsen i Polen, er død av kreft, bare 50 år gammel.

Danielski var professor ved det katolske universitetet i Lublin hvor han underviste bl.a. i liturgi. Han var i mange år en nær medarbeider av fader Blachnicki, Oase-bevegelsens grunnlegger, og overtok leder-ansvaret etter ham da han i 1981 dro til Vest-Tyskland.

Danielskis etterfølger heter Henryk Bolczyk og er prest i Katowice. Han har vært engasjert i Oase-bevegelsens arbeid i flere år.

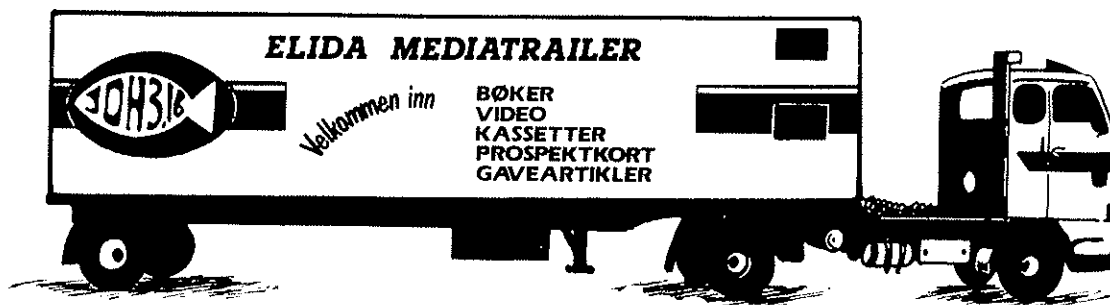
Fra Hemmets Vän

Bibelarbeidere med dødsforakt

Mot til å bli stående i skuddlinjen er fremde-les et framtreddende trekk ved arbeiderne i det libanesiske bibelselskap. Det nekter å flytte sin virksomhet ut av det urolige land-et. - Vår plass er her! sier de. - Vi har en forpliktelse overfor hele det libanesiske folk - ikke bare overfor de kristne i Øst-Beirut, men også overfor muslimene i Vest-Beirut og i nord. Vi skal tjene alle som ønsker eller trenger Guds Ord.

Fra Christian Life

ELIDA MEDIATRAILER

Elida Mediatrailer vil legge ut på sin fjerde tur og vil dekke store deler av landet med et stort lager av bøker, kassetter, video osv. Dette tilbudet er midt i blinken for alle som evangeliserer på en eller annen måte. Kirker, menigheter, forretninger og enkeltpersoner har her en fantastisk mulighet til å velge ut og studere evangeliseringsmidler. Elida Mediatrailer vil være åpen for alle, både små og store kunder.

Prioriter evangelisering! Sett av tid til å besøke mediatraileren når den kommer i nærheten av ditt hjemsted. Fordelene ved å besøke Elida Mediatrailer er mange. Her er noen:

- ➔ Du får selv se og studere alle varene.
- ➔ Du får varene med deg med en gang.
- ➔ Du sparer dyr porto og frakt.
- ➔ Du får samme rabatter og betalingsbetingelser som ved kjøp direkte fra forlaget i Sarons Dal.
- ➔ Du får personlig kontakt med våre folk som kjenner godt til media og evangelisering.

Elida Mediatrailer er åpen hver dag fra kl. 11.00 til kl. 20.00

Vårens reiserute for Elida Mediatrailer:

APRIL	STED	UTSTILLINGSSTED				
Mandag	7/4	Farsund	Torget	Mandag	28/4 Kongsvinger	EPA, v/parkeringsplassen
Tirsdag	8/4	Mandal	Ved Politistasjonen	Tirsdag	29/4 Kongsvinger	EPA, v/parkeringsplassen
Onsdag	9/4	Kristiansand	Torget	Onsdag	30/4 Skarnes	Sandgrund Camping
Torsdag	10/4	Kristiansand	Torget			
Fredag	11/4	Lillesand	Rutebilstasjonen			
Lørdag	12/4	Grimstad	Mellom busstasjonen og Odden			
Mandag	14/4	Arendal	Tyholmen			
Tirsdag	15/4	Tvedestrand	Rutebilstasjonen	Fredag	2/5 Ørje	Ved Rådhuset
Onsdag	16/4	Risør	Torget	Lørdag	3/5 Halden	Torget
Torsdag	17/4	Bamble	B.S. senteret/Breviksbrua	Mandag	5/5 Sarpsborg	Torget
Fredag	18/4	Seljord	Gjæstgivergården	Tirsdag	6/5 Fredrikstad	Torget
Lørdag	19/4	Notodden	Tuven senteret	Onsdag	7/5 Moss	Gågata nedenfor kirken
				Fredag	9/5 Askim	
Mandag	21/4	Kongsberg	Tråkka	Lørdag	10/5 Drammen	Torget øvre
Tirsdag	22/4	Hønefoss	Torget			
Onsdag	23/4	Gjøvik	Ny torget	Mandag	12/5 Holmestrand	v/rutebilstasjonen
Torsdag	24/4	Hamar	Torget	Tirsdag	13/5 Horten	Torget
Fredag	25/4	Eidsvoll	Leto møbler	Onsdag	14/5 Skien	Torget
Lørdag	26/4	Ostø				

VELKOMMEN

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

– LA MEG FÅ HØRE!

- Hver måned bringer Dynamis sterke budskap til tusener av lyttere.
- Vi plukker ut de mest aktuelle kassetter fra opptak over hele Norden.
- Kun kr. 20,- (pluss porto) pr. kassett.
- Solid og Bibelbasert undervisning for åndelig vekst og utvikling.
- Bruk bestillingskortet på side 46 – så får du også høre!

MÅNEDENS

**DYNAMIS
KASSETT**

BRINGER STORMØTER INN I DITT HJEM ELLER BIL – OG DITT HJERTE!